

Bạn Xấu Thân Ái

Contents

Bạn Xấu Thân Ái	1
1. Chương 1: Anh Đẹp Trai, Anh Quá Giỏi Độc Thoại Rồi	1
2. Chương 2: Anh Đẹp Trai, Anh Thật Xem Tôi Là Đại Gia Sao	4
3. Chương 3: Anh Đẹp Trai, Anh Dựa Vào Tôi Thật Sao	8
4. Chương 4: Anh Đẹp Trai, Anh Thật Giỏi Đóng Kịch	12
5. Chương 5: Anh Đẹp Trai, Tiếng Ngáy Của Anh Thật Có Tiết Tấu	15
6. Chương 6: Anh Đẹp Trai, Anh Sẽ Chấp Nhận Hết Thảy Của Tôi Sao	19
7. Chương 7: Anh Đẹp Trai, Thì Ra Chúng Ta Là Cùng Một Loại Người	22
8. Chương 8: Anh Đẹp Trai, Anh Không Có Ở Đây Ngày Như Cũ Trôi Qua	26
9. Chương 9: Anh Đẹp Trai, Vì Anh Tôi Nhất Định Phải Giảm Cân	30
10. Chương 10: Anh Đẹp Trai, Thì Ra Anh Có Người Yêu Thích	33
11. Chương 11: Anh Đẹp Trai, Tôi Nhất Định Khinh Bĩ Anh Cả Đời	37
12. Chương 12: Anh Đẹp Trai, Anh Quá Dịu Dàng Em Sẽ Mặt Đỏ	41
13. Chương 13: Anh Đẹp Trai, Hóa Ra Anh Để Ý Em Đã Lâu Rồi	45

Bạn Xấu Thân Ái

Giới thiệu

Thể loại:Hiện đại, đô thị tình duyên, ấm áp. Chưa có sự đồng ý của tôi mà hần cứ cô ý gọi sai tên tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-xau-than-ai>

1. Chương 1: Anh Đẹp Trai, Anh Quá Giỏi Độc Thoại Rồi

“Bé Toàn mập, giúp tôi in mấy phần văn kiện này ra.”

“Bé Toàn mập, máy uống nước hết nước rồi, nhanh đổi bình khác.”

“Bé Toàn mập, giúp tôi đi xuống nhà ăn dưới lầu mua cốc trà sữa, phải nguyên vị nha.”

“Bé Toàn mập, sẵn tiện cũng giúp tôi mua một cốc, tôi còn muốn hai cái bánh trứng.”

Bé Toàn mập trong miệng mọi người chính là tôi.

Tôi tên là Đường Tiểu Toàn, năm nay hai mươi hai tuổi, trước mắt đang làm việc tại một công ty nước ngoài trong thành phố. Nhớ hồi đó vừa mới tốt nghiệp đại học, thời điểm mấy đứa bạn vì tìm việc làm mà gấp đến độ sức đầu mẻ trán, mẹ tôi thông qua quan hệ giới thiệu tôi vào công ty này làm thư ký. Lúc ấy tôi cảm giác mình thật may mắn, bởi vì con người tôi đây cực độ thiếu tự tin, luôn cảm thấy phông vốn là một chuyện rất kinh khủng, sợ nhất đối với người ta tự giới thiệu bản thân. Nhưng để muốn tìm việc, nhất định phải bước qua cửa ải phỏng vấn này, nhìn một hàng dài những người ngồi trước mặt tôi, đoán chừng còn chưa mở miệng nói, đầu lưỡi đã trực tiếp run rẩy. Cũng may mẹ tôi hiểu tôi rất rõ, biết tôi không có dũng khí bước ra bước này, cho nên giúp tôi tìm cái công việc, miễn phải lúng túng đi phỏng vấn.

Ban đầu tôi ôm đầy ý chí quyết tâm (1) một lòng muốn ở công ty này làm nên một phen sự nghiệp. Chỉ có đi rồi mới biết, đợi chờ tôi lại là một phần tương tự như tập vụ. Gõ gõ văn bản, sao chép tài liệu, đối với tôi mà nói đã là việc đòi hỏi kỹ thuật cao rồi, những lúc khác, tôi không phải đi mua trà sữa, thì đang mua cà phê. Buổi trưa mua cơm hộp, buổi chiều mua bánh ngọt, thỉnh thoảng băng vệ sinh tui con gái dùng cũng bắt tôi mua. Nói, công tác của tôi thật dễ dàng, hoàn toàn không cần động não, chỉ cần có cặp dờ ai cũng có thể đảm nhiệm. Nhưng là công việc hàng ngày chính là nhà ăn với văn phòng bốn ba qua lại, lâu ngày dài tháng, không khỏi cảm thấy khô khan vô vị.

Cho dù có như vậy, tôi cũng không muốn từ chức. Nguyên nhân có hai: thứ nhất, tôi sợ mẹ tôi thương tâm, dù sao phần việc này là bà nhờ người vì ta mà giới thiệu. Thứ hai, ta thầm mến một người. Anh gọi Phùng Dật, là cấp trên của tôi.

Lần đầu thấy Phùng Dật, tâm can của tôi như bị một loại cảm giác vi diệu chạm tới. Chỉ là lẳng lặng nhìn anh, nhịp tim lập tức trở nên rất nhanh, có lẽ nếu nói thì vừa thấy yêu đi.

Phùng Dật dáng dấp coi không tới nỗi anh tuấn tiêu sái, nhưng toàn thân lại hiển hiện ra một cỗ mị lực đàn ông thành thực mới có, giống như có thể phong tỏa tầm mắt người khác, làm cho tôi không dời mắt được.

Ai trong công ty cũng biết Phùng Dật phong lưu thành tính, với anh chỉ có thể làm bạn, trót thương rồi chính là tự mình chịu khổ. Nhưng tôi không biết phải quay gót trở lại như thế nào nữa, như cũ đối anh ôm ý tưởng không hề thiết thực. Có lẽ trong mắt người khác anh cũng không phải một người hoàn mỹ, nhưng thích một người, trước mắt tựa như phủ lên một tầng lụa mỏng tên ngu dốt, cách tầng lụa xinh đẹp mê người ấy mà nhìn anh, tôi chỉ có thể nhìn thấy anh tốt, thậm chí vui sâu trong đó, không thể kiềm chế. Tôi chưa từng nghĩ hướng đến anh bày tỏ, cũng không có hy vọng xa vời gì cùng anh một chỗ, chỉ cầu mỗi ngày đi làm có thể nhìn anh, cùng anh hít thở chung một bầu không khí, liền đã trọn đủ.

Bất quá thỉnh thoảng thời điểm đêm khuya vắng người, tôi cũng sẽ ảo tưởng một chút, có lẽ một ngày kia lẳng tử anh có thể vì tiểu nhân vật tầm thường tôi đây mà quay đầu.

Cho tới nay, tôi chỉ là lẳng lẽ chăm chú nhìn anh, chung một chỗ làm việc sắp một năm, tôi cùng anh căn bản chưa có chính nhi bất kinh (2) nói với nhau lời nào, vì tôi thủy chung không thể can đảm đối mặt anh. Có một lần các đồng nghiệp tụm lại một nhóm tán gẫu, trò chuyện chốc lát lại đem đề tài hàn huyên chuyển tới phương diện tình cảm. Mọi người hỏi anh, rốt cuộc thích người như thế nào. Khác ấy, anh liếc tôi một cái, sau đó nhàn nhạt nói, chỉ cần không quá mập là được. Nghe đến đó, lòng tôi chấn động mạnh, đột nhiên nổi lên cảm giác, mấy lời này hình như là nói với mình đi.

Chỉ cần không quá mập là được.....

Tôi dáng dấp không cao, vẫn chưa tới một thước bảy, dáng dấp to béo, đại khái một trăm bốn chục cân hơn, để phù hợp hình tượng, mọi người cũng gọi tôi Bé Toàn mập. Tôi thuộc loại có uống nước không cũng vẫn mập, cho nên chẳng nghĩ giảm cân, nhưng vì những lời kia, khiến tôi đưa ra quyết định “giảm cân” chặt vật này, cho đến về sau cuộc sống xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Từ ngày đó trở đi, tôi bắt đầu tìm kiếm phương pháp giảm cân nhanh chóng và hiệu quả. Thuốc giảm cân, châm cứu, bấm bóp, sau hết thấy không có hiệu quả, tôi chuyển mục tiêu phong tỏa tại phòng tập thể dục, quyết định nhờ vào vận động đốt cháy mỡ thừa, đạt thành mục đích giảm cân.

Tôi ở một phòng tập phụ cận công ty ghi danh, nộp nửa năm học phí. Lần đầu tiên bước vào nơi đó, nhìn mọi người đang trong phòng tập mồ hôi như mưa tích cực vận động, tâm tình thật có hơi kích động. Tiếp tân tiểu thư bảo tôi đi trước tham quan một chút máy móc dùng cho tập luyện, chờ thăm xong rồi, tiếp tục an bài cho tôi vị huấn luyện viên thể hình. Tôi trước hết bước vào phòng tập, đập vào mắt liền thấy một hàng máy chạy bộ đặt ngay chính giữa, ôm tòm trong lòng, tôi bước lên một cái máy chạy bộ, tùy ý nhấn mấy cái trên màn hình, mặt phẳng dưới chân cứ nhiên chuyển động. Đây là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với máy tập chạy, cảm thấy rất thích thú lại rất mới lạ, vì vậy nương theo mặt chạy mới quen mà chạy loạn, hoàn toàn đắm chìm trong bầu không khí vô cùng vui vẻ. Vui vẻ không bao lâu, không biết do tôi chạy quá chậm, còn máy chạy bộ thì vận hành quá nhanh, chạy chạy cứ nhiên trượt luôn xuống đất.

Đúng lúc tôi đang xấu hổ không dứt, sau lưng đột nhiên truyền tới một trận tiếng cười, quay đầu liền phát hiện có một tên đẹp trai đang hướng về phía tôi vui cười a.

“Đây là anh nhà quê (3) từ nơi nào tới a?” Đẹp trai nói chuyện, hoàn toàn là một bộ ngữ điệu nhạo báng, “Ngay cả máy chạy bộ cũng chưa dùng qua.”

Nhất gan sợ chuyện tựa hồ là tính trời sinh của tôi, cho dù bị cười nhạo, tôi cũng không dám xông lên lý luận, sợ đắc tội đại nhân vật gì không ngóc dậy nổi, quay đầu lại thua thiệt chỉ là mình. Tôi không để ý đến hắn, bất quá trong lòng vẫn có điểm không phục, sải bước nhảy lên máy tập, ần ần nút bấm, tiếp tục chạy.

Bất hạnh là, chưa đầy hai phút, tôi lại đứng trên mặt đất.

“Bấm cái nút đầu tiên hàng thứ nhất vài cái, tốc độ sẽ chậm xuống.”

Nghe lời hắn, tôi nhấn hai cái, lần nữa bước lên chạy, quả nhiên cảm thấy dễ hơn nhiều.

Đẹp trai giống như không quá muốn tự đi khỏi, đứng một bên bắt chước thẩm tra phạm nhân hỏi tôi.

“Cậu bao lớn a?”

“Hai mươi hai.”

“Cao bao nhiêu a?”

“Một thước bảy..... thiếu chút xíu nữa.”

“ Bao nhiêu cân a?”

“Một trăm bốn.....” Chữ thứ tư (chữ “mười” ý) căn bản nghẹn trở lại trong bụng.

“Thế trọng vượt chỉ tiêu cực kỳ nghiêm trọng.”

Thiệt, không cần anh nói, tôi cũng biết.

“Cậu tới đây giảm cân à?”

“Ừ.”

“Vận động giảm cân, hiệu quả quá chậm. Tôi biết một cách nhanh chóng hiệu quả đây.”

Nhanh chóng còn hiệu quả?! Tôi tức khắc vĩnh tai nghe hắn nói tiếp.

“Hút mỡ toàn thân, đảm bảo có thể gầy đi.”

Hút mỡ ai mà không biết? Chẳng là tôi đi hỏi thăm qua, muốn hút mỡ phải tiêu đến hai vạn, tôi một công nhân viên nho nhỏ làm việc vặt, lấy thân đem bán cũng không tới nhiều tiền như vậy. Hơn nữa, hút mỡ thân thể sẽ bị tổn hại, chờ cho bớt mập, cơ thể căn bản cũng sụp đổ.

Tôi cảm thấy hắn đang đùa tôi, liền không để ý tới hắn nữa.

Nhưng vị đẹp trai này đặc biệt giỏi độc thoại, tôi đã coi hắn thành không khí, hắn còn có thể bô bô nói không ngừng.

“Uy cậu tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ thật đang suy nghĩ đi hút mỡ đi? Tôi đùa cậu thôi, sau khi hút mỡ bắp thịt sẽ trở nên cứng ngắc, ngàn vạn lần không nên thử.”

“Cậu hãy đang hoàng chạy bộ đi, hiệu quả mặc dù chậm một chút, kiên trì, cho cùng sẽ thấy hy vọng.”

“Bất quá cậu chạy bộ tư thế quá khó coi, nào có mà buông thông hai tay? Nếu để cho thầy giáo dạy thể dục tiểu học của cậu thấy một màn này, nhất định sẽ giống như búp con kiến mà búp chết cậu.”

.....

Tôi nói này anh đẹp trai, tôi rất cuộc chỗ nào đắc tội anh? Hay kiếp trước giữa chúng ta có thâm cừu đại hận? Anh phải lên giọng tố khổ tôi sao? Trong phòng tập này tất cả đều là người, anh là cố ý nói cho mọi người nghe đi? Vì chính là muốn cho tất cả mọi người tới cười tôi đi?

Lúc này, một tiếng cười khẽ tựa như ứng cảnh vang lên, là tiếp tân tiểu thư phát ra.

Tôi không biết tiếp tân tiểu thư tới lúc nào, nhưng khẳng định đoạn thoại mới rồi kia cô nghe được hết, nếu không cô ta làm gì vừa nhìn thấy tôi liền che miệng cười trộm.

Tôi hung hăng trợn mắt nhìn đầu sỏ gây tội một cái, hỏi tiếp tân tiểu thư: “Cô tìm tôi?”

“Đúng vậy, Đường tiên sinh.” Tiểu thư nín cười, cung cung kính kính hỏi tôi, “Ngài đi thăm xong chưa? Bây giờ có cần tôi sắp xếp cho ngài một huấn luyện viên không?”

Tôi đang muốn đáp lời, đẹp trai cướp trước một bước nói: “Không cần sắp xếp, để tôi đi, tôi làm huấn luyện viên của cậu ấy.”

“Anh?!” Tiếp tân tiểu thư hơi kinh ngạc một chút, nhưng lập tức khôi phục thần sắc, nghiêng đầu hướng tôi mỉm cười, “Đường tiên sinh, ngài liền theo anh ấy đi, tôi dám cam đoan, ngài tuyệt đối không thất vọng.”

Cái gì gọi là ngài liền theo anh ấy đi? Lời này nghe qua không được tự nhiên a.

Không chờ tôi cự tuyệt, tiếp tân tiểu thư đã như giẫm phải mảnh vỡ mà đi rồi.

Ta cứ như vậy mặc danh kỳ diệu (4) có thêm một huấn luyện viên.

(1) Hùng tâm tráng chí: Quyết tâm anh hùng, ý chí kiên cường.

(2) Chính nhi bát kinh: Nghiêm túc, đứng đắn.

(3) Thổ lão mạo: Ý chỉ người nhà quê.

(4) Mặc danh kỳ diệu: Chẳng hiểu vì sao, không biết từ đâu ra.

2. Chương 2: Anh Đẹp Trai, Anh Thật Xem Tôi Là Đại Gia Sao

Vị huấn luyện viên này không hiểu sao cứ thích nói chuyện cười lạnh.

Nếu chúng ta đã là quan hệ giữa huấn luyện viên và học viên, dựa theo lệ thường, đầu tiên phải tự giới thiệu mình với nhau.

Huấn luyện viên đẹp trai giới thiệu trước.

“Tôi tên là Lộ Thiên, bạn bè lấy cho tôi cái biệt hiệu, còn gọi tôi Quảng trường lộ thiên.”

Nói xong những lời này, đẹp trai mặt đắc ý nhìn tôi, tôi thật không rõ, lấy cái biệt hiệu “Quảng trường lộ thiên” có gì hay mà đắc ý? Biệt hiệu nhằm chán như vậy, tôi có thể đặt cho hắn vô số. Nào Bãi đậu xe lộ thiên, Hồ bơi lộ thiên, vườn hoa lộ thiên, rạp chiếu bóng lộ thiên..... Chỉ cần có hai chữ “lộ thiên” này là được. (Lộ thiên là lộ lộ ở ngoài trời =)))

Đẹp trai tiếp tục giới thiệu,

“Giới tính tôi khỏi nói rồi, tôi năm nay hai mươi ba tuổi, lớn hơn cậu một tuổi, cung Xử nữ, một cung hoàn mỹ!”

Anh là muốn nói chính mình rất hoàn mỹ đi?

Vị đẹp trai này có chút như đã quen từ lâu, tôi không biết nên thế nào đáp lại hắn, không thể làm khác hơn cười khan hai tiếng.

Đẹp trai nhướn lông mày nhìn tôi, ý kia hình như là nói, hắn giới thiệu xong rồi, bây giờ đến phiên tôi.

Trước cũng đã nói, mỗi lần khi tự giới thiệu mình, trong lòng của tôi không tránh khỏi sẽ sinh ra một loại cảm giác khẩn trương. Tôi thanh thanh cổ họng, nếu không không thể nào lên tiếng: “Tôi..... tôi tên là Đường Tiểu Toàn, đồng nghiệp đặt cho tôi cái biệt hiệu, còn gọi tôi bé Toàn mập.....”

Nhìn tôi cân thăng này, đầu óc cũng không xài được, lại đi sử dụng lời của hắn để giới thiệu.

Đẹp trai không đợi tôi nói hết lời, đã cười nói: “Đường Tiểu Khuyên, cái tên này thật thú vị.” (1)

“Không, không, là Toàn, an toàn Toàn.”

“Tiểu Khuyên, cậu hôm nay chuẩn bị tập những môn nào a?” Đẹp trai trực tiếp không để mắt đến những lời này, duỗi bàn tay ôm bả vai của tôi, ôm lấy tôi đi về phía trước, “Nếu không chúng ta đạp xe một canh giờ (2 tiếng) trước?”

“Anh là huấn luyện viên anh làm chủ.”

“Ừ, cứ làm như thế! Chúng ta đạp xong rồi làm tiếp cái gì đây? Thôi, đến lúc đó hãy nói.”

.....

Đột nhiên, tôi nổi lên cảm giác tiến vào bẫy rập, vị huấn luyện viên này giống như không quá chuyên nghiệp.

Huấn luyện viên đẹp trai mặt dù không quá chuyên nghiệp, nhưng cũng may hắn là một người tận chức tận trách. Chúng ta cười xong xe đạp, tiếp tục đi bơi lội, bơi hết hồ lại đi cưỡi xe đạp, toàn bộ quá trình có hắn bầu bạn, tựa như tăng thêm cho tôi vô hạn động lực. Bất quá đến lúc kết thúc, tôi đã mệt mỏi không đứng lên nổi. Vừa nhìn hắn, vẫn là sinh long hoạt hổ, ngoại trừ nốc hai chai nước suối ra, ngay cả thở cũng không hốn hển hai cái.

Sau tôi kéo thân thể mệt không chịu nổi đi tắm một lượt, lúc bước khỏi phòng tập thể hình lại cùng hắn gặp nhau.

Hắn thay một bộ đồ nhẹ nhàn, hết sức đẹp trai rạng ngời ánh mặt trời, hắn cười hướng tôi chào hỏi.

“Tiểu Khuyên, cậu về nhà hả?”

Tôi bị nụ cười sáng lạn kia lây động, vội vàng cười đáp lại: “Ừ, còn anh?”

“Tôi cũng vậy. Cậu ở đâu? Tôi đưa cậu.”

“Không cần không cần, nhà tôi cách đây rất xa.” Lộ Thiên thật sự quá nhiệt tình, khiến tôi rất ngại.

“Vậy được, tôi đi trước, chúng ta sáng mai gặp.”

Lộ Thiên phát tay một cái, nhảy chiếc xe đạp để ở ven đường liền đi.

Vận động hết mấy canh giờ mà còn có thể chạy xe đạp?! Quả nhiên là một cường nhân.

Vào giờ khắc này, tôi thật sự bội phục hắn sát đất! (Tính phúc Toàn sau này khỏi lo rồi (*´*))

Sau khi về đến nhà, mẹ tôi kêu tôi ăn cơm, tôi miễn cưỡng không nhìn tới một bàn đồ ăn tối phong phú kia, nhanh chóng nhảy vô phòng ngủ, ngã đầu liền ngủ.

Trải qua sự tiêu hao một lượng lớn thể lực, khiến tôi cảm thấy được ngủ rất say. Nhưng mà tới nửa đêm, tôi cứ nhiên bị đói tỉnh.

Trong dạ dày đói đến mức đánh trống, tôi bây giờ không nhịn nổi, chạy vào phòng bếp tìm đồ ăn. Dem cơm thừa canh thừa bỏ trong lò vi sóng hâm nóng, khi tôi đang chuẩn bị sáng khoái chén sạch, trong đầu chợt hiện lên lời Phùng Dật đã nói.

Chỉ cần không quá mập là được.....

Tức khắc, khẩu vị gì cũng mất hết.

Lời này dường như đã thành một câu ma chú nguyên rủa, thời thời khắc khắc nhắc nhở tôi, nhất định phải giảm cân, nhất định phải gầy đi!

Mặc dù đây chỉ là cách hiểu phiến diện của tôi, lúc ấy có thể Phùng Dật trong lúc vô tình nhìn tôi một cái, nhưng bất kể thế nào, hẳn không thích một nửa kia quá mập, vì hẳn, tôi không thể làm gì hơn ngoài ngược đãi chính mình. Người yêu đơn phương luôn phạm tiện, tôi chính là điển hình, hơn nữa vui sướng trong đó. Mỗi lần mọi người gọi tôi đi mua đồ, tôi cũng sẽ cố ý ngó Phùng Dật tí ít, chỉ sợ mua giúp hẳn sót mất thứ gì. Lúc anh bảo tôi mua trà sữa, mua cơm hộp, tôi đều bỏ tiền túi ra mua cho anh suất lớn. Tôi còn lo lắng các đồng nghiệp nói mình thiên vị, đã sớm nghĩ xong hàng đồng lý do, dù sao anh là người trưởng thành, cho nên phải ăn suất lớn, tránh lại ăn không no. Bất quá tôi lo lắng hình như thừa rồi, cho tới bây giờ không ai chất vấn tôi đối đãi khác biệt. Có lẽ tôi chỉ là một tiểu nhân vật tầm thường, không ai đi lưu ý chuyện của tôi.

Đem thức ăn thả lại trong tủ lạnh, tôi sờ sờ cái bụng trống trơn, trở về phòng đẩy lên cơn buồn ngủ.

Nếu đã quyết định giảm cân, ngày kế sau khi tỉnh lại, tôi cũng giảm nốt đi bữa sáng.

Hôm nay có một khởi đầu may mắn, đến công ty ngay lúc thang máy lên lầu, tôi và Phùng Dật vậy mà gặp nhau ở trong thang máy.

Tôi dè dặt hưng phấn trào dâng, lễ phép chào hỏi anh.

“Xin chào, buổi sáng tốt lành.”

Anh vẫn là bộ dáng cao cao tại thượng kia, liếc tôi một cái, từ trong lỗ mũi hừ ra một chữ ừ.

Anh lạnh lùng như vậy, khiến tôi cảm thấy như mặt nóng dán mông lạnh. Không khí bao quanh tôi trở nên ngọt ngào, nhất thời im lặng. Tôi rất muốn nói chuyện với anh, nhưng không biết nói tiếp thế nào, chỉ cúi đầu đứng bên cạnh anh.

Giày da của anh được đánh đến bóng loang loáng, thoát nhìn chính là người rất để ý.

Tôi cũng mang giày da, nhưng mũi giày lúc này vì chen xe buýt bị người ta giẫm mà dính đầy bụi bặm.

Tôi cùng anh hiện tại chênh lệch quá lớn, có lẽ đây chính là nguyên nhân tôi không dám đối mặt anh.

Thang máy “đỉnh” một tiếng, cửa mở ra. Anh đi ra ngoài trước, tôi lặng lẽ theo sau.

Cứ tưởng giữa chúng tôi không còn chuyện nói nữa, không nghĩ tới anh đột nhiên xoay người nói với tôi.

“Tiểu Toàn, giúp tôi đi mua bữa sáng.”

Tâm tình buồn bực bị quét sạch, tôi lập tức hỏi: “Được, không thành vấn đề! Anh muốn ăn gì?”

“Tùy tiện đi, cậu coi rồi mua.”

Bỏ lại mấy lời này, anh liền đi tới phòng làm việc, tôi dõi theo bóng lưng anh cười ngu một trận.

Anh là người duy nhất trong công ty không gọi tôi Bé Toàn mập.

Sau đó, tôi vừa mắng mình phạm tiện, vừa thí diên thí diên chạy đi mua cho anh một ít điểm tâm.

Vốn kỳ vọng mỗi ngày có thể nhìn thấy anh là tốt rồi, bây giờ cùng anh trò chuyện ít câu, khiến cho tâm tình tôi đây tới trưa cũng thật vui thích.

Đến trưa, tôi thật sự đói bụng đến không chịu nổi, chuẩn bị mua một cái bánh nướng lót dạ dày.

Duyên phận có lúc chính là kỳ quái như thế, vốn dĩ tan làm mới có thể gặp, ấy mà ta lại gặp được.

Tôi mới vừa ra khỏi công ty, đã thấy Lộ Thiên từ trong ngân hàng bên cạnh đi ra.

Lúc này Lộ Thiên lại đổi một thân quần áo, hẳn mặt một bộ tây trang màu xám tro, bên trong là áo sơ mi trắng, còn đeo cà vạt, thoát nhìn rất có phong phạm quý tộc mà. Bộ dạng đẹp trai, vóc người lại chuẩn, quả nhiên mặc cái gì cũng dễ nhìn hết.

Nắng ấm mùa đông chiếu lên người hắn, vạt tia chói lọi, vừa thực vừa ảo, giống như người từ bảng quảng cáo bước ra.

Chỉ tiếc, lúc hắn đứng bất động chính là một bức hình cảnh đẹp ý vui(2), hơi động chút bức hình này liền bị phá hư.

Hiển nhiên hắn đã thấy được tôi, lập tức xông lại cho tôi một cái ôm mạnh mẽ.

“Tiểu Khuyên, sao trùng hợp thế a? Ở chỗ này cũng có thể gặp được cậu!”

Lộ Thiên vẫn là nhiệt tình như vậy, nhiệt tình đến mức tôi không chịu nổi.

Tôi từ trong ngực hắn chui ra ngoài, chỉ chỉ cao ốc sau lưng: “Tôi đi làm ở chỗ này.”

“Không tồi nha! Nhìn gương mặt trẻ con này của cậu, tôi cho là cậu vẫn còn học đại học.”

“Tôi tốt nghiệp một năm rồi. Còn anh? Anh thế nào mà cũng ở đây?”

Lộ Thiên tiện tay chỉ một cái, tôi cũng chẳng thấy hắn chỉ nơi nào: “Tôi cũng đi làm ở gần đây.”

Hắn còn nói: “Tiểu Khuyên, cậu mới vừa tan việc phải không? Chuẩn bị ăn cơm trưa à?”

Tôi gật đầu.

Hắn lập tức ôm tôi: “Tôi biết một nhà hàng có món bò bít tết được đặc biệt khen ngợi, chúng ta đi ăn cái này.”

Tôi căn bản chưa kịp cự tuyệt nữa, đã bị hắn kéo lên taxi dừng ở ven đường.

Ở trên xe, hắn không ngừng đề cử với tôi bảo bò bít tết ở nhà hàng kia ngon nhiều ra sao đường nào. Cái gì mà ngoài giòn trong mềm, nuốt vào ôn nhuận thoải mái, thơm ngon mọng nước, con sâu tham ăn của tôi bị lời này câu dẫn ra, đói bụng quá lâu tôi quyết định bụng lựa một lần, ăn hết bữa này, lại tiếp tục giảm cân.

Sau khi xuống xe, hắn dẫn tôi đi vào một nhà hàng Tây hạng sang, nhìn cách trang trí hoa lệ kia, tôi liền đoán được bữa cơm này khẳng định không rẻ.

Tìm chỗ gần cửa sổ mà ngồi, người phục vụ đưa thực đơn cho hắn, tiếp theo hắn lại đưa thực đơn cho ta, đặc biệt rộng rãi nói: “Muốn ăn cái gì, tùy ý chọn, đừng khách khí.” Tôi cho là hắn muốn mời tôi ăn cơm, thật có điểm thụ sủng nhược kinh (3), nghĩ thầm cứ theo kiểu AA đi. Dù sao tôi và hắn chỉ mới gặp qua một lần, căn bản không coi là thân thiết, sao có thể để cho hắn tốn kém. Sau khi quét qua thực đơn, tôi bây giờ không biết chọn món gì ăn, bởi vì nhà hàng này thật quá độc, một phần bò bít tết rẻ nhất cũng muốn năm sáu trăm nguyên (4), tôi bình thường ở tiệm cà phê gần công ty ăn một phần tương tự chỉ cần mấy chục nguyên. Lộ Thiên thấy tôi không quyết định được, lấy thực đơn lại, tùy ý lật một cái, liền nói với phục vụ, “Cho một phần bò bít tết đặc biệt và một phần salad rau dưa.”

Hai người ăn chung một miếng bò bít tết có thể no sao? Tôi còn chưa kịp hỏi lời này ra miệng, hắn hình như đoán được ý nghĩ của tôi, giành nói trước: “Salad là gọi thay cậu đó, cậu không phải đang giảm cân sao? Vậy ăn cái này, vừa khỏe mạnh lại rung dưỡng, còn có thể giúp cậu giảm cân.” Nói xong còn hướng tôi khẽ mỉm cười, một bộ dáng vẻ giống như vì tốt cho tôi.

Tôi muốn lật bàn! Nếu không muốn mời tôi ăn bít tết, tại sao trước đó anh còn làm tôi hiểu lầm!

Bữa cơm này, tôi ăn như đánh giặc. Dùng nĩa không ngừng đâm rau dưa trong đĩa, tưởng tượng chúng là Lộ Thiên, dùng sức đâm, dùng sức mà đâm, đâm toàn bộ đến nát nhừ. Mà Lộ Thiên lại giống như một quý công tử, ưu nhã cẩn thận, ưu nhã thưởng thức rượu đồ, hoàn toàn không bị tôi ảnh hưởng. Mà dù cùng ngồi trên một bàn cơm, chúng tôi tựa như người ở hai thế giới. Bối cảnh sau lưng tôi là hừng hực lửa giận, bối cảnh sau lưng hắn là nắng xuân ấm áp quang đăng vạt dăm hoa nở. Tôi thật bội phục hắn, dưới ánh mắt phán độc soi mói nhìn, hắn lại còn có thể bình tĩnh như vậy ăn bò bít tết!

Nhìn thấy hắn đem miếng thịt bò nho nhỏ cuối cùng bỏ vào trong miệng, tôi rốt cục thở vào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể rời khỏi nơi này, đợi lát nữa nhất định phải đi mua năm cái bánh nhân thịt bò an ủi cái bụng đáng thương của mình!

Lộ Thiên dùng giấy ăn lau miệng, hỏi tôi: “Ăn no chưa?”

Tôi cắn răng nghiêng lợi trả lời: “Ừ, rất no.”

“Vậy thì tốt.” Hần lại hỏi, “Tiểu Khuyên, cậu có mang tiền phải không?”

Nghe lời này, tôi có cảm giác không ổn.

“Đi thanh toán đi.”

Tôi mặt mũi hắc tuyến. (Mặt giề ==||||)

“Cha tôi làm quá tuyệt! Cưng nhiên đóng bằng thẻ tín dụng của tôi!”

.....

“Tôi cầm chứng minh thư đi ngân hàng đòi lý lẽ, ai ngờ họ quá không nói đạo lý, ngang nhiên đuổi tôi ra ngoài.”

Hóa ra mới vừa rồi anh chạy đến ngân hàng chửi bới đi?! Người ta không đuổi ra ngoài mới là lạ!

“Bữa này cậu mời tôi ăn, lần sau tôi mời lại.”

.....

“Tiểu Khuyên, cậu sẽ không cự tuyệt tôi đi? Tôi thật rất muốn ăn bò bít tết chỗ này, tối hôm qua lúc ngủ cũng mơ thấy.”

Được coi như tôi xui xẻo! Ai mà biết thẻ của anh khi nào mới phá băng? Sẽ cùng anh ăn mấy bữa cơm nữa, chẳng phải đem tôi ăn đến nghèo mặt rệp!

Tôi gọi phục vụ tới, nói muốn thanh toán, đối phương đưa hóa đơn cho tôi nhìn, tôi thiếu tí nữa ngất luôn.

Bữa cơm này vậy mà ăn hết hai ngàn tám trăm tám mươi tám!

Thế nào mắc dữ vậy?!

Lộ Thiên cười cười với tôi, giải thích: “Chai rượu đỏ này là vừa rồi tôi gọi lúc cậu đi nhà vệ sinh đó, một ngàn chín trăm chín mươi chín đồng một chai, uống không hết để lại nơi này lần sau tới có thể uống tiếp.” (=))))))

(1) Quyển, khuyên: (quān): Cái vòng.

Toàn: (quán): Đầy đủ, nguyên vẹn. Còn có nghĩa là ngọc thuần sắc.

Cách đọc gần giống nhau, nên anh Thiên nghe nhầm =]]]]

(2) Thường tâm duyệt mục: Khiến cho vui lòng đẹp mắt.

(3) Thụ sủng nhược kinh: Được yêu mà sợ.

(4) Nguyên: Đơn vị tiền tệ Trung Quốc.

3. Chương 3: Anh Đẹp Trai, Anh Dựa Vào Tôi Thật Sao

Tiền lương một tháng trời của tôi chỉ có ngàn rưỡi, ngoại trừ ngồi xe ăn cơm, tôi còn sẽ mua một ít đồ chơi nhỏ mà mình thích, dư ra không nhiều. Mẹ tôi thường tha thiết nhắc nhở tôi: Làm ra tiền không dễ dàng, không nên tùy tiện phung phí, nhất định phải học cách để dành tiền, nếu sau này cần dùng gấp, còn có thể đem ra ứng phó. Tôi đem câu này dặn đi dặn lại bảo khắc trong tâm khảm, thỉnh thoảng cũng lấy một ít trong tiền lương gửi ngân hàng.

Tích tích góp góp được một cây dù, cuồng phong vừa thổi hết nhẵn một cây. Làm việc một năm, tôi tận tâm khổ tích góp mấy ngàn nguyên, bị bữa cơm này cuốn đi hết sạch. Có thể tưởng tượng, lúc tôi đưa ra cái thẻ nhận lấy hóa đơn, lòng tôi có chừng nào đau! Đau như đang rỉ máu!

Tôi nắm chặt thẻ tín dụng trong tay, cõi lòng đầy mong đợi hỏi người phục vụ: “Có thể bớt chút hay không?”

Phục vụ mặt mày khiếp sợ nhìn tôi, đoán chừng đây là lần đầu tiên kể từ khi nàng đi làm tới nay gặp tình huống mặc cả, nửa ngày chẳng nói một câu. Lộ Thiên rất thương hương tiếc ngọc, vội vàng nháy ra thay nàng giải vây, đoạt thẻ trong tay tôi giao tới cho nàng: “Cậu ấy nói giỡn với cô thôi, cà thẻ đi.”

Người phục vụ như nhặt được đại xá, cà thẻ xong, tiểu tâm dục dục(cẩn thận) bảo tôi nói mật mã.

Tôi dài mặt bấm mật mã, bấm xong lại nói: “Đưa tôi hóa đơn.”

Từ nhà hàng Tây đi ra, Lộ Thiên cười hì hì nói: “Tiểu Khuyên, công ty các cậu đãi ngộ thật không tệ, còn có thể trả tiền ăn.”

“Không có trả.”

“Vậy cậu cần hóa đơn làm gì? Phòng ngừa chủ nhà hàng trốn thuế lậu thuế hả?”

“Cầm về nhà lộng khung nó.”

Lộ Thiên tựa hồ nhìn ra tôi mất hứng, cũng không có tâm tình nói giỡn, lại hỏi: “Cậu trở về công ty sao?”

“Ừ.”

“Vậy tôi đi đón xe.”

“Không cần, tôi ngồi xe buýt.”

Lộ Thiên ngoái nhìn thời gian: “Bây giờ cũng sắp hai giờ, ngồi xe buýt về sẽ bị trễ.”

“Ngồi được xe buýt tôi đã phải cười trộm rồi, suốt nửa tháng nay đều đi bộ đi làm.” Tôi nói lời này có hơi khoa trương, nhưng bây giờ tôi thật không có tâm tình dỗi ý với hắn. Không phải coi tôi đang hoang đường dễ khi dễ à, không phải khi tôi là tên ngốc mà chính tới chết hả, như vậy hắn mới hài lòng à? Đơn giản chính là thật quá quắt! Mắt thấy có một chiếc xe buýt chạy tới bên này, tôi ngay cả số xe cũng không nhìn rõ, sải bước chạy tới trạm xe, leo lên xe buýt kia. Lộ Thiên không đuổi theo, đứng bên dưới hướng tôi tay phất phất, dùng khẩu hình nói: Đợi lát nữa tôi tới tìm cậu.

Tìm tôi làm gì? Trả lại tiền hả? Tên lương gạt!

Tôi quay đầu sang một bên, không nhìn hắn nữa, tự động sắp xếp phân loại hắn thành tên lương gạt.

Sau khi về công ty, tâm tình tôi mới dần dần bình tĩnh lại. Suy nghĩ cẩn thận, tôi cảm giác mình vừa rồi cư xử hình như có hơi hẹp hòi, dù sao mình và Lộ Thiên phải ngày ngày gặp mặt, nếu làm quan hệ trở nên căng thẳng, lúc gặp mặt sẽ rất lúng túng. Tôi cuối cùng không thể vì tiền bữa cơm này cùng hắn tuyệt giao, hơn nữa bỏ bê đại kể giảm cân. Huống chi tôi còn nộp nửa năm học phí, chỗ đó cũng hết năm tờ giấy đỏ a!

Tôi đang một mực suy tư, nếu Lộ Thiên thật sự đến tìm tôi, tôi nên thế nào đối mặt hắn. Làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, lại giải thích với hắn một ít khổ cảnh của mình, đem mình nói nghèo chút thảm chút, tận lực khóc lóc kể lể, như vậy mới có thể cảm động hắn, khiến cho hắn ngoan ngoãn trả tiền lại đây. So sánh chốc lát, tôi quyết định chọn cách sau. Sống hai mươi hai năm, bởi tính cách tôi hơi hướng nội, sẽ không quá biểu đạt tình cảm của mình, cho nên một mực không thể nói lời tri kỷ cùng bạn bè. Lộ Thiên là người nhiệt tình nhất thân thiện nhất trong những người tôi biết, khi cùng hắn chung một chỗ, khiến tôi cảm thấy đặc biệt tự tại thoải mái. Có lẽ tôi cô đơn quá lâu, định lòng dạ không muốn mất đi người bạn này.

Tôi ở trên web lượn lắt các loại chuyện xưa thê thảm bi thương, định lựa chọn cái thảm nhất nói cho hắn nghe, không ngờ mình thấy nước mắt lại chảy ròng.

Nháy mắt tới giờ tan sở, đợi suốt buổi chiều, ngay cả cái bóng của Lộ Thiên tôi cũng không thấy, hắn quả nhiên là tên lương gạt.

Tôi thu thập xong tâm tình, chuẩn bị về nhà, nhìn đáng dấp, phỏng chừng đợi đến công ty đóng cửa, hắn cũng sẽ không tới.

Ở trong thang máy đi xuống lầu, tôi vẫn nhất nhất để ý chuyện Lộ Thiên lừa gạt tôi, vì vậy không lưu ý người hay chuyện xung quanh, cho đến nghe có tiếng người gọi tôi mấy lần, lúc này mới kinh giác thang máy đã xuống lầu một.

Phùng Dật đề lại phím mở cửa, rất thiếu kiên nhẫn nhìn tôi: “Cậu có ra không?”

Tôi bị giọng nói lạnh như băng kia dọa cho sửng sốt, trong lòng dâng lên ủy khuất, nhát lên từng bước từng bước chân đi chuyển ra ngoài.

Không biết có phải anh cảm thấy mình quá nặng lời không, lại gọi tôi trở lại.

“Tiểu Toàn.”

“Hửm?”

“Cậu sao vậy?”

“Không có gì a.”

“Mất tại sao đổ đó?”

“Nga, mới rồi cát bay vào, dụi đổ đó.”

Lời này vừa nghe chính là kiểm cố, thấy tôi không nói thật, anh liền không hỏi thăm nữa, nói với tôi: “Tôi đi ra bãi đậu lấy xe.” Nói xong nhìn đồng hồ đeo tay một chút, ý kia hình như là nói: anh không có thời gian, tôi phải thức thời, nhanh đi ra ngoài.

Thức thời tôi lập tức bước khỏi thang máy, tâm tình lần nữa rơi xuống đáy cốc.

Phùng Dật đối xử lạnh lùng với tôi như vậy so Lộ Thiên hại tôi tổn thất ba ngàn càng làm tôi cảm thấy thương tâm khổ sở hơn.

Từ công ty đi ra, tôi tự nhiên không muốn tập thể hình. Tôi vốn vì Phùng Dật mới giảm cân, nhưng tôi căn bản không thấy tí hi vọng nào, tin tưởng đối với giảm cân cũng mất. Nếu giữa tôi và anh ta đã không vui, hà tất phải trêu đùa chính mình? Còn không bằng nên ăn thì ăn, nên ngủ là ngủ, lúc nên béo hoài thì sẽ để cho nó béo hoài! Tôi đẩy nhanh bước chân một chút, chuẩn bị chạy về nhà ăn cơm tối. Ngay lúc này có người bưng kín mắt tôi từ phía sau, người nọ còn cố ý hạ thấp giọng hỏi: “Đoán thử xem tôi là ai?”

Không cần đoán, ta cũng biết hẳn là Lộ Thiên. Bởi vì trừ hắn ra, không ai nhảm chán như vậy.

Tôi nói: “Lộ đại soái ca, tôi biết là anh, chớ ngại thơ thề, mau buông tay ra.”

Lộ Thiên buông tay ra, đi vòng lên trước mặt của tôi, cười đến mắt cũng híp hẹp thành một đường may rồi: “Yêu, Tiểu Khuyên, không nghĩ tới cậu còn thật thông minh.”

Nụ cười của hắn luôn rực rỡ như vậy, đặc biệt dễ dàng lây động người ta. Không biết thế nào, tâm tình của tôi đột nhiên trở nên tốt, chuyện lúc trước cũng không muốn so đo. Tôi hỏi hắn: “Sao anh lại tới đây?”

“Không phải nói rõ rồi à, tôi lát nữa tới tìm cậu.”

“Nga. Anh mới tới hả?” Tôi nhìn thấy hắn mặc một thân đồ thể dục, đoán chắc hắn hẳn là về nhà thay đồ, lại đạp xe đoạn tới cửa công ty chờ tôi, cho nên đợi auốt buổi chiều cũng không thấy bóng người của hắn.

“Cậu vừa đi, tôi liền theo tới. Tôi sợ quấy rầy đến cậu, liền không có lên lầu.”

“Vậy anh mặc quần áo này là thay thế nào?”

“Tôi nhờ đưa bạn tới đây đưa cho, thay trong nhà vệ sinh. Không tin tôi cầm chứng cứ cho cậu xem.”

Lộ Thiên lấy cái balo mang trên vai xuống, kéo mở dây kéo, cho tôi nhìn bộ âu phục nằm bên trong. Tiếp theo còn bổ sung một câu: “Nếu cậu vẫn chưa tin, có thể gọi điện thoại nhờ bantôi chứng thực.” Thật ra thì tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, cũng không có ý tứ chất vấn. Thấy hắn phí nhiều công sức giải thích với tôi như thế, không khỏi có hơi dễ khóc dễ cười, đột nhiên cảm giác được con người hắn đầy hết sức chân thành, chân thành đến có chút dễ thương.

“Tốt lắm tốt lắm, tôi tin tưởng anh.” Tôi cười cười giúp hắn kéo lên dây kéo balo, “Anh tự ngược a, hoặc liền lên lầu tìm tôi, hoặc tối nay hãy trở lại, cần gì đứng bên ngoài suốt buổi chiều hứng gió lạnh. Hứng bị bệnh, đến lúc đó anh còn khỏe được.”

“Vừa rồi cậu không coi lúc cậu đi gương mặt đó còn đen hơn đáy nồi, tôi đây không phải đặc biệt tới xin lỗi sao, tránh cho cậu coi tôi không phải người tốt. Hơn nữa, nói xin lỗi tóm lại phải có chút thành ý, hứng mấy giờ gió lạnh, thành ý này đã đủ chưa?” Lộ Thiên vừa nói vừa tháo đồng hồ trên tay hắn xuống, nhét vào trong tay tôi, “Có ít chuyện chúng ta phải nói rõ ràng trước, cậu đừng đem tôi coi thành tên lường gạt. Lộ Thiên tôi đi ngay ngồi thẳng, cho tới giờ chưa làm qua chuyện xấu, cũng không gạt qua người nào. Cái đồng hồ này cậu cầm đỡ, nhưng so với bữa cơm kia đắt thì hơn một tí.”

“Như vậy sao được!” Nhìn thấy mặt ngoài khảm một vòng kim cương, tôi nào dám nhận lấy món đồ quý như vậy, lập tức trả lại cho hắn, “Tôi không muốn, anh mau lấy về!” Nhưng Lộ Thiên kéo tay tôi, trực tiếp đeo đồng hồ vào đấy, “Tôi cũng chưa nói muốn tặng cho cậu, chẳng qua là kêu cậu cầm trước, coi như cho cậu uống viên thuốc an thần. Chờ ngày nào đó thể của tôi được phá băng, tôi mời cậu đi ăn một bữa bò bít tết, đến lúc đó cậu đem trả đồng hồ đeo tay lại cho tôi không được sao?”

Chẳng lẽ hắn sợ tôi suy nghĩ lung tung, nên liền đem đồng hồ thế ở chỗ này của tôi?

Xem ra là tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi. Có lẽ đúng như hắn nói, hắn thật rất muốn ăn bò bít tết tại nhà hàng kia, miệng muốn ăn ngon trong túi lại không tiền, vừa lúc gặp tôi, lấy cái tính tình bữa bãi lung tung đó của hắn, hắn khẳng định cảm thấy quan hệ hai ta không tệ, từ đó không xem tôi như người ngoài, kết quả tiện tay bảo tôi mời hắn ăn một bữa bò bít tết. Về phần bình rượu đỏ kia, đơn thuần là một chuyện ngoài ý muốn, đoán chắc thời điểm hắn chọn thực đơn, đại não hơi hơi nóng lên, căn bản không biết mình làm chuyện nhu xuẩn.

Tôi thực bội phục mình, suy nghĩ lung tung mà thông suốt hết, giống như lau chữ trên bảng mà lau toàn bộ chuyện láo toét hắn làm trước đó. “Vậy được, trước tôi giữ giúp anh.” Tôi không dùn đẩy nữa, tháo đồng hồ xuống, đặt dang hoàng vào trong cặp xách, tránh làm hư cái thứ “hàng cầm đồ” đắt giá này.

Lộ Thiên vui vẻ, lại đem tay khoác lên bả vai của tôi, một bộ dáng vẻ anh hai tốt: “Tốt. Đi, chúng ta đi tập thể hình.”

“Hôm nay tôi không đi.”

“Tại sao?”

“Ách..... Bởi vì.....bởi vì tôi không có nghị lực kiên trì.”

“Cậu chỉ có chút khả năng như vậy? Trước đừng nói giảm cân, cậu nhìn coi cậu đi vài bước mà như bị ho suyễn, không rèn luyện thân thể thật tốt, tương lai một đồng bệnh tật. Gì mà cao huyết áp a, tiểu đường a, động mạch vành a, xơ cứng động mạch.....”

“Này này! Có ai nguyên rửa người ta như anh sao?! Thân thể tôi rất khỏe mạnh, muốn nhảy liền nhảy, muốn chạy bỏ chạy, bệnh gì cũng không có! Hơn nữa anh khi nào thấy tôi đi đường suyễn rất lợi hại a? Chớ nói hươu nói vượn có được hay không!”

“Thật là như thế, vậy còn nói thừa cái gì a! Nhanh lên nào, chúng ta nhanh đi phòng tập chạy một hồi, nhảy một trận!”

.....

Nghe những lời này, tôi hơi bị dao động.

Đi qua phòng tập một lần mới biết thì ra vận động cũng có thể làm cho người ta nghiện. Ở đây tôi mới tìm được rất nhiều người cùng chung chí hướng với mình, cùng bọn họ rèn luyện dễ dàng cho người ta cảm giác nhẹ nhàng thoải mái hơn đơn độc rèn luyện một mình, hơn nữa vận động có thể làm cho cơ thể trở nên khỏe mạnh, tự tin, những điều này chính là thứ tôi theo đuổi. Nhưng tôi vừa mới quyết định không hề giảm cân nữa, bây giờ lại cùng Lộ Thiên đi đến phòng tập vận động, đây không phải tự mình đánh mình sao?

Đang lúc do dự không quyết định, một chiếc xe hơi màu đen dừng trước mặt chúng tôi, nhìn kỹ đây là xe yêu của Phùng Dật.

Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, lòng tôi theo đó trở nên khẩn trương.

Mặt Phùng Dật xuất hiện trong tầm mắt, anh cau mày, thoạt nhìn có chút mất hứng.

“Tiểu Toàn, cậu còn không về nhà?”

Anh đột nhiên ném một câu như vậy, nghe ngữ khí giống như là đang trách cứ tôi, làm cho tôi hơi không giải thích được. Tôi không biết đắc tội anh chỗ nào, càng không biết nên đáp lại anh ra sao. Chỉ là từ một tiếng, cũng không nói nữa.

Lộ Thiên ở một bên chen vào nói: “Người này là ai a? Cấp trên của cậu? Chẳng qua là vô công ty này làm, cũng không phải bán thân, còn không cho phép người ta sau khi tam việc tìm môn giải trí sao.”

Tôi thấy Phùng Dật nhú mày càng chặt hơn, chỉ sợ hai người xông lên, vội vàng nhảy ra hòa giải.

Tôi đi về phía trước hai bước, ngăn Lộ Thiên lại phía sau, rồi hướng Phùng Dật cười cười: “Anh đừng phiền, anh ấy không có ác ý.”

Phùng Dật không đáp lời, tôi cảm giác tâm mắt anh lướt qua tôi dừng trên người Lộ Thiên, quay đầu nhìn lại Lộ Thiên đang trợn trắng mắt nhìn anh!

Tôi lập tức kéo Lộ Thiên đi lên trước, đi mấy bước lại xoay người phất phất tay với Phùng Dật: “Chúng ta đi trước, ngày mai gặp.”

Xe hơi từ bên cạnh chúng tôi lao đi, một hồi không thấy bóng nữa.

Tôi buông tay Lộ Thiên, mặt như đưa đám: “Lộ đại soái ca của tôi! Bây giờ anh đem tôi hại thảm thật rồi!”

“Thế nào?” Đắc tội cấp trên của cậu?” Lộ Thiên xoa xoa tóc của tôi an ủi, “Sợ cái gì, nhìn tính tình hần ta kia, tựa như không ngốc đầu nổi cỡ nào. Nhìn dáng dấp hần ở công ty thường hay khi dễ cậu đi? Ngày mai hần cố ý bới móc, ta sẽ nghĩ làm!”

Tôi tức giận: “Không làm, anh cho tôi cơm ăn, anh nuôi tôi?”

“Không thành vấn đề!” Lộ Thiên trượng nghĩa vỗ ngực một cái, giấy kẻ tiếp đem chủ đề chuyển đi: “Bất quá, anh em gần đây có chút thiếu tiền, vốn đang trông cậy vào cậu cứu tế tôi trước một lần. Nếu cậu thật bị ông chủ cho sa thải, đôi ta có thể tổ chức cái ban nhạc, đi xuống dưới cầu vượt bán nghệ, kiếm được tiền toàn bộ thuộc về cậu, chỉ cần cho tôi phần cơm ăn là được. Nếu là vận khí tốt, được vị tìm kiếm ngôi sao phát hiện, Thiên vương tiếp theo chính là chúng ta!”

Tôi bị hần chọc cười: “Thôi đi, cái mồm anh thật lắm lời! Tôi nói Lộ đại soái ca, nghe ý tứ trong lời anh vừa rồi, giống như chuẩn bị dựa vào tôi? Tôi không đi làm, nào có tiền nuôi sống anh.” Thấy hần đùa bỡn ba hoa, tôi liền theo hần nói giỡn. Không nghĩ vừa dứt lời, hần liền nắm chặt tay của tôi, còn bày ra bộ dáng nhận ân mang đức, “Tiểu Khuyên, cậu thật là cha mẹ tái sinh của tôi! Tôi cũng ngại mở miệng, cậu liền đem ý tôi nói hết ra, chúng ta quả nhiên tâm hữu linh tề! Bắt đầu từ bây giờ, anh em theo cậu. Tôi không kén ăn, cậu ăn cái gì, tôi ăn cái đó. Tôi cũng không chọn giường, cậu ngủ chỗ nào, tôi ngủ chỗ đó. Hai anh em tốt chúng mình, đồng lòng, cùng tạo nên cuộc sống tốt đẹp!”

Nghe vậy, khoe miệng tôi không ngừng co giật.

Cút đi anh em tốt một lòng! Anh thật đúng là dựa vào tôi?! Da mặt có đủ dày!

4. Chương 4: Anh Đẹp Trai, Anh Thật Giỏi Đóng Kịch

Lộ Thiên nói thẳng thắn rõ ràng như thế, tôi muốn làm bộ không nghe thấy hình như không có khả năng. Bất quá tôi còn có một tuyệt chiêu: giả vờ ngây ngốc!

Tôi nhắm ngay vai hắn đánh một quyền, cười nói: “Anh em, anh ở đây nói đùa với tôi sao?”

Dựa theo tình huống bình thường mà nói, người bình thường đều hiểu, đây coi như một loại từ chối uyển chuyển. Đáng tiếc, đường dẫn về trung ương thần kinh của hắn không giống người thường, lại nghiêm trang trả lời tôi: “Không có a.”

Tôi chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên: “Đổi chỗ ở tựa như dọn nhà, khăn lông, bàn chải đánh răng, các loại vật dụng hàng ngày, này nọ đều phải chuẩn bị đầy đủ. Anh xem, cái này quyết định quá vội vàng, tôi còn không kịp chuẩn bị nữa là.”

“Chuyện này còn không dễ dàng giải quyết? Hai anh em ta là ai với ai a, cậu không ngại tôi, tôi càng không chê cậu, có thứ gì mọi người cùng nhau dùng!” Lộ Thiên nói chuyện đặc biệt đương nhiên. Hắn không chê tôi, nếu tôi còn muốn kiêu cách, một chuyện hai chuyện nữa nữa tìm cớ, ngược lại biểu hiện có chút gây sự vô lý.

Trước đây thật lâu, sau khi xem Châu Tinh Trì đóng Cửu phẩm chi ma quan, tôi từng không chỉ một lần tưởng tượng được như vai nam chính luyện một thân công phu đầu võ mồm có thể làm cho người chết sống lại, bất đắc dĩ tôi đây trời sinh nói chuyện không lưu loát, hơn nữa vốn từ trong đầu có hạn, đành bỏ cái kế hoạch vĩ đại hạng nhất này ra sau óc. Bây giờ đụng phải đối thủ mạnh mẽ, tôi bắt đầu hối hận mình lúc đây tại sao không thể kiên trì đến cùng. Có câu cần cù bù thông minh, chim đàn bay trước, nếu như tôi nỗ lực, ít ra bây giờ còn có thể đấu với hắn một cái, tổng không đến nỗi bị hắn nói á khẩu không trả lời được, chỉ có thể ngậm nước mắt lặng lẽ đáp ứng những thỉnh cầu vô lý kia.

“Cậu không nói lời nào, tôi xem như cậu đáp ứng. Chúng ta trước đi tập thể hình, chờ vận động xong rồi, trở về nhà nghỉ ngơi.”

Lộ Thiên một dùi chặn họng, ngay cả nửa điểm cơ hội phản đối cũng không cho tôi, liền coi chuyện này đã xong xuôi rồi.

Thật thì tôi cũng không sợ nuôi nhiều thêm một người, chẳng qua đột nhiên mang một thằng con trai trưởng thành về nhà, tôi sợ mẹ tôi thấy sẽ hiểu lầm.

Về phần nguyên nhân, phải nói từ lúc mới vừa lên đại học. Rất sớm tôi đã biết tính hướng của mình, lúc ấy cho rằng nó là một chuyện xấu, lập tức thầm hạ quyết định trong lòng, muốn đem chuyện này gạt cả đời. Lấy điểm thi tốt nghiệp trung học của tôi vốn có thể đi một trường đại học tốt chút, nhưng lúc điền nguyện vọng lại chọn một trường loại hai, bởi vì không muốn đi nơi khác, cùng đám người sớm chiều ở chung, tôi sợ không cẩn thận bị người khác phát hiện bí mật của mình. Trừ đi học ra, tôi căn bản không lưu lại trong trường, mỗi ngày lớp học – trong nhà hai chỗ một đường, mặt dù có hơi nhàm chán, song tới nay trôi qua rất yên bình, yên bình phải gọi không dậy bất kì gợn sóng nào. Cho đến một ngày, một tiếng sét, đánh rối loạn cuộc sống của tôi. Con trai mười bảy tuổi đối với tính dục khát vọng tương đối mãnh liệt, tôi không dám cùng người khác thảo luận đề tài như thế, bèn đam hy vọng ký thác vào web, có đoạn thời gian mỗi lần tan học về nhà tôi liền nhốt mình trong phòng ngủ, cắm đầu vào mạng tìm tòi các kiến thức tình dục, đi dạo diễn đàn đồng chí (1), kế tiếp là GV, tôi lập tức hiểu rõ rất nhiều chuyện bình thường không tiếp xúc được. Lần nọ, tôi đang trống trong phòng ngủ coi GV, cửa phòng đột nhiên mở ra, tôi còn chưa kịp che giấu, thế là bị mẹ bắt tại trận, vì vậy tôi liền dưới tình huống không có biểu hiện nào xuất quỷ (2). Ban đầu mẹ tôi vốn không tiếp nhận nổi hiện thực bị vạch trần này, bà hỏi tôi có thể thay đổi hay không, tôi nói đây là trời sinh, không đổi được, đến giờ tôi vẫn nhớ nét ưu thương kia của bà, ánh mắt thất vọng cùng bất đắc dĩ, khiến tôi thấy lòng chua xót khó nhịn. Tiếp theo bắt đầu kéo dài đến hai năm lẻ ba tháng, dù chúng tôi ở dưới cùng một mái hiên, nhưng bà đích thực không để ý tới tôi, bất kể tôi lấy lòng bà thế nào, bà toàn làm như không thấy, tự mình bận rộn mình. Nói thật, hai năm đó tôi sống rất khó khăn. Thời điểm tôi năm tuổi, cha mẹ đã ly dị, mẹ tôi một thân một mình nuôi tôi đến lớn, tôi còn chưa hiểu kính bà, lại thương tổn bà sâu thật sâu, tôi cảm giác mình không ra gì, bây giờ còn sinh ra cảm giác chán đời. Sau đó không biết vì nguyên nhân gì, bà bất ngờ nghĩ thông suốt, bà bắt đầu tìm tôi nói chuyện, chủ động tìm hiểu kiến thức liên quan tới đồng tính luyến ái. Mỗi một đồng chí, hy vọng nhất được người nhà hiểu rõ, mẹ tôi làm như vậy, không thể nghi ngờ an ủi tinh thần tôi rất lớn, tôi tươi tỉnh lại, sinh hoạt thật tốt. Đối với nửa kia của tôi mẹ yêu cầu không cao, bà nói chỉ cần không mang một đứa ẻo lả về là được. Công việc sau này, tôi tan việc vẫn giống như đi học đăng hoàng ở nhà, không ra ngoài kết giao bạn bè, mẹ tôi chột bổi rồi, có lẽ bà sợ tôi cô lão cả đời, luôn bảo tôi nhanh đi tìm người yêu, tránh cho tôi ở nhà một mình buồn

bực sinh bệnh. Mẹ tôi tựa hồ đặc biệt quan tâm đời sống tình cảm của tôi, bình thường đồng nghiệp trong công ty gọi tôi, bà đều phải hỏi han hết nửa ngày, bây giờ tự nhiên mang Lộ Thiên về, bà không hiểu lắm mới là lạ!

Tập thể hình xong đi ra, đã là tám giờ tối. Lộ Thiên kêu tôi ở cửa chờ hắn, cũng không lâu lắm, tôi nhìn thấy hắn đẩy một chiếc xe đạp tới.

Hắn vỗ vỗ chỗ ngồi phía sau, cười nói: “Đi, anh em chở cậu về nhà, chúng ta ngay cả tiền xe cũng tiết kiệm.”

Tôi hơi kinh ngạc, nhà tôi cách đây rất xa, đạp xe về ít nhất tốn hơn nửa giờ. Mới vận động qua vốn mệt mỏi, tôi sợ hắn quá cực khổ, muốn hắn gửi xe tại phòng tập, chúng ta ngồi xe buýt về nhà. Ấy mà suy nghĩ còn chưa nói ra miệng, hắn đã bắt đầu thúc giục.

“Tiểu Khuyên, cậu lo lắng ngu ngốc làm gì? Mau lên xe a.”

“Thôi đi..... A choo.....” Chưa dứt lời, tôi đánh hắc xì một cái.

Trước đó trong phòng tập mở lò sưởi, sau khi ra ngoài nhiệt độ chênh lệch quá lớn, cho nên thấy rất lạnh.

Thấy vậy, Lộ Thiên đi đầu cởi áo khoác ra, khoác lên vai tôi.

Tôi nhìn hắn chỉ một cái áo thể dục đơn bạc, liền hỏi hắn: “Anh không lạnh sao?”

Tay hắn rõ ràng đang phát run, vẫn cười trêu chọc.

“Đợi lát nữa đạp xe chở một mập mập, giống như lao động, đâu còn cảm giác được lạnh.”

Lời này nghe qua giống như trách móc tôi, thật thì tôi hiểu, hắn là muốn tôi an tâm.

Tôi muốn trả áo lại cho hắn, không ngờ hắn dựng xe xong, đi tới trước mặt tôi, giúp tôi cài lại từng cái nút.

Hắn cao hơn tôi nửa cái đầu, nhìn thẳng tôi chỉ thấy cằm hắn, đường cong ưu mỹ, tinh xảo hữu hình, so với cảm tôi nhìn không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Tôi tự hỏi lòng, người này bề ngoài xuất chúng, bên người khẳng định không thiếu người theo đuổi, nhưng tại sao hắn đối tốt với tôi như vậy?

“Cài xong rồi.” Lộ Thiên nhảy lên xe đạp, hướng tôi hô: “Chúng ta đi thôi.”

Lần này tôi không do dự, trực tiếp ngồi lên chỗ ngồi phía sau.

Gió rét quất trên mặt, vừa lạnh vừa đau, nhưng lòng của tôi lại ấm áp.

Đến lầu dưới nhà tôi, Lộ Thiên kiên quyết mua lễ vật tặng mẹ tôi, tôi nói hắn đừng có khách sáo như vậy, hắn lại nói, lần đầu đến nhà tôi, cũng không thể tay không tới cửa. Con người hắn rất cố chấp, tôi khuyên thế nào hắn đều không nghe, kết quả chúng tôi xách theo giỏ trái cây lên lầu.

Đây là lần đầu tiên tôi dẫn người về nhà, mặc dù hai chúng tôi không có quan hệ đặc thù gì, nhưng tôi thấy khẩn trương. Gõ cửa mở, tôi còn chưa kịp giới thiệu, Lộ Thiên liền hướng mẹ tôi gọi một tiếng dì, tiếp theo đem giỏ trái cây nhét vào trong tay mẹ tôi, bắt đầu làm quen. Hắn nói đường đột tới cửa quấy rầy trong lòng thấy rất ngại, hắn nói cha mẹ hắn đi chơi trong nhà không ai quản hắn nên tới chỗ chúng ta tá túc mấy ngày, hắn nói hắn đặc biệt chăm chỉ có việc gì bận việc gì mệt mỏi đều giao cho hắn, hắn còn khen tôi hiền lành thấy hắn ngay cả miếng ăn cũng không có liên tục bụng chứa chấp hắn. Một trận lừa đảo qua đi, mẹ tôi thật tán đồng với hắn, ngoài miệng không ngừng lẩm bẩm, đứa nhỏ này thật đáng thương. Tôi ở một bên lặng lẽ làm khán giả, ngoài mặt vẫn đậm phong khinh (3), trong lòng âm âm sóng lớn, người này thật giỏi đóng kịch!

Cũng may Lộ Thiên còn biết thân biết phận một chút, hắn biết hết ăn lại uống là phải trả giá lớn, không cần tôi nhắc nhở, sau khi cơm nước xong liền vào nhà bếp rửa chén.

Lúc này, mẹ tôi đi tới bên cạnh tôi, thấp giọng hỏi: “Nó là đối tượng của con?”

Tôi đoán nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Không phải đâu.”

Mẹ tôi làm như không nghe thấy lời tôi, tiếp tục lẩm nhẩm: “Đứa nhỏ này không tệ, hiểu phép tắc, lại thật chăm chỉ, miệng cũng rất ngọt, hơn nữa đáng đáp cực tuần tú, con phải cùng nó chung sống thật tốt.”

Tôi mặt mũi hắc tuyến: “Chúng ta chẳng qua chỉ là bạn bè.”

Mẹ tôi cũng là một kiểu tự biên tự diễn, hoàn toàn không đem lời tôi nghe vào lỗ tai: “Giúp ta đem sinh thần bát tự (4) của nó lại đây.”

Tôi buồn bực: “Người muốn sinh thần bát tự ảnh làm gì?”

“Cầm đi tính một lần, coi coi tui bây có hợp hay không.”

.....

Tôi cũng biết không nên đem hấn về nhà!

Lộ Thiên thu thập xong chén dĩa, ngồi trên salon theo mẹ tôi xem ti vi nói chuyện phiếm. Quả thật hấn biết cách khiến người lớn vui vẻ, rõ ràng mới lần đầu gặp mẹ tôi, nhưng chẳng có một tí cảm giác xa lạ, một mực kiên nhẫn nghe mẹ tôi nói ít chuyện trong nhà, mấy chuyện lông gà vổ tỏi.

Thời gian trôi qua như một làn khói, rất nhanh là đến giờ ngủ, chuyện tôi lo lắng cũng theo đó mà tới. Nhà tôi không lớn, chỉ hai thất một sảnh, không dư phòng khách nào cho Lộ Thiên ở, nhưng người tới là khách, tôi rất cuộc không thể bảo hấn ra phòng khách ngủ đi?

Một mình rối rắm một hồi, đang lúc tôi quyết định ủy khuất mình đi ngủ phòng khách, mẹ tôi ôm một cái chăn bông mở miệng.

“Bé Toàn mập, tối nay hai người các con chen chút với nhau đi, ngày mai ta lại đi mua một cái giường xếp.”

(1) Đồng chí: Nhân vật chính trong truyện đam mĩ.:))))))

(2) G phiến: Phim G, GV. =]]]]]]]]

(3) Xuất quỹ: Công khai.

(4) Vân đàm phong khinh: Hời hợt, không để ý.

(5) Sinh thần bát tự: Ngày sinh tháng đẻ.

5. Chương 5: Anh Đẹp Trai, Tiếng Ngáy Của Anh Thật Có Tiết Tấu

Tôi có chút nghĩ không ra, một người mới gặp qua có mấy lần thế nào đột nhiên trở thành anh em tốt của mình?

Nhìn Lộ Thiên tay chân dang rộng mặt mày hưởng thụ nằm trên giường tôi, câu trả lời hình như được miêu tả sinh động.

Từ đầu chí cuối, hấn căn bản không coi mình như người ngoài.

Tôi hỏi hấn: “Lúc anh ở cùng người khác cũng như vậy phải không?”

Hấn hỏi ngược lại tôi: “Như vậy hả?”

“Ừa..... Thần kinh thô.”

“Có sao? Tất cả mọi người nói tôi tâm tư tinh tế.”

..... Tôi cảm thấy không biết nói gì.

Thần kinh hấn thô như cái bệ cầu vượt, ai nói hấn tâm tư tinh tế, điểm này tôi thật chưa có nhìn ra.

Tôi bất ngờ hỏi gần như thế, thật ra thì muốn cùng hấn bàn luận chút vấn đề đối nhân xử thế. Cái đề tài này rất thâm ảo, khiến tôi không cách nào sắp xếp ngôn ngữ đem suy nghĩ trong lòng biểu đạt ra. Trong mắt tôi, tôi và hấn chỉ có thể coi như người dưng có tí quen thuộc. Tôi chỉ biết hấn gọi là Lộ Thiên, trước mắt là huấn luyện viên thể hình của tôi, những chuyện khác không biết gì cả. Giống như, trừ tên của tôi,

nghề nghiệp, hẳn đối với chuyện của tôi một dạng chẳng biết gì. Tôi không hiểu, tại sao hẳn có thể thân nhiên chung sống cùng tôi, hơn nữa còn có thể thoải mái ở trong nhà tôi. Đối lại là tôi, cho dù trong nhà thân thích, cũng không cách nào hoàn toàn buông thả, luôn luôn cẩn thận, không dám lên tiếng, tôi không thích mình như vậy, bởi lẽ đó tôi càng hâm mộ tính cách của hẳn, thẳng thắn, không có tâm cơ. Gì cũng dám nói, gì cũng dám làm, tuy hơi bị lỗ măng cầu thả, rồi lại có chút đơn thuần không câu nệ. Tôi hy vọng một ngày nào đó có thể như hẳn vậy, cuộc sống thoải mái, tiêu sái làm người.

Thoảng suy nghĩ lung tung một hồi, tôi còn chưa có hỏi ra ý nghĩ trong đầu, ngược lại đột nhiên thật muốn hiểu rõ chuyện của hẳn.

Tôi lại hỏi hẳn: “Lộ Thiên, anh rốt cuộc làm cái gì? Huấn luyện viên? Không phải vậy đi.”

“Nói thật, cậu đừng mắng tôi, tôi thật không phải huấn luyện viên thể hình.” Lộ Thiên từ trên giường ngồi dậy, hướng về phía tôi cười hắc hắc.

“Tôi sớm đoán được, nào có huấn luyện viên nào không chuyên nghiệp như vậy, cái gì cũng không biết, chỉ biết nhìn hồ lô vẽ bầu (trái hồ lô có lẽ gần giống trái bầu), thấy người ta làm cái gì, liền mang tôi làm cái đó, căn bản nói không ra một ý kiến có tính xây dựng.”

“Chớ nói tôi kém như vậy, tôi là khách quen của phòng tập kia, có phương thức vận động nào chưa từng thấy qua? Làm đâu kém bất cứ ai, cậu theo tôi tập luyện ít nhất có thể bớt mập đi.”

“Vậy tại sao anh muốn giả mạo huấn luyện viên thể hình?”

“Lúc đấy tôi thấy cậu quá mắc cười, thậm chí máy chạy bộ cũng chưa tập qua, liền muốn trêu chọc cậu một chút. Ai ngờ cô nàng kia cũng phối hợp, tôi cứ như vậy thuận miệng nói, nàng cứ nhiên đáp ứng. Vì vậy tôi lập tức thuận nước đẩy thuyền, làm huấn luyện viên thể hình của cậu.”

“Mấy người đây là đang lừa gạt người tiêu dùng, tôi có quyền đi hiệp hội người tiêu dùng khiếu nại mấy người.”

“Đừng, người ta một cô gái nhỏ ra ngoài làm việc thật không dễ dàng, muốn cáo thì cáo tôi đi, tôi ngồi ở đây chờ đơn của cậu.”

Nhìn dáng vẻ cà lơ phất phơ kia của Lộ Thiên, tôi ầy mà một chút tức giận cũng không có, ngược lại, thêm một cảm nhận được cảm giác tự tại thoải mái. Thứ gọi duyên phận này thật kỳ lạ, cứ như có người trong cõi u minh thao túng hết thảy. Nếu như tôi không thích Phùng Dật, cũng sẽ không vì hẳn mà giảm cân ; nếu như tôi không giảm cân, đời này cũng không bước vào phòng tập ; nếu như tôi không bước vào phòng tập, cũng sẽ không gặp phải Lộ Thiên ; nếu như Lộ Thiên đứng đắn một tí, cũng sẽ không chạy tới tìm tôi bắt chuyện ; nếu như tiếp tân tiểu thư hơi có ít chuyên nghiệp, cũng sẽ không đẩy bát đồ nước. Nhiều cái nếu như như vậy, thúc đẩy chúng tôi quen biết, nếu bỏ sót một chi tiết, hôm nay tôi và hẳn cũng sẽ không ngồi chỗ này ôm gối tán chuyện.

Tối này chúng tôi nói rất nhiều chuyện liên quan tới mình, từ sở thích hứng thú đến lý tưởng hoài bão và mơ ước tương lai. Lý tưởng của Lộ Thiên tương đối không thích hợp, hẳn muốn mở một cửa hàng xe đạp, lấy xe thể thao làm chủ, tự mình sửa chữa, tự mình tân trang, không cần mời thợ, hết thảy dựa vào bản thân, hết việc đóng cửa về nhà ngủ ngon. Tôi nói hẳn làm hẳn làm như vậy sớm muộn cũng sẽ đóng cửa, hẳn không cho là đúng, hẳn nói hẳn thích chơi xe đạp, cho nên hành nghề có liên quan. Đáng tiếc ba hẳn nói đây là chuyện không đáng, liền đóng băng chi phí của hẳn, chặt đứt đường lui của hẳn, để hẳn ngoan ngoãn trải qua cuộc sống trí thức sáng chín chiều năm, hẳn vì lý tưởng của mình, cuối cùng quyết định cùng ba hẳn đấu tranh, không có tiền thì qua những ngày không có tiền, vô luận ra sao đều không thỏa hiệp, rốt cuộc hẳn thuận lý thành chương (1) dựa vào tôi.

Tôi cảm thấy Lộ Thiên dường như là đại thiếu gì không biết khổ tạt nhân gian, lý tưởng tất nhiên trọng yếu, nhưng cũng không phải trụ cột sinh hoạt. Tựa như hẳn nói vậy, mở cửa hàng xe, muốn trông thì trông, không trông đóng cửa, thế mỗi tháng tiền nhà kia, tiền nước, tiền điện, tiền tùm lum chỗ nào chui ra? Thử hỏi có ai không muốn ở nhà vui đùa không làm bất cứ việc gì? Nhưng thực tế rất tàn khốc, không ra làm việc thì phải đối bụng, nói khó nghe, người không làm việc, luôn bị mọi người xem thường.

Tôi hỏi đại thiếu gia, ba anh bảo anh làm ở đâu, hẳn chỉ tôi một con đường, kêu tôi ngày nào đó tan làm

rảnh rồi đi ngay đi, đến lúc đó tự nhiên biết. Tôi cho là hắn không muốn nói, thôi không để trong lòng, còn ai không thể có bí mật sao.

Hộp thoại một khi mở ra thì có thể đóng lại, chúng tôi từ mười giờ tối hàn huyên tới ba giờ sáng, ban đầu ngồi trò chuyện, bởi trời quá lạnh, liền vùi trong chăn trò chuyện, sau đó ngủ lúc nào, tôi cũng không hay. Chuyện tôi lo lắng hoàn toàn không phát sinh, tôi tới bây giờ còn chưa nghĩ qua, tôi ngang nhiên cùng một thằng con trai trưởng thành nằm trên một cái giường mà ngủ, hơn nữa không hề cảm giác không tự nhiên chút nào. Tôi thật cảm ơn Lộ Thiên, hắn khiến tôi cảm nhận được tình bạn ấm áp. Bất quá hắn có một tật xấu, làm tôi khổ não, tôi không nghĩ hắn vậy mà ngủ ngáy, âm thanh còn cực lớn. Làm lúc tôi đang ngủ say, mơ hồ nghe một trận âm thanh khò khò khò khò, giống như có người cầm dùi trống không ngừng gõ bên tai, cho đến khi tôi bị gõ tỉnh. Nhận rõ nguồn gốc âm thanh, tôi phiến não, dùng sức đập hắn một cước, thế giới cuối cùng yên tĩnh, không qua mấy giây, tiếng ngáy nào người kia lại vang lên, chọc người ta cần bản không ngủ được. Tôi dùng tay bịt lỗ tai, nhưng vẫn nghe được, không có biện pháp tôi tiếp tục đập hắn. Đêm nay tâm tình tôi theo tiếng ngáy của hắn phập phồng, hết như ngồi xe qua núi, chọt cao chọt thấp, khó mà bình tĩnh. Nhiều lần tôi cũng cảm thấy hắn hít vào không thở ra, “cô” một cái hấp khí nữa ngày không động tĩnh, hại tôi một bên hấp tấp, sợ hắn đoạn khí, cho đến nghe hắn “hô” tiếng nữa phun khí ra, tôi mới coi như bình tĩnh lại. Tôi xuất hiện dự cảm bất thường, nếu ngày ngày ngủ cùng hắn, thần kinh của tôi sớm muộn hỏng mất.

Sáng ngày thứ hai thức dậy, hắn uống rất nhiều nước, hắn còn đang buồn bực, tại sai khát nước dữ vậy.

Tôi cố ý âm dương quái khí (2) cười nhạo hắn: “Anh gào hét một đêm, miệng không khô mới là lạ!”

Sau khi rửa mặt xong, Lộ Thiên muốn cưỡi xe đạp đưa tôi đi làm, hắn nói ăn chỗ tôi, tổng đắc vì tôi làm chút gì đó.

Tôi không cự tuyệt, hắn hành tôi một đêm, hắn nên bồi thường.

Tôi chuẩn tấu, mệnh hắn làm phu xe hiến sức cho tôi.

Chúng tôi trang bị tốt mình, khăn quàng cổ nón bảo tay không thiếu thứ gì, xông vào gió rét tiến tới công ty.

Tới cửa công ty, Lộ Thiên bảo tôi ở tại chỗ chờ hắn. Tôi không kịp hỏi nguyên nhân, hắn đã chạy mất dạng.

Đại khái qua gần mười phút, tôi thấy hắn cầm hai cái bánh nướng hành lá chạy về mình.

Chạy tới gần rồi, hắn đưa một cái bánh cho tôi, cười nói: “Nhìn tôi hồ đồ nè, thiếu xiu nữa đã quên hai ta chưa có ăn sáng.”

Đó giờ toàn là tôi mua điểm tâm cho người ta, lúc này đột nhiên có người đối với tôi như vậy, tôi thật cảm động từ tận đáy lòng.

Tôi gặm miếng bánh, cười rất vui vẻ: “Mùi vị không tệ lắm.” (Giống chó vợ ==|||||)

“Đó là đương nhiên, cửa hàng lâu đời rồi, nếu thích, ngày mai tôi lại mua cho cậu.”

Tôi muốn nói với hắn tiếng cảm ơn, nhưng lại thấy nói như vậy quá khách khí. Tôi hỏi hắn, anh chuẩn bị đi đâu? Hắn nói đi tới phòng tập chơi một hồi đến trưa trở về tìm tôi ăn cơm trưa. Tiếp theo hắn liền giục tôi nhanh một chút vô công ty, tôi do dự, đứng không nhúc nhích, dường như có cảm giác luyến tiếc. Bỗng hắn bước lên trước đặt tay lên môi tôi sờ một cái, tôi thấy như bị điện giật, thân thể không tự chủ run run, sau nữa kinh ngạc nhìn hắn, muốn tìm kiếm câu trả lời trên cái bản mặt kia.

“Ngoài miệng cậu dính hành băm.” Hắn giơ ngón tay cho tôi nhìn, trên đầu ngón tay quả nhiên có một miếng hành thái nhỏ.

Tôi thấy lúng túng, không thể khác hơn cười khúc khích mấy tiếng.

Hắn nhéo chút thịt béo trên mặt tôi, giống như đang an ủi: “Mau vào đi thôi.”

“Ừ, trước khi tan sở tôi gọi cho anh.”

“Tốt.”

Một thoáng tôi xoay người kia, ánh mắt bỗng dừng đối diện một gương mặt lạnh băng. Tôi không biết Phùng Dật tới khi nào, trong lòng bất ngờ hoảng loạn, có lẽ anh thấy được một màn kia, nhìn thẳng vào mắt tôi hai giây sau bỏ vào công ty. Tôi cảm thấy anh hình như ẩn nhẫn cái gì, hầu hết không ngừng kên xuống chứng tỏ anh có gì đó muốn nói với tôi, nhưng cuối cùng gì cũng không nói ra miệng. Tôi rất muốn đuổi theo hỏi nguyên nhân, hai chân lại như mọc rễ không thể động đây.

Lúc ấy, bên tai truyền đến thanh âm Lộ Thiên.

“Tiểu Khuyên, Tiểu Khuyên!”

Tôi phục hồi tinh thần: “Sao vậy?”

Lộ Thiên lấy tay đâm ót tôi: “Anh ta cũng đi rồi, cậu còn nhìn cái gì vậy? Công ty các cậu còn không cho phép người ta nói chuyện phiếm trước công ty?”

Tôi không có đem chuyện mình thích người đồng giới nói cho Lộ Thiên, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết giải thích với hắn thế nào.

“Không, có thể nói chuyện phiếm.”

“Sao lần nào cậu thấy anh ta tựa như mèo thấy chuột vậy, chẳng lẽ thật sự anh ta ở công ty ức hiếp cậu?”

“Không có, không có, không ai ức hiếp tôi hết.”

“Xem cái bộ dạng sợ hãi của cậu này, vừa nhìn chính là đang nói láo, nếu anh ta lại ức hiếp cậu, tôi giúp cậu đánh hắn.”

.....

Tôi không nói, tại sao một chút là kêu đánh kêu giết!

Tới giờ tôi chưa từng ngại bị người ta coi như em nhỏ sai tới sai đi, bởi vì tôi biết họ không cố ý khi dễ tôi, chẳng qua trong xương đám tinh anh nhân sĩ này đều ẩn chứa một loại cảm giác cao ngạo cùng ưu việt bẩm sinh. Bọn họ rất chú trọng mặt mũi, dù là chen xe buýt, ngồi bồn cầu cũng muốn quần áo bảnh bao, tuyệt không để mất hình tượng. Bọn họ luôn là cao cao tại thượng thế đấy, mà tôi lại thấp hơn họ một bậc, cho nên việc bản việc một tự nhiên giao cho tôi làm. Nhưng hôm nay sau khi vào công ty, tôi mới các thực cảm nhận được cái gì gọi là bị khi dễ, cái gì gọi là bị bối móc.

Tôi mới vừa ngồi vào nơi làm việc, Phùng Dật ném một chồng lớn văn kiện trên bàn của tôi, lãnh ngôn lãnh ngữ nói: “Cậu bình thường làm cái gì thế hả? Quy cách văn kiện toàn sai bét, đánh lại lần nữa.”

Tôi mở văn kiện ra, phát hiện tài liệu bên trong vốn không phải tôi phụ trách, vả lại thì ra cũng không phải do tôi in. Tôi không hiểu, anh tại sao trách mắng tôi, nhưng anh là cấp trên của tôi, tôi không muốn cãi lệnh cấp trên, không thể khác hơn vâng một tiếng.

Anh còn nói: “Làm xong hết, mới được ăn cơm, mới được tan việc.” Giọng nói như cũ lạnh tựa băng.

Tuyệt đối thật là quá đáng! Một cổ lửa vô danh trào lên ót, tôi chột đứng dậy, chuẩn bị cùng anh lý luận. Nhưng anh căn bản không cho tôi cơ hội nói chuyện, xoay người đi vào phòng làm việc chính mình.

Nhìn cửa phòng khép chặt, tôi bỗng thấy chóp mũi ề ảm, trong thời gian ngắn hẳn là bách vị tạp trần (3).

(1) Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành.

(2) Âm dương quái khí: Nghĩa đen là khí yêu quái trong trời đất, như tuyết mùa hạ, hạn mùa đông. Nghĩa bóng là tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đâu mà đoán định (chỉ người).

(3) Bách vị tạp trần: Trăm loại mùi vị. Hiểu như hỗn loạn nhiều cảm xúc.

6. Chương 6: Anh Đẹp Trai, Anh Sẽ Chấp Nhận Hết Thảy Của Tôi Sao

Từ sáng tới trưa cứ như phát tiết, tôi cố ý gõ bàn phím gõ đến kêu đôm đốp. Các đồng nghiệp thấy, cười chọc ghẹo, bé Toàn mập, em có phải uống lộn thuốc hay không? Hư hại của công là phải bồi thường đó!

Được rồi, tôi chính là uống lộn thuốc. Không biết Phùng Dật đổ cho tôi mê được gì, hại tôi hết như kẻ ngu hết thuốc chữa thích anh. Ngẫm lại từng chút từng chút suốt một năm nay, anh tựa hồ không có nhìn tôi lấy một lần, ngược lại tôi lúc nào chả chăm chú dõi anh. Tôi đem trong tâm cuộc sống đặt hết trên người anh, nhìn thấy anh cười, tôi liền vui vẻ, thấy anh cau mày, tôi liền khó chịu. Quay đầu lại anh ngay cả một nụ cười cũng không chịu cho. Lúc nào tôi trở nên nhỏ bé như thế, nhỏ bé đến mức một nụ cười cũng cầu không được? Có lẽ duyên phận của tôi và anh quá nông, trời cao an bài chúng ta gặp nhau, nhưng có ra sao cũng không cho tôi đi vào thế giới của anh, tôi ở trong mơ ngủ say một năm, giờ là thời điểm để mình thanh tỉnh.

Nghĩ đến đây, tâm tình tôi dường như bình tĩnh hơn nhiều. Tôi không ngó cánh cửa khép chặt kia nữa, chuyên tâm vào đầu vào công việc, tôi không muốn bị anh xem thường, cho dù bị ủy khuất, tôi cũng phải in toàn bộ sô văn kiện kia ra, để anh không soi ra một tí lỗi nào.

Khi một người đã chuyên tâm với một chuyện, thời gian trôi qua đặc biệt mau, đặc biệt là tôi như vậy, mang theo liều mạng cố chấp, càng không để ý thời gian trôi qua. Cho đến di động trong túi kêu ong ong, tôi mới giật mình phát giác bây giờ đã một giờ chiều.

Ấn nút trả lời, bên kia truyền tới thanh âm lo lắng của Lộ Thiên.

“Tiểu Khuyên, cậu đang làm gì đó? Tôi chờ sắp một canh giờ cũng không chờ được điện thoại của cậu.”

Tôi cảm thấy có lỗi, vì một hơi đánh cược, tôi lại quên ước định giữa chúng ta sau 30 phút, hại hắn leo cây một canh giờ.

Tôi vội vàng nhận lỗi với hắn.

“Thật không cố ý, tôi còn đang ở công ty, quá nhiều công việc dè dặt, kết quả quên gọi điện thoại cho anh.”

Đầu kia, thở phào nhẹ nhõm.

“Khụ, tôi còn tưởng cậu xảy ra chuyện gì. Cậu ngay bây giờ xuống lầu, tôi ở cửa chờ cậu.”

“Anh chưa ăn cơm phải không? Nếu không anh ăn trước đi, tôi phải làm xong việc mới có thể tan làm.”

“Oa, ông chủ cậu là quỷ hút máu à? Không làm xong việc, ngay cả cơm cũng không cho ăn?”

“Không có biện pháp, ai kêu tôi ăn lương người ta chi.”

“Có phải tên kia lại khi dễ cậu không? Sợ cái rắm á! Mau xuống ăn cơm với tôi.”

“Thôi, anh đừng chờ tôi nữa, tôi tan làm sẽ gọi cho anh.”

“Tiểu Khuyên, sao cậu nhẩn nhục dữ vậy?! Đây đường đều là công ty, chỗ này không được thì đổi một chỗ khác, cậu không phải tự ủy khuất mình hả?!”

..... Tôi bị hắn nói á khẩu không trả lời được.

Vì Phùng Dật, tôi yên lặng giả điếc một năm, thậm chí muốn đi tìm một công việc mình thích cũng không làm được.

Hùng tâm trạng chỉ lúc đầu của tôi đi đâu rồi?

“Ai, coi như tôi phục cậu.” Đại khái thấy tôi nửa ngày không lên tiếng, Lộ Thiên vậy mà thỏa hiệp, “Cậu muốn ăn gì, tôi mua cho cậu. Tôi biết cậu nhất gan sợ chuyện, nga không đúng, phải là tận chức tận trách, nhưng công tác là công tác, vẫn không nên để mình đói bụng ha? Thân thể mà sụp đổ, cậu kéo bộ da bọc xương tới cửa cho người ta khi dễ, người ta còn chê cậu khó coi.”

“Miệng anh thật thất đức!” Tôi bị Lộ Thiên chọc cười. Tôi cảm giác thể chất của mình là để ngược, mỗi lần bị hắn chòng ghẹo, không chỉ không tức giận, ngược lại cực vui vẻ, tôi kéo dài giọng nói, “Tiểu Lộ tử, trăm tự nhiên muốn ăn bánh nướng mỡ hành, người mau đi mua cho trăm.”

“Trăm đại gia cậu! Mười phút sau, chờ dưới lầu.”

Lộ Thiên nói xong ngắt điện thoại, lần đầu tiên tôi thấy hắn rất có khí phách, chỉ sợ lỡ hẹn, lập tức đi xuống cửa công ty chờ. Xem thời gian, vừa đúng mười phút, Lộ Thiên tựa như biểu diễn ảo thuật xuất hiện trong tầm mắt tôi, nhìn hắn càng chạy càng gần, trong lòng tôi không khỏi dâng lên cảm động, hắn tựa như tia nắng ấm ngày đông, ở trong không khí lạnh băng, từ từ tỏa ra nhiệt tình của nó, mặt dù chẳng phải nóng cháy, lại luôn có thể mang đến tôi ấm áp vô hạn.

Tôi chủ động chào đón, đoạt bánh trong tay hắn, từng ngậm từng ngậm cắn xuống.

“Tiểu Lộ tử, làm không tệ, trăm quý nhất người.”

Tiểu Lộ tử lé mắt ngó tôi, mặt mũi khinh bỉ.

“Cậu chẳng phải tận chức tận trách hả? Chẳng phải làm xong việc mới tan tầm à? Làm sao như giấc đòi trong tù mới ra này?”

“Còn không phải thừa hưởng lời vàng ngọc của anh, tôi phải dưỡng tốt thân thể mới đưa tới cửa cho người ta khi dễ được a, tránh làm người ta thấy tôi khó coi.”

“Yêu, nhóc con, cùng ông lăn lộn mấy ngày, miệng thay đổi lưu loát rồi.”

Tôi giả vờ vô tội: “Tôi chỉ nói sự thật.”

Lộ Thiên không chút khách khí cốc hạt dẻ vào đầu tôi: “Bớt giả vờ, cậu đoạt hết hai cái bánh đi, tôi còn chưa ăn đây, nhanh cho tôi ăn một miếng.” Nói xong nắm tay tôi cắn ngậm bánh nướng. Tôi không cam lòng yếu thế, cũng cắn một cái. Hai chúng ta giống như hai đứa trẻ tranh hơn thua, cùng nhau cắn bánh nướng, anh một ngậm tôi một ngậm gặm sạch cái bánh. Giữa bạn bè có lẽ chính là như thế, có thể cùng ăn một bánh, cùng chung một phe, đơn đơn giản giản được sống bên nhau cả đời.

Sau đó hẹn với Lộ Thiên tan tầm cùng nhau về nhà, tôi liền vào công ty.

Mới vừa bước vô thang máy, tôi lại gặp được Phùng Dật. Anh cầm cái cốc, chắc là đi khu trà nước pha cà phê, đổi lại bình thường, tôi đã sớm xông lên nhận cái cốc sau nữa tung tăng tung tẩy giúp anh pha cà phê rồi. Nhưng hôm nay tôi chỉ nhàn nhạt liếc anh một cái, lập tức thẳng hướng chỗ làm việc.

Một loại vui sướng không rõ nhất thời ngoi lên trong lòng, thì ra Đường Tiểu Toàn tôi cũng có thể ở trước mặt anh cao song lưng làm người.

Cút đi con mẹ nó tình yêu, tôi không lạ gì! Tôi chỉ cần có Lộ Thiên, có tình bạn, là đủ rồi.

Vui vẻ qua đi, đồng văn kiện kia vẫn phải in ra. Tôi vừa đánh văn bản vừa nhắn tin với Lộ Thiên, tranh thủ khi rảnh rỗi, cũng không cảm thấy thời gian khó sắp xếp. Chẳng qua làm việc kéo kéo kéo kéo, suốt tới tám giờ tối công việc làm xong. Tôi thu thập xong đồ đạc chuẩn bị xuống lầu, thuận tiện nhắn tin thông báo Lộ Thiên, kêu hắn chờ trước cửa công ty. Đúng lúc này, một chuyện tôi không nghĩ tới xảy ra. Phùng Dật cư nhiên không cùng chưa ra về, trước đó thấy đèn phòng anh tắt, còn tưởng rằng anh sớm đã đi, tôi thật hoài nghi anh có tâm bệnh, tắt đèn ngồi trong phòng làm việc suốt mấy giờ chẳng lẽ không cảm thấy không thú vị à?

Chúng tôi gặp nhau ở cửa thang máy, anh chủ động hướng tôi chào hỏi.

“Tiểu Toàn.”

Tôi khách sáo đáp lại: “Ai u, Phùng quản lý, thì ra anh cũng chưa về hả.”

Anh lặng lẽ nhìn chăm chú vào tôi, qua lát lâu, mới thở dài: “Cậu vẫn còn giận tôi?”

Tôi cười cười với anh, cười đến mờ trên mặt dồn lại một chỗ: “Xem anh nói này, tôi nào dám giận anh a.”

Anh nhú mảy, không hề lên tiếng nữa. Tôi biết miệng mình tiện, chọc anh tức giận, nhưng mà không muốn thối lui nửa bước. Không khí ngột ngạt bao vây chúng ta, quây với núi băng hắt đây không được tự nhiên, đúng là rèn luyện ý chí người ta, tôi mặt ngoài giả bộ như không có chuyện gì, thật thì trong lòng vô cùng hoảng hốt luống cuống, tôi không biết mình còn có thể cứng rắn chống đỡ bao lâu. Vừa lúc, thang máy đến, tôi như thấy được cứu tinh, vội vã lao vào.

Tôi cho là anh sẽ không cùng tôi đứng chung một cái thang máy, bởi vì anh luôn luôn rất cao ngạo, bình thường nếu ai chọc giận anh, anh có thể mười ngày nữa tháng không để ý người kia, hơn nữa tuyệt đối không ở gần đối phương trong phạm vi mười thước. Không ngờ, tôi chân trước vừa vào thang máy, chân sau anh đã đi theo vào. Ấn nút tầng 1, anh nói với tôi, Tiểu Toàn tôi mời cậu ăn cơm.

Tôi ngây ngẩn cả người, đây coi như vừa đánh vừa xoa hả ?

Nếu như trước đó anh không bới móc tôi, bây giờ nghe được câu này tôi nhất định sẽ mừng rỡ cười không khép mồm, nhưng nhớ mỗi chuyện anh làm, trong lòng tôi chỉ có thứ cảm giác khó hiểu. Tôi nói, xin lỗi, bạn tôi còn chờ dưới lầu, chúng tôi hứa cùng nhau về nhà ăn cơm.

Anh “nga” một tiếng, nhún núi tầng một, động tác tiêu sái tự nhiên, cho đến tôi ra khỏi thang máy cũng không nói thêm một câu.

Anh chính là người như thế, nói anh lãnh khốc đùa bốn trai đẹp, quả thật oan uổng anh. Anh kia kiêu lời như vàng, khiến tôi như hỏng mắt, tự nhiên thấy cùng anh một chỗ áp lực thực lớn, bởi lẽ tôi vĩnh viễn không cách nào hiểu rõ suy nghĩ nơi nội tâm anh.

Tôi rời công ty, phát hiện bên ngoài xuống mưa, mặt đất ướt đầm. Lộ Thiên đẩy xe đạp hô to với tôi: “Tiểu Toàn, mau lên xe, khí trời lạnh lắm, chúng ta mau về nhà ăn bàn cơm canh nóng ủ ấm cơ thể nào.”

Tôi mang khăn quàng cổ và nón, ngồi lên yên xe phía sau, thân hình cao lớn của hắn duỗi chân nhẹ nhàng đạp, xe liền vô thanh vô thức lăn bánh đi. Đoán chừng cơn mưa trước đó phải thật lớn, ven đường nước đọng nhiều, che mất gần phân nửa bánh xe. Tôi cùng Lộ Thiên bắt đầu cười giỡn, tôi nói giờ mà có một chiếc xe chạy qua bên cạnh chúng ta, hai ta chắc chắn biến thành gà trúng nước sôi. Không biết có phải miệng quạ đen của tôi hiển linh không, vừa dứt lời, một chiếc ô tô mà đen lướt qua người bọn tôi, nước bị bánh xe làm văng không chút kiên kỵ dội trên người chúng tôi.

Lộ Thiên lập tức dừng xe rống giận: “Con người bây giờ thật không có đạo đức!”

Bị dính ướt một thân, tôi cũng rất tức giận, nhưng tôi không phụ họa hắn, bởi tôi nhận ra chiếc xe kia của Phùng Dật: “Thôi đi, chúng ta mau về nhà thay đồ, kéo bị cảm.”

Lộ Thiên nhìn chằm chằm chiếc xe đã đi xa, qua mấy giây, lộ ra bộ dáng chột hiểu. Hùng trừng tôi, hung ác nói: “Cậu đừng có mà đả mã hổ nhai (1) với tôi, chiếc xe đó là của cấp trên cậu đi? Chả trách nhìn quen mắt như vậy, anh ta đây chẳng phải khi dễ cậu rõ ràng luôn hả? Ngày mai ông giúp cậu tìm hắn lý luận.”

Tôi lấy tay giúp Lộ Thiên vuốt lưng, muốn hắn bớt giận: “Bằng những điều tôi biết rõ về anh ấy, anh khẳng định không phải cố tình đầu, trời tối như vậy, chắc anh ấy không thấy chúng ta cười xe trước mặt.”

Lộ Thiên trợn trắng mắt, không biết thay tôi tôi tiếc hận, hay là thấy không đáng giá, mang cái mặt hận sắt không thành thép (2) dạy dỗ tôi: “Tiểu Khuyên, cậu sống thật uất ức! Hắn khi dễ cậu tới vậy, cậu còn nói giúp hắn, tôi thật hoài nghi cậu thích hắn.”

Lộ Thiên một lời nói toạc chân tướng, nhất thời, tôi chẳng biết làm sao. Cũng may hắn chỉ thuận miệng nói một cái, liền chuyển đề tài đi nơi khác, “Coi như tôi xui xẻo, lên xe, chúng ta về nhà.”

Ngồi trên yên sau xe, tôi nhìn bóng lưng Lộ Thiên, tâm tình đột nhiên chìm ngấm.

Nếu hắn biết tôi là đồng tính luyến, hơn nữa thích Phùng Dật, tình bạn hai ta còn có thể tiếp tục không?

(1) Đả mã hổ nhai: Cố ý giả vờ hồ đồ để lừa người khác. Tiếng Anh là “exploit other’s carelessness”. Có một câu chuyện như vậy:

Từ “mã hổ” từ đâu tới, nghe nói xưa kia có một người họa sĩ hồ đồ vẽ tranh, ông mới vừa vẽ một cái đầu hổ, lúc này có một vị bằng hữu muốn nhìn ông vẽ ngựa, họa sĩ thuận bút vung lên ở dưới đầu hổ cơ thể con

ngựa. Vị bằng hữu hỏi ông anh vẽ bức tranh này là mã hay là hổ đây? Họa sĩ nói “A, cũng không khác gì lắm, mã mã hổ hổ đi.” Sau khi vị bằng hữu đi, họa sĩ đem bức tranh này treo trên tường, đứa con trưởng hỏi ông: “Trên tranh này vẽ cái gì vậy?” Họa sĩ nói: “Là mã.” Đứa con thứ hai lại tới hỏi, ông nói: “Chính là vẽ hổ.” Vì vậy, hai đứa con trai của ông họa sĩ đối với ngựa và hổ phân biệt không rõ. Một ngày nọ, con trưởng của ông họa sĩ gặp phải một con hổ, cho là ngựa, muốn cưỡi nó, kết quả bị con hổ ăn sạch. Đứa con thứ hai thấy một con ngựa, cho là hổ, kinh sợ thất thố, tay quơ mũi tên bắn chết con ngựa. Từ đó, mọi người tặng cho vị họa sĩ này danh hiệu “mã hổ tiên sinh”.

(2) Hận thiết bất thành cương: Hận sắt không thành thép. Ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

7. Chương 7: Anh Đẹp Trai, Thì Ra Chúng Ta Là Cùng Một Loại Người

Sự kiện “mắc mưa” đi qua, Lộ Thiên trực tiếp đem Phùng Dật liệt vào hàng kẻ thù số một, mỗi ngày phải thay mới những cách khác nhau châm chọc anh ấy một lần, nếu tôi vì Phùng Dật nói tốt một câu, hẳn liền mắng tôi không tiền đồ, lâu dần tôi tùy hỷ hỉ luôn, ai bảo lòng dạ đại thiếu gia nhỏ nhen như vậy.

Mấy ngày sau, Phùng Dật cũng không tìm tôi khó dễ nữa, chúng tôi còn giống như không quen biết, chẳng qua chỉ là quan hệ giữa nhân viên và cấp trên bình thường, tôi và anh đột nhiên trở nên rất xa lạ, thỉnh thoảng trò chuyện mấy câu, cũng nói toàn lời khách sáo. Mà tôi với Lộ Thiên quan hệ ngày càng thân mật, chúng tôi cùng ăn cùng ở hơn một tháng, giữa hai người căn bản đã không còn bí mật, nhưng tôi vẫn hơi chút băn khoăn, tôi thủy chung không có dũng khí đem chuyện mình đồng tính luyến nói cho hắn biết, chính là bởi vì có, cho nên mới sợ mất đi, tôi không dám mạo hiểm như vậy.

Có lẽ lâu ngày chung sống, bản tính con người bại lộ không bỏ sót, bạn sẽ phát hiện lúc bên cạnh hắn và lần đầu tiếp xúc vốn là hai người. Lộ Thiên là ví dụ điển hình, hắn bây giờ và hắn ban đầu tuyệt đối chênh lệch quá xa. Trên người hắn đầy thói hư tật xấu, độc mồm, ngủ ngáy, thần kinh thô không nhắc lại, hắn còn tự luyến, bá đạo, nhỏ mọn, không thích sạch sẽ..... Khuyết điểm bây giờ quá nhiều, thật là vạch đầu ngón tay đếm cũng không xong.

Kể tự luyến tôi từng thấy không ít, nhưng chưa từng chứng kiến kẻ nào tự luyến như hắn. Có lúc hắn soi gương chải đầu, chải chải đột nhiên cảm thán một câu, tại sao có thể đẹp trai đến như vậy?! Tôi ở một bên dở khóc dở cười, tôi biết Lộ Thiên trời sinh đẹp trai, nhưng cũng không thể tự mình khen mình a! Còn có, vị đại soái ca này đặc biệt thích soi gương, hơn nữa đã đạt tới trình độ phong ma (là gì vậy?) rồi, chỉ cần là thứ có thể phản quang đều sẽ bị hắn làm thành gương, ra đường lớn thì cửa kính quầy trưng bày, trên mặt đường thì cái vũng nước đọng, nhỏ thì cái sườn xe sáng chói (chém!), màn hình di động đều là đạo cụ để hắn tự mãn (1).

Tạm thời bỏ chuyện tự luyến này qua một bên đừng nhắc, ta quay lại nói về những tật xấu khác một chút. Ở cùng Lộ Thiên tới đó, tôi trên đại thể có thể xác định gia cảnh hắn không tệ, phải là con nhà có tiền. Mặc dù hắn không phải là thứ con nhà giàu chỉ biết hoa thiên tử địa(2), nhưng vẫn khó bỏ xuống tính tự kiêu, nếu xảy ra xung đột với người ta, hắn là không ăn nửa điểm thua thiệt, cũng không nhịn được nửa điểm giận dữ, vả lại hắn còn có hơi bá đạo, lấy chuyện tập thể hình mà nói đi, hai chiếc xe đạp có tính năng tốt nhất trong phòng tất cả sớm đã thành đồ của hắn, nếu ai không có mắt cời lên, hắn cư nhiên có thể “mời” xuống như thường, tôi nói hắn bá đạo, hắn lại nói hắn có tính kiêu phách, hắn nói yên xe dính đầy mồ hôi người khác, quá bẩn, nên không thể khác hơn chiếm đoạt một chiếc làm của riêng. Nhìn hắn mắc chứng kiêu phách, nói vậy, hắn phải là một người vô cùng sạch sẽ. Nhưng sự thật cũng không phải như thế, ai muốn nói hắn thích sạch sẽ là làm to! Hắn thật chú ý hình tượng bên ngoài của mình, nhưng về đến nhà hắn liền thay đổi ngay. Hắn thường chẳng rửa mặt chẳng rửa chân đã bỏ lên giường ngủ, tôi nói hắn đòi câu, hắn còn chê tôi dài dòng. Nếu mấy ngày không ra khỏi cửa, hắn có thể bảy ngày không tắm, râu ria dài ra một đoạn lớn, hắn cũng lười cạo, nhất nhất mặc quần áo giày tất dơ bẩn an tâm sống cuộc sống của một tên dã nhân, cho đến lần nữa ra cửa nhà hắn mới tắm, bởi vì vốn dĩ hắn không đem mình sửa soạn hoàn toàn thì không thể ra ngoài gặp người.

Con người không thể nào thập toàn thập mỹ, mặc kệ hắn có nhiều thói hư tật xấu, tôi không ngại, tôi có thể nhìn nhận hết thấy, bởi vì hắn đối với tôi rất tốt, tốt đến không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung. Hắn có thể kiên trì không nản đưa tôi đi làm, đón tôi tan tầm; hắn có thể vì tôi mua tốt bữa trưa đưa đến trước mặt tôi; hắn còn có thể một niềm theo tôi, tôi muốn làm cái gì hắn sẽ phụng bồi tôi làm cái đó, thậm chí một câu oán hận cũng không.

Chẳng biết bắt đầu từ bao giờ, tôi trở nên rất lệ thuộc vào hắn, tâm cũng mất đi thăng bằng, nghiêng về phía hắn. Mà Phùng Dật từ từ dạt ra khỏi thế giới của tôi, tôi không rõ ràng lắm, là tôi có lòng tránh hắn, hay hắn có lòng tránh tôi? Dù làm ở cùng công ty, chúng tôi có khả năng cả ngày không hơn một lần gặp mặt.

Song tôi cũng chẳng có tâm tư đi rồi rắm mấy vấn đề này, bởi trước mắt còn có một vấn đề khó khăn, tôi rốt cục phải dùng phương pháp gì nói cho Lộ Thiên bí mật giấu giếm bấy lâu? Đương lúc đầu óc tôi dần co, một cuộc gặp gỡ, bất ngờ làm tôi hiểu ra một ít chuyện.

Tôi nghe Lộ Thiên nhắc qua, hắn có ba người anh em tốt quan hệ đặc biệt thân thiết. Ba người này tính tình khác xa nhau, một trầm ổn nội liêm, một phi dương bạt hổ, còn một là thẳng ngốc. Tôi đối với thằng ngốc kia đặc biệt thấy hứng thú, Lộ Thiên nói không ít chuyện lí thú liên quan đến cậu ta, ấn tượng sâu nhất chính là: có một lần cậu bị nữ sinh dây dưa, lá gan nữ sinh nọ đặc biệt lớn, không nên làm bạn gái cậu ta, cậu cự tuyệt nhưng không hiệu quả, nữ sinh người ta chính là nhận định hắn tuyệt không quay đầu, cuối cùng không thông, cậu ta nói với nữ sinh kia chỉ cần không làm người yêu bảo hắn làm bất cứ chuyện gì hắn cũng đáp ứng, nữ sinh thấy không có hy vọng liền muốn trút giận một chút, kêu hắn đứng ở quảng trường trung tâm chợ hát Quốc ca, hơn nữa phải hát năm mươi lần, tiếng không được quá nhỏ, bạn bè bảo cậu đừng coi lời nữ sinh kia ra gì, cậu lại nói mình làm thương tổn đối phương, phải làm tí chuyện bồi thường, kết quả cậu đi thật, ngấn đầu ươn ngực, khẩng khái hiên ngang, đứng ở quảng trường trung tâm đem Quốc ca rống lên năm chục lần, vì vậy trong khoảng thời gian rất dài, chuyện này bị mọi người coi thành chuyện cười vui vẻ nói, ấy mà nhân vật chính của sự kiện vẫn không ngại, bất kể người khác nói cậu dần không thì nói cậu ngu, cậu ta đều có thể trả lại một nụ cười thật thà.

Lộ Thiên cười xe chở tôi đến nhà hàng Tây hôm bữa, tôi đối với chỗ này có bóng ma, trước khi đi vào cổ ý sờ sờ túi tiền, phát hiện bên trong căn bản không có mấy đồng. Lộ Thiên thấy tôi do dự không vào, cười an ủi: “Yên tâm vào đi, muốn ăn gì tùy tiện chọn, tự nhiên sẽ có người trả.”

Tôi bị hắn kéo vào, bạn bè hắn đến đông đủ cả, hướng chúng tôi vẫy vẫy tay.

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, tôi cẩn thận quan sát mấy người ngồi đối diện.

Ngồi phía ngoài cùng là một người con trai thoát nhìn dáng vẻ đại khái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặc một thân áo khoác đen, gương mặt lạnh lùng không biểu lộ, cho đến Lộ Thiên giới thiệu tôi cho bọn họ biết, y mới hướng tôi cười lễ phép một tiếng. Tên y là Chu Trì, chắc là cái người tính tình trầm ổn nội liêm đó.

Bên cạnh y ngồi một thanh niên ăn mặc rất thời thượng, người này thật nhiệt tình, đứng lên đưa tay về phía tôi: “Thì ra cậu là Tiểu Khuyên Lộ Thiên thường xuyên treo trên miệng, tôi tên Tần Hải, là anh em sát vách chơi từ nhỏ tới lớn của Lộ Thiên, tôi nghe hắn nói các cậu quen trong phòng tập thể hình? Tập hoài chả có gì vui a, đi PUB (3) khiêu vũ với tôi đi, dưới một tháng, đảm bảo thân thịt béo này của cậu toàn bộ biến mất vô ảnh vô tung.”

Chỉ cần đụng phải người hơi có chút nhiệt tình, tôi cũng không biết nên đáp lại thế nào. Cũng may Chu Trì thay tôi giải vây, y cầm cổ tay của Tần Hải, kéo cậu lại chỗ ngồi, ngoài miệng còn nói: “Tiểu Hải, đừng rợn.” Ngay lúc ấy thì, tôi trong lúc vô tình phát hiện trên ngón áp út bọn họ đeo hai chiếc nhẫn kiểu cách như nhau, chẳng lẽ bọn họ là một đôi tình nhân?

Không cho phép tôi nghĩ nhiều, người ngồi tận cùng bên trong hướng tôi cười cười, nụ cười có mấy phần hàm súc: “Chào cậu, tôi là Ngụy Diên Lâm.” Nói thật, kể ngay từ đầu, tôi liền có ý nhìn cậu ta nhiều hơn mấy lần, cậu ta rất an tĩnh, cặp con ngươi kia luôn mang theo nụ cười thần nhiên, đường cong ngũ quan nhu hòa tỉ mỉ, da trắng nõn, vóc người thanh mảnh, là loại soái ca mắt một mí Hàn Quốc được yêu thích nhất.

Thời điểm tôi ở trong lòng khen cậu ta không dứt miệng, Lộ Thiên ở một bên chen vào nói: “Cậu ta chính là tên hát Quốc ca đó.”

Tôi đại ! Người này thoát nhìn ôn hòa tốt bụng, trên người tỏa ra khí tức ôn nhuận nho nhã tự nhiên, tôi bây giờ không cách nào liên hệ cậu ta với thằng ngốc chung một chỗ.

Bạn bè Lộ đại soái ca tất cùng đều đẹp trai, ma tôi cùng họ ngồi chung một chỗ chả khác nào miếng lót. Không phải thường nói hoa tươi nhờ lá xanh đậm, còn hoa tươi xinh đẹp, mà không đậm lá xanh, cũng sẽ trở nên cô tịch cùng thất sắc, chớ đừng nói chi là rực rỡ. Có tôi đây phiền lá xanh đậm lót, nhìn bọn họ này mấy đóa hoa tươi nở nhiều thịnh vượng, đến toàn bộ ánh mắt trong phòng tập hợp lại đây, tôi vẫn là lần đầu tiên bị nhiều người nhìn chăm chú như vậy đó, trong lòng thấy không được tự nhiên, mặc dù biết mọi người không phải nhìn tôi, nhưng vẫn có đứng ngồi không yên.

Lộ Thiên đột nhiên đứng lên, đẩy tôi vào sát phía trong, còn ngồi thẳng người giúp tôi chắn những ánh mắt kia lại.

Tôi dùng ánh mắt cảm kích nhìn hắn, Tiểu Lộ tử, người đứng là người hiểu rõ tâm tư trầm nhất!

Tần Hải một bên âm dương quái khí: “Lộ Thiên, có người bá đạo như cậu sao? Người ta cũng không phải nhìn nhiều hai mắt Tiểu Khuyên, cậu cũng không vui hả? Nếu không tiếp thụ nổi, vậy thì đừng đem cậu ấy ra ngoài gặp người.”

Tôi bất bình thay Lộ Thiên: “Không có không có, anh ấy sợ tôi tự ti.”

“Tự ti?!” Tần Hải buồn cười nhìn tôi, “Lộ Thiên chẳng lẽ không nói cậu biết, cậu đã là người đẹp nhất trong mắt hắn rồi.”

Nghe vậy, tôi vừa sợ lại ngây người, nếu lời cậu ấy nói là thật, tôi nghiêm trọng hoài nghi mắt của Lộ Thiên bị tương hồ chất đóng. Nuốt mạnh vài hớp nước miếng, tôi có thể miêng cưỡng khiêng mình lên tiếng: “Đẹp nhất..... Cậu đây là đang nói đùa với tôi sao.....”

“Tôi không nói đùa với cậu, là chính miệng hắn nói cho tôi biết, không tin cậu hỏi hắn.”

Tần Hải liếc Lộ Thiên một cái, cười quỷ dị, vừa nhìn chính là không yên phận.

Lộ Thiên ho khan hai tiếng, biểu lộ có mấy phần lúng túng, nhìn thẳng vào mắt tôi, nói thật tình: “Tôi xác định nói qua lời này, bất quá bị cậu ta bỏ qua mấy chữ, tôi lúc ấy nói như vậy, Tiểu Khuyên là người đẹp nhất trong những người lớn lên mập mạp tôi từng thấy.” Tiếp theo hắn còn nói, ngũ quan cậu rất đẹp, chẳng qua thịt trên mặt quá nhiều, cho nên ưu điểm đều bị che lấp hết. Mập chút thật thì rất đáng yêu, không có gì phải tự ti cả, tôi cảm thấy mập hay ốm cũng không quan hệ, chỉ cần thân thể khỏe mạnh là được.”

Nghe xong những lời này, tôi còn chưa kịp đáp lại, Tần Hải đã bắt đầu làm âm lên: “Tiểu Khuyên tui hông có lừa gạt cậu chứ, cậu đây trong mắt Lộ Thiên chính là người có dáng dấp đẹp nhất trên cõi đời này. Có câu nói như nào ta? Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, phía sau không cần nói, người hiểu!”

Cho tới nay tôi chẳng qua coi Lộ Thiên như anh em tốt, tôi cho hắn đối tốt với tôi hoàn toàn từ tình bạn. Bây giờ tự nhiên bị người ta cười giỡn như này, tôi cảm thấy hơi không biết làm sao. Nếu như Lộ Thiên đối tôi mang tình cảm đặc biệt, vậy tôi lại phải đối mặt hắn như nào?

Đương khi tôi cảm thấy bàng hoàng, Lộ Thiên gõ bàn một cái, nói với Chu Trì: “Quản tốt người của cậu.”

Những lời này không thể nghi ngờ là xác nhận phỏng đoán của tôi, Tần Hải và Chu Trì thật sự là một đôi tình nhân.

Chu Trì hướng tôi cười một tiếng như an ủi: “Miệng cậu ta luôn chạy đầy xe lửa (4) cậu đừng xem lời cậu ấy là thật.” Sau đó lấy một cốc nước cho Tần Hải, thấp giọng giáo huấn: “Em đang hoảng một chút cho anh! Bô bô nói nửa ngày, cũng không biết khát nước, mau uống hết.” Bị dạy dỗ qua, Tần Hải quả nhiên trở nên đáng hoàng nhiều, chỉ là cậu ta vừa uống nước vừa làm mặt quỷ với Chu Trì, coi bộ giống như không thật sự nghe lời. Tôi tự nhiên thấy cậu ta thật không đứng đắn, có lẽ vừa rồi nói câu kia thật sự là nói đùa. Nghĩ tới đây, tâm tình thoải mái rất nhiều. Lại nhìn Lộ Thiên, biểu cảm tự nhiên, tựa như không hề để đoạn nhạc đệm vừa rồi kia trong lòng.

Sau, bữa cơm này ăn được coi như khoái trá. Lộ Thiên chọn cho tôi một phần bít tết bí chế, chính là cái loại lần trước hắn ăn đó, cái thịt bò bít tết này quả nhiên giống như hắn nói, ngoài giòn trong mềm, thơm ngon mọng nước, ngon không chịu nổi, hại tôi hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi vào bụng. Thấy vậy, Lộ Thiên đem phần của hắn cho tôi luôn, tiện tay còn giúp tôi cắt bò thành từng miếng nhỏ. Hắn tỉ mỉ phục vụ, khiến tôi cảm thấy rất ấm áp, rồi lại có hơi lúng túng. Bởi vì Tần Hải cứ hướng về phía tôi tề mi động nhãn (5).

Từ đầu chí cuối, an tĩnh nhất là Ngụy Diên Lâm, cậu ta giống như một ôn văn nhĩ nhĩ thân sĩ, cái miệng nhỏ ăn bò bít tết, lẳng lặng nghe chúng tôi nói chuyện phiếm. Nghe được chuyện thú vị, liền cong môi cười một cái, còn là cái kiểu cười không lộ răng đó. Tôi thấy mình hồng mặt, người ưu nhã như vậy, tại sao phải đứng trên quảng trường rộng Quốc ca?!

Cơm nước xong, Chu Trì chủ động trả tiền, nghe nói y là người giàu nhất trong đám này.

Chúng tôi tạm biệt ở cửa.

Tần Hải đột nhiên nhảy tới trước mặt tôi, nhỏ giọng nói: “Mau, chúng ta trao đổi số điện thoại.”

Đúng lúc Ngụy Diên Lâm cũng đứng ở bên cạnh tôi, cậu ấy lấy di động ra, nghiêng đầu nói với tôi: “Cũng trao đổi với tôi tí đi.”

Cứ như vậy, ba người chúng tôi đứng trong gió rét trao tay số điện thoại.

Bỏ di động vào trong túi, tôi đang chuẩn bị cùng Lộ Thiên về nhà, đột nhiên nghe Ngụy Diên Lâm nói với Tần Hải: “Tiểu Hải, cậu đổi số di động khi nào thế? Số kia sao không xài nữa?”

Tiếng Tần Hải nghe như có chút bất khả tư nghị: (6) “Tôi đổi lâu rồi, sắp hai năm! Chẳng lẽ tôi không nói cậu biết?!”

Ngụy Diên Lâm ồ một tiếng, sau đó nhỏ giọng thì thầm một câu, câu nói kia theo dồn đại đến tai tôi.

“Có lẽ tôi không chú ý, chẳng trách tôi gọi cho cậu hai năm gọi làm sao cũng không được.”

Khóe miệng tôi có quắp, cõi đời này tại sao có thể có người ngu ngốc như vậy!

Đêm nay, tôi và Lộ Thiên không có cưỡi xe trở về.

Hắn đẩy xe, tôi đi nên cạnh hắn, dọc theo công lộ từ từ đi về.

Đèn đường mờ vàng chiếu trên mặt hắn, tôi phát hiện vẻ mặt hắn hơi ngưng trọng, liền đoán được hắn chắc chắn có lời muốn nói với tôi.

Quả bất kỳ nhiên (quả nhiên), sau khi chúng tôi đi hết mười phút, hắn đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Tiểu Khuyên, cậu cũng thấy, Tần Hải và Chu Trì đúng là tình nhân, bọn họ ở cùng nhau năm năm, tình cảm tốt vô cùng, cho nên tới bây giờ không muốn giấu giếm nữa. Tôi mang cậu đến gặp bọn họ, cũng không phải muốn lừa gạt cậu, bởi vì bạn bè tôi, cũng là bạn bè cậu, tôi hi vọng các cậu có thể hữu hảo chơi với nhau.”

“Yên tâm, tôi tuyệt đối có thể hữu hảo chơi chung với bọn họ, đồng tính luyến ái thật ra chẳng có gì, tôi có thể hiểu được.”

Lần đầu tiên Lộ Thiên chánh nhĩ bát kinh như vậy nói chuyện, tôi cảm thấy có chút buồn cười, nói thật, tôi rất nguyên ý cùng đám người kia làm bạn bè, bọn họ hữu hảo, nhiệt tình, chơi cùng bọn họ, tôi thấy rất tự tại rất tùy ý, thật thì còn muốn cảm ơn Lộ Thiên, cảm ơn hắn giới thiệu cho tôi mấy người bạn đáng giá thêm giao. Vả lại, vấn đề khó khăn quấy rối tôi hồi lâu đã đón nhận giải quyết, tôi không phải là tổng sợ Lộ Thiên không thể nào tiếp nhận chuyện tôi đồng tính luyến sao? Hắn nếu có thể tiếp nhận bạn bè hắn, khẳng định cũng có thể tiếp nhận tôi. Tôi thanh thanh giọng, chuẩn bị dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhạo báng nói cho hắn biết chân tướng, không chừng còn có thể dọa hắn giật mình. Nhưng tôi còn chưa có mở miệng, Lộ Thiên chợt dừng bước, xoay người chăm chăm nhìn tôi.

Một giây kế tiếp, thanh âm nhẹ hơn cả gió bay vào lỗ tai.

“Tiểu Khuyên, rất lâu về trước, tôi đã nhìn ra cậu là gay, sở dĩ không có công khai, là bởi vì cậu sợ mọi người biết cậu thích đồng tính, cậu tự ti, cậu sợ người khác biết được sẽ khinh bỉ cậu. Liên quan tới chuyện này, tôi không biết ranh giới cuối cùng của cậu ở đâu cả, cho nên không muốn tùy tiện khiêu chiến cái ranh giới cuối cùng đó. Hôm nay tôi giới thiệu bạn bè cho cậu biết, nhưng thật ra là muốn nói với cậu, cậu và tôi là cùng một loại người, ở trước mặt tôi cậu không cần tự ti, không cần sợ hãi, chỉ cần chân thật làm chính mình, vui vẻ là được rồi.”

(1) Xú mỹ (tiếng Anh là “smug” (adj)): Ý chỉ thiên cận mà tự mãn, bảnh choẹ.

(2) Hoa thiên tử địa: Như là ăn chơi trác táng vậy đó. Hoa chỉ kỹ nữ, gái.

(3) PUB (Public house): Nhà công cộng. Nhà công cộng là loại nhà dân dụng được thiết kế xây dựng nhằm phục vụ các hoạt động chuyên môn nghề nghiệp, hay để thoả mãn các nhu cầu sinh hoạt văn hoá, tinh thần cũng như vui chơi, giải trí của con người.

(4) Miệng chạy đầy xe lửa: Ý chỉ người nói khoác, người nói chuyện cực kỳ không đáng tin cậy.

(5) Tẽ mi lộng nhãn: Nháy mắt ra hiệu, chọc ghẹo...

(6) Bất khả tư nghị: Vượt ngoài lí luận, không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được.

8. Chương 8: Anh Đẹp Trai, Anh Không Có Ở Đây Ngày Như Cũ Trôi Qua

Nghe xong đoạn này, tôi cảm động đến nước mắt giàn giụa, không cần soi gương, tôi cũng biết tôi kia nước mắt nước mũi lung tung mặt mày tức cười cỡ nào. Bất quá, ngoài cảm động, làm tôi buồn bực nhất chính là: Hắn làm sao nhìn ra tôi thích đồng giới? Chẳng lẽ trên đầu tôi có khắc ba chữ to “đồng tính luyến”?

Ở dưới bóng đêm, ở trong gió rét, Lộ Thiên sau khi phát biểu xong một phen tâm huyết liền lẳng lặng nhìn tôi, ngay cả mí mắt cũng không nháy một cái. Ánh mắt hắn trong suốt sáng ngời, bên trong lưu động tia sáng dịu dàng. Tôi rất không chí khí bị cái dịu dàng này đánh động, toàn thân như bị điện giật run lên bần bật, tôi muốn làm mình trấn định lại, nhưng cặp mắt kia tiếp tục đưa mắt nhìn, dòng điện dường như lại chạy trở về, đem tim gan tỳ phế thận của ta toàn bộ dày vò một lượt.

Tôi vội vàng quay đầu đi, nếu không hôm nay sẽ bị điện giật chết tại chỗ này.

Lau nước mắt nước mũi một cái, quyết định cùng hắn tham khảo một ít đề tài thâm ảo.

“Lộ Thiên, tôi đã từng từ trên một quyển tạp chí thấy một câu như vậy. Giữa đồng tính luyến ái có một loại khí chất đặc thù, loại khí chất này người bình thường không thể cảm giác được, chỉ có đồng loại mới có thể phát hiện, bất kể là con trai hay con gái, nếu như gặp được đồng loại, thì có thể cảm giác được loại khí chất đặc thù này đập vào mặt. Anh vì nguyên nhân này mới nhìn ra tôi đồng tính phải không?” (Nói nhiều vãi ==|||||)

“Trên sách tất cả đều là hồ biên loạn tạo, cậu và tôi chung một chỗ hơn một tháng, cậu có cảm giác được loại khí chất này không?”

“Hình như không có.....”

“Kia không phải xong rồi, chớ tin những thứ đồ ngổn ngang này.”

“Ừ, vậy anh làm sao thấy được?!”

Tôi rất buồn bực, cái vấn đề này thật là người ta rối rắm.

Lộ Thiên toét miệng cười với tôi một tiếng, cười rất gian trá.

“Trong nhật ký cậu viết đầy đây.”

.....

Ai tới giúp tôi lôi tên khốn kiếp trộm coi lý lịch người khác đi chém!!

Làm chuyện càn quấy, Lộ Thiên một chút cũng không áy náy, hần nhảy lên xe đạp, vồ vồ chỗ ngồi phía sau, hướng tôi vui vẻ.

“Khụ, tôi nói cậu đừng bày ra một bộ khổ đại thù thâm, mau lên xe, chúng ta về nhà.”

Tôi dùng mắt khinh bỉ hần.

Hần kéo kéo cánh tay của tôi: “Cùng lắm thì cả đời tôi đây đều dùng làm phu xe miễn phí cho cậu, bất kể gió thổi trời đổ mưa hay đổ dao găm tôi đảm bảo đón đưa cậu đi làm, coi như nhìn lén nhật ký của cậu sau trả giá cao.”

Nhìn trên phen phu xe miễn phí, tôi thu hồi bi phần, mặt bình tĩnh ngồi lên yên sau, thật ra trong lòng rồi ren bồn chồn.

Tôi đem chuyện mình thăm mếu Phùng Dật viết hết lên nhật ký, mặc dù không có nêu danh chỉ tính viết ra tên đối phương, tất cả đều dùng “anh” để thay thế, nhưng mà tôi lo lắng chính là Lộ Thiên sau khi xem xong sẽ loạn tưởng.

Tôi đây là làm sao? Chúng tôi không phải là bạn bè à? Loại chuyện riêng tư này không phải hần nên đem ra chia sẻ cùng bạn bè thân thiết?

Tại sao tôi lại sợ? Tại sao tâm tình khó mà bình tĩnh thật lâu?

Tôi đột nhiên cảm giác được, hành động viết ra tâm tình giao lên giấy thật rất ngu ngốc.

Lộ Thiên không quên cam kết của hần, mỗi ngày cứ theo lẽ thường đưa đón tôi đi làm, thậm chí có thể làm tới mưa gió không màng.

Chẳng là kế hoạch không địch nổi biến hóa, một tuần sau, hần đột nhiên nói với tôi, hần muốn đi công ty ba hần làm.

Về phần nguyên nhân, hần nói rất hàm hồ, đại khái ý tứ chính là hần cùng ba hần đạt thành một hiệp nghị, nếu như hần đang hoàng nghe theo sắp xếp công việc của ba hần một năm, một năm sau ba hần lập tức thả hần tự do, để hần làm chuyện hần muốn làm.

Thời điểm nói lời này, ta thấy hần vẻ mặt u buồn, trong mắt lộ ra không muốn, còn tưởng hần phải đi Nam Cực làm việc, hỏi rõ ràng sau mới biết, công ty ba hần nằm xéo đối diện công ty tôi. Tôi cười hần, làm gì mà bày đặt một bộ lưu luyến không rời, vừa đúng chúng ta có thể cùng nhau tan việc a. Hần cảm phần bất bình, hần nói trước khi kiêm chức ba hần còn buộc hần đi nơi khác đào tạo một tháng. Hần còn nói, ba hần hại hần trở thành một người nói không giữ lời. Hần còn nói, hần không thể cùng ta gieo họa nhân gian nữa, nhất định phải trở về làm một con rối bị người ta thao túng. Tôi đỡ khóc đỡ cười, không phải chỉ một năm thôi sao, nào có nói nghiêm trọng như hần thế?! Thật thì ra ngoài rèn luyện một lần, đối với hần mà nói phải chăng không là chuyện tốt.

Sau khi Lộ Thiên đi, tôi lại gia nhập đại quân cuộn cuộn chen xe buýt, mỗi lần mặt bị chen đến cửa xe, tôi liền đặc biệt nhớ Lộ Thiên, thật lòng chờ hần có thể sớm ngày trở về tiếp tục làm phu xe bán sức cho tôi.

Bên cạnh thiếu đi một người, cuộc sống cũng không hồng hét như tưởng tượng. Sau lần tụ họp đó, quan hệ giữa tôi và Tần Hải, Ngụy Diên Lâm đột ngột trở nên thân thiện. Ba người bọn tôi thường thường sẽ gửi cho nhau chút ít tin nhắn ngẫu thơ nhằm chán, hơn nữa ham mê không dứt. Hình như sáng nào cũng phát sinh một màn như vậy, sáng sớm tôi mới vừa ngồi vào bàn làm việc, Tần Hải sẽ gửi cho tôi một đoạn văn bản hay cái hình ảnh, chống lại ánh mắt tò mò soi mói của trưởng phòng, tôi giả bộ ra dáng chăm chỉ làm việc, đặt di động sát bên bàn phím, bình tĩnh nhìn hết tin nhắn, kết quả thấy đầu óc mơ hồ, tiếp theo lại giả bộ đang gõ phím, toàn bộ mười ngón tay ra trận bấm phím điện thoại gửi tin cho Ngụy Diên Lâm, xong hết đầu dây, tôi mới chính thức vui đầu trong công việc. Cho đến tối lúc sắp tan tầm, điện thoại Ngụy Diên Lâm liên đánh tới, trải qua cả ngày nghiên cứu và lục lọi, cậu ta hưng phấn đem câu trả lời nói tôi biết. Tôi Baidu một cái, quả nhiên như đúc lời cậu ta, ngay khắc đó tôi đối với cậu ta vừa kính vừa bội, nhưng vẫn không nhịn được rửa xả trong lòng: Người này rốt cuộc nhằm chán đến cái dạng trình độ nào, mấy thứ không dinh dưỡng này cũng đáng giá cho hần nghiên cứu hết một ngày?

Có đôi lúc, Tần Hải và Ngụy Diên Lâm sẽ kết đôi tới đón tôi tan việc, kế tiếp ba người chúng ta đi mua đủ đồ ăn đến nhà Ngụy Diên Lâm làm một bữa tối thịnh soạn. Ngụy Diên Lâm đang là một nghiên cứu sinh, cậu ta ở gần trường mượn một ngôi nhà, không lớn, một phòng một sảnh. Trong nhà sạch sẽ ngăn nắp, sàn nhà, mặt tường, rèm cửa sổ tất cả đều là màu đậm nhã, rất phù hợp khí chất của cậu. Đa số các lần đều do cậu ta một mình nấu cơm, tôi và Tần Hải chỉ cần chờ ăn là được. Tài nấu nướng của cậu rất đáng ca tụng, món ăn làm ra sắc hương vị đều có đầy đủ, tuyệt đối có thể sánh ngang đầu bếp sư phụ, chẳng qua người cậu ta đây làm việc vô cùng nghiêm túc cẩn thận, một cọng cải thìa cũng phải rửa đi rửa lại mười mấy lần, chờ cậu ta nấu tốt cơm, thoáng cái đã qua hai ba giờ, tôi và Tần Hải sớm đói đến ngực trước dán lưng sau rồi. Tần Hải thường hay cảm thán, Ngụy Diên Lâm nhà y ra phòng khách vào phòng bếp, ai cười được cậu chính là phúc phần của người đó! Tôi thấy những lời này nói thật đúng, nhưng trước hãy cho tôi dùng một câu không quá dễ nghe khái quát Ngụy Diên Lâm — cậu ta chính là một thằng thanh niên ngu ngốc EQ cực thấp. Cậu ta dằn dặt, cố chấp, luôn luôn nghiêm túc đối đãi mỗi một chuyện trong cuộc sống, thật thì, chỉ có thằng thanh niên ngu ngốc như vậy mới đáng được người ta yêu thương quý trọng.

Nháy mắt, nửa tháng đã qua. Trong khoảng thời gian này, liên lạc giữa Lộ Thiên và tôi tương đối ít, gửi cho hắn cái tin nhắn, phải đợi rất lâu mới có thể đợi được hồi âm, hắn nói hắn bận bịu nhiều việc, từ sớm tới tối trừ bỏ huấn luyện vẫn là huấn luyện, bận rộn ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng mém không có. Tôi sợ quấy rầy đến hắn, tin nhắn liền gửi ít đi, không biết làm sao, trong lòng luôn dâng lên từng trận cảm giác mất mát, tôi sợ thời gian làm cho bọn tôi càng lúc càng xa.

Ông trời lúc nào cũng trêu đùa tôi, đang thời điểm tôi buồn bã không vui, Phùng Dật đột nhiên thường xuyên xuất hiện trong tầm mắt. Buổi sáng leo thang máy đi làm gặp phải anh, buổi trưa xuống dưới lầu mua cơm hộp cũng gặp phải anh, ngay cả buổi tối tan tầm chen xe buýt về nhà gặp phải anh thêm mấy lần. Anh lại còn giống như mọi ngày bảo tôi giúp anh mua đồ, gặp mặt sau cũng có thể trò chuyện mấy câu. Cuộc sống dường như khôi phục nguyên dạng, chúng tôi chung đụng thật bình thản, chỉ là sau này thấy anh, duy chỉ ít đi cảm giác mặt đỏ tim đập.

Hôm nay sau khi tan tầm, tôi lại gặp anh khi đang trên xe buýt.

Cùng anh quen biết một năm, cho dù lui tới không nhiều lắm, nhưng đối với cá tính của anh tôi vẫn tương đối hiểu rõ.

Anh làm việc thích quanh co lập lờ, có suy nghĩ gì luôn luôn cất giấu, thỉnh thoảng tiết lộ chút tin tức, để người ta tự mình suy đoán.

Tựa như bây giờ, tầm mắt hai ta rõ ràng đối diện, anh lại đem đầu xoay đi hướng khác, giống như sợ nhìn thấy tôi.

Tôi cũng không phải quỷ, có gì phải sợ?!

Tôi biết, nếu tôi không tiến lên chào hỏi, anh tuyệt sẽ không chủ động chào hỏi. Mặc dù không quá nguyện ý bỏ xuống bản thân, nhưng tôi thật lòng thay hắn gấp gáp. Một quản lý kinh doanh mỗi năm thu vào hơn trăm vạn, xe nhỏ không ngồi, lại theo tôi chen xe hơi công cộng, nếu hắn không phải có lời muốn nói với tôi, vậy thì đúng là nước lọt vào não rồi.

Tôi bị anh hoàn toàn đánh bại, bây giờ không đành lòng nhìn anh mặc thân âu phục sang trọng lần tới lần lui cùng một đám người đi làm ở trong xe buýt, không thể khác hơn bước tới cạnh anh, hướng anh kéo lên một cái mỉm cười chân thành.

“Phùng quản lý, trùng hợp như vậy? Anh cũng ngồi tuyến xe buýt này về nhà?”

Phùng Dật cũng mỉm cười với tôi.

“Ừ, xe của tôi hỏng, đưa đi sửa chữa.”

Tôi ở trong lòng trợn trắng mắt, kể từ mấy ngày trước tôi đã thấy xe anh ta đậu vững vàng chắc chắn trong bãi đậu xe. Tôi cười cười: “Phùng quản lý, tôi nhớ nhà anh không ở hướng này, anh có phải ngồi sai xe buýt rồi hay không?”

Anh mặt không đổi sắc thuận miệng nói dối: “Phải không? Tôi rất ít ngồi xe buýt, không quen thuộc lộ tuyến cho lắm.”

Tôi rất muốn lắc vai anh mà hét: Tất cả bản chỉ dẫn dừng đứng bên cạnh trạm xe đều là đồ trang trí sao?! Loại nói dối này anh cũng đi biên ra!

Tôi sợ cùng anh tiếp tục trò chuyện, tôi thật sẽ phun ra một búng máu, dứt khoát không hề lên tiếng nữa, yên lặng đến trạm.

Anh thấy tôi không nói tiếng nào, cũng yên tĩnh lại.

Ở giữa đám người chật chội, hai người chúng tôi dán rất sát, gần đến có thể cảm nhận nhiệt khí cùng hơi thở tản mát ra từ trên người anh. Khi nhận ra điểm này, tôi cảm thấy có chút không tự nhiên, nhẹ nhàng nhích người, tận lực giữ khoảng cách, nhưng mọi người lên xuống xe một lần lại một lần chen chúng tôi ở cùng nhau.

Đột nhiên anh đưa tay ôm eo tôi, đem tôi ôm vào trong ngực.

Tôi kinh ngạc ngược nhìn anh, muốn soi trên mặt anh tìm câu trả lời, lại phát hiện vẻ mặt anh phá lệ bình tĩnh.

Anh cúi đầu nói với tôi: “Trong xe quá chen, để cho tôi đỡ cậu.”

Tôi nhìn chằm chằm lồng ngực anh, cảm nhận huyết khí thẳng hướng lên mặt, tôi đoán mặt mình đã đỏ không tưởng tượng nổi.

Sau nửa giờ, xe buýt rốt cuộc đến trạm rồi, tôi vội vàng từ trong ngực anh chui ra ngoài nhảy xuống xe.

Mới vừa hít một hơi không khí mới mẻ, tôi liền nghe anh gọi với phía sau.

Quay đầu ngoảnh lại, anh ta vậy mà xuống xe.

Lần này không hề quanh co lập lờ, trực tiếp giải đáp nghi ngờ của tôi.

“Tiểu Toàn, tôi đưa cậu về nhà, có vài lời muốn nói cho cậu biết, chúng ta vừa đi vừa nói.”

Lúc anh nói lời này hình như có chút khản trương, sắc mặt không bình tĩnh như trước, giọng cũng hơi khàn khàn.

Tôi bị cử động của anh làm cũng khản trương, cẩn thận hỏi: “Nói cái gì?”

Anh hít sâu một hơi, giống như dùng một lượng sức lực thật lớn nói một câu: “Chúng ta có thể thử lui tới hay không?”

Mà những lời này tựa như một trái bom nặng ký, trực tiếp nổ tôi bối rối.

Anh vẫn còn nói tiếp.

“Tôi biết cậu tốt với tôi, một năm qua này, việc cậu làm vì tôi tôi đều ghi tạc trong lòng, nói không cảm động đó là gạt người, chẳng qua là tôi thủy chung không có dũng khí vì cậu an định lại. Có lẽ cậu sẽ nói tôi ích kỷ, nhưng lần này tôi quyết định muốn cùng cậu ở với nhau, hơn nữa tuyệt không hối hận, cậu có thể đáp tôi không?”

Bất thành linh tỏ tình khiến tôi có chút không chịu nổi, nhìn anh còn đang chờ tôi cho câu trả lời chắc chắn, tôi cũng không biết tốt cùng bên cự tuyệt hay đáp ứng, cuối cùng tôi rất không có tiền đồ bỏ chạy.

Nhưng mà chạy được hòa thượng không chạy được miếu, tôi cùng anh ngày đều phải gặp mặt, chuyện nên đối mặt thủy chung vẫn phải đối mặt, rốt cuộc nên làm thế nào, trong khoảng thời gian ngắn tôi vẫn không thể đưa ra quyết định.

Một đêm này chỉ định không ngủ, chuyện chờ đợi đã lâu rốt cuộc biến thành thực tế, tôi lại một tí cũng không vui. Tôi không nhận nổi lời Lộ Thiên so sánh cùng anh, tôi phát hiện lúc ở chung với Lộ Thiên thời gian luôn trôi qua rất nhanh, nhưng cũng rất an nhàn, ở chung với Lộ Thiên, tôi có thể không cố kỵ điều gì, vô câu vô thúc (1) buông thả mình, không nửa điểm câu nệ cùng hư tình giả ý. Nhưng lúc chung đụng cùng Phùng Dật, tôi cuối cùng không thể buông thả mình, luôn là cẩn thận như vậy. Chẳng lẽ một năm thâm mên không bằng một tháng sớm chiều ở chung? Tôi không phải không thừa nhận, cái cân trong lòng sớm đã nghiêng về phía Lộ Thiên, nhưng tôi lại không đành lòng cự tuyệt Phùng Dật.

Dù sao không ngủ được, tôi quyết định giao họa mọi người. Tôi gửi Tần Hải và Ngụy Diên Lâm một cái tin nhắn, tôi hỏi bọn họ, một người trí thâm mến một năm đột nhiên hướng tôi thổ lộ, tôi rốt cuộc có nên tiếp nhận hẳn hay không?

Tần Hải lập tức trả về cho tôi một cú điện thoại, y ác thanh ác khí ra lệnh tôi, không cho phép đáp ứng. Tôi hỏi y nguyên nhân, y cư nhiên ngắt điện. Theo sát, Ngụy Diên Lâm cũng đánh tới một cú điện thoại, cậu ta vô cùng nghiêm túc chân thành thảo luận với tôi một chút yêu đương tâm lý học, cậu ta nói lý trí của người chìm đắm trong tình yêu lực phân tích sẽ bị ức chế, năng lực khống chế cũng sẽ yếu bớt, không có khả năng đánh giá chính xác ý nghĩa và hậu quả hành động của mình, cho nên ngàn vạn phải tỉnh táo, nhớ lấy xung động là ma quỷ, chớ suy nghĩ kỹ, đưa tiếp quyết định cũng không muộn. Cậu ta lảm dài dòng nhằm nói một đồng, thật ra muốn biểu đạt quan điểm giống như Tần Hải, chính là bảo tôi chớ tiếp nhận Phùng Dật.

Bị hai người họ quấy nhiễu như vậy, tâm tình tôi tự nhiên trở nên dễ dàng hơn, ngủ gật cũng theo tới, trước khi ngủ lại gửi bọn họ một tin: Được, liền theo các cậu nói mà làm!

Gửi xong tắt máy, ngã đầu liền ngủ.

(1) Vô câu vô thúc: không bị quản thúc, kiềm chế, tự do tự tại.

9. Chương 9: Anh Đẹp Trai, Vì Anh Tôi Nhất Định Phải Giảm Cân

Sáng ngày thứ hai tỉnh lại, tôi mở điện thoại ra bị sợ hết hồn, bên trong thế mà có mười mấy cái tin nhắn chưa đọc.

Hai cái trong đó là Tần Hải và Ngụy Diên Lâm gửi tới, nội dung đại khái giống nhau, đều khen tôi đưa một quyết định chính xác.

Số còn lại, khung người liên lạc toàn hiện tên Lộ Thiên.

Tôi ngó tí thời gian, những tin nhắn kia đều gửi tới sau khi tôi tắt máy.

Tôi dựa theo thứ tự thời gian trước sau coi hết tin nhắn, từ trong câu chữ, xem ra lúc hẳn gửi tin tâm tình có chút khó chịu, bởi hẳn cứ chất vấn tôi tại sao vô duyên vô cớ tắt máy, hơn nữa còn phân phó tôi sau khi mở máy lập tức gọi qua cho hẳn một cú điện thoại.

Tôi tuân theo mệnh lệnh, ngay cả mặt cũng chẳng để tâm rửa, ngay tức khắc gọi cái dãy số quen thuộc đó.

Tút tut tut.....

Chỉ vang lên một tiếng, điện thoại liền thông, thanh âm vô lại mười phần kia của Lộ Thiên theo sóng điện thoại truyền vào trong tai.

“Đường Tiểu Khuyên, cậu cuối cùng chịu mở máy.”

“Anh vội vã tìm tôi, có chuyện gì không?” Tôi cẩn thận hỏi.

Cũng không biết phải tôi suy nghĩ nhiều không, tôi cảm thấy nguyên nhân tối qua hẳn tìm tôi đại khái có liên quan tới chuyện Phùng hướng tôi Dật bày tỏ. Nếu tôi đoán không sai, bằng tính tình Tần Hải, sau khi nhận được tin nhắn của tôi, cậu ta sẽ giống như một kẻ bà tám đem chuyện mách với Lộ Thiên. Có lẽ Lộ Thiên giống bọn họ, không hy vọng tôi quyết định qua loa, cho nên mới gửi cho tôi nhiều cái tin nhắn như vậy.

“Không có chuyện gì, chính là đột nhiên muốn hỏi cậu chút tình trạng gần đây, xem chút cậu gần đây có tốt hay không.”

Nghe giọng điệu, Lộ Thiên hình như rất hạnh phúc, hẳn căn bản không có nhắc tới vụ việc tình cảm kia, xem ra, quả nhiên là tôi suy nghĩ quá nhiều.

“Tốt vô cùng, ăn ngon, ngủ ngon, công việc cũng thật vừa lòng.”

“Vậy thì tốt. Đúng rồi, có tin tốt phải nói cho cậu, bởi vì tôi biểu hiện tốt đẹp, nên học trên cơ bản cũng đã học xong, giáo viên huấn luyện đáp ứng cho tôi sớm về nhà, tầm tầm một tuần lễ sau cậu có thể nhìn thấy tôi rồi.”

“Thật không?! Vậy tốt quá.”

Đây đích thị là một tin tốt, chúng tôi tách ra hơn nửa tháng, nói một câu đằng hoàng, tôi còn thật nhớ y.

“Đương nhiên thật, trước khi trở về thông báo cho cậu, cậu nhớ đi đón tôi.”

“Không thành vấn đề.”

“Vậy được, tôi cúp trước, lát nữa còn phải đi học đây.”

“Ừ ừ, tôi cũng phải đi làm, chúng ta một tuần sau gặp.”

“Được.”

Cùng Lộ Thiên trò chuyện điện thoại xong, tâm tình tôi không tệ. Ngay cả hồi sáng chen xe buýt bị người ta đạp mấy đạp, tôi cũng chẳng để trong lòng. Đối lại bình thường, tôi nhất định sẽ oán trách người Trung Quốc quá đông.

Buông lỏng bước chân tôi bước vào công ty, vừa nhìn thấy người đứng trước cửa thang máy, trong lòng liền lạch đập một cái.

Tôi tại sao đem chuyện quan trọng như vậy xem chút nữa quên mất?!

Phùng Dật chắc đang đợi tôi, những người khác đều bước vào thang máy, hần vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích. Gương mặt mộc của anh, khiến người ta không nhìn ra tâm tình, nhưng tôi biết tâm tình anh khẳng định không tốt, có lẽ nhìn bề ngoài như bình thản thật ra lòng ẩn giấu một viên tức giận.

Tôi chậm chậm lê tới bên cạnh anh, từ ấy nấy, lấy dũng khí chào hỏi anh.

Đoán chừng tôi gây nên trong anh tổn thương không nhỏ, anh kể cả lời khách sáo cũng lười nói với tôi, trực tiếp hỏi: “Cậu cho tôi câu trả lời chắc chắn chứ?”

“Ách..... Ách.....”

Tôi giống như trong nháy mắt đánh mất năng lực ngôn ngữ, ấp úng nửa ngày không nói được một câu hoàn chỉnh.

“Được rồi, tôi đã hiểu.”

Phùng Dật bỏ lại những lời này rồi đi khỏi tầm mắt của tôi, hơn nữa rồi đi rất dứt khoát, cả ngày kế tiếp tôi cũng không thấy bóng dáng anh. Tôi nghĩ lần này thật tổn thương anh quá sâu, anh một người cao ngạo đến thể cư nhiên chấp nhận cúi đầu hướng tôi bày tỏ, nhưng tôi không cho anh một tia cơ hội, trực tiếp loại bỏ anh khỏi đài, này đối với anh không thể nghi ngờ là đã kích nghiêm trọng.

Tôi đột nhiên nhận thấy mình hơi bị tàn nhẫn, nhưng tôi lại không có năng lực đi sửa chữa sự thật này. Có lẽ con người đúng là ích kỷ như vậy đi, lúc thích anh, hận hai mắt anh không nhìn mình lâu tí, không thích, liền hướng ông trời cầu nguyện không nên gặp phải anh, tránh sau khi gặp nhau sẽ cảm thấy đau lòng xen lẫn lúng túng.

Thông qua lần bày tỏ này, làm tôi hiểu một chuyện, tôi hình như thích Lộ Thiên.

Đồng dạng là thích, bọn họ mang đến tôi cảm giác hoàn toàn khác nhau. Thời điểm thích Phùng Dật, nhìn anh không ngừng thay đổi bạn lữ, thủy chung không thêm nhìn tôi thêm một chút, lòng tôi ưu thương nhiều hơn vui vẻ. Mà thích Lộ Thiên, lại làm tôi thấy đây là món chuyện hạnh phúc, hồi tưởng từng khoảnh khắc chúng ta chung một chỗ, tổng có thể khiến tôi cảm nhận nhẹ nhàng ngọt ngào. Xin cho tôi vô sỉ phỏng đoán, Lộ Thiên đối tốt với tôi như thế, hoàn toàn không chút nguyên tắc cương chiều cùng chiều chuộng, vậy hẳn có phải cũng thích tôi hay không, chúng tôi phải không cảm giác giống nhau?

Chỉ còn một tuần lễ nữa chúng tôi đã có thể gặp mặt, nghĩ tới đây tôi lên vui vẻ không thôi, tôi quyết định dùng trạng thái tốt nhất nghênh đón hân trở về. Trước mắt nhiệm vụ chính yếu nhất đó là giảm cân. Mặc dù một tuần lễ không giảm bao nhiêu thịt béo, nhưng tôi vẫn muốn cố gắng một lần, tôi muốn hân lúc nhìn thấy tôi sẽ có một cảm giác hoàn toàn mới.

Mấy tháng này tôi luôn kiên trì vận động, song lại không thể nào ăn uống điều độ, cho nên hiệu quả không quá rõ ràng, bộ dạng đại khái gầy chừng mười cân. Sau khi tan tầm tôi đi phòng tập cân một chút. Thể trọng, vẫn là rất béo, tới một trăm ba mươi sáu cân. Tôi cân nhắc, làm vận động nhiều, ăn ít vài thứ, phỏng chừng còn có thể giảm năm sáu cân. Chờ khi gặp mặt, tôi mất một bộ đồ giấu thịt, hân sẽ tạo cho hân cảm giác mới mẻ. Một di vận động giảm cân cùng lúc với tôi hôm nay thấy tôi luyện tập tới vô cùng bỏ công, liền truyền thụ cho tôi một phương pháp giảm béo nhanh chóng lại hữu hiệu, di ấy nói duy trì bó chặt màng bọc thực phẩm toàn thân nhảy dây, một tuần sau tuyệt đối sẽ có được kết quả không tưởng. Rất mong gầy bớt tôi bị di nói động tâm, tối về nhà sau thật đúng là nếm thử loại phương pháp này một chút. Trừ bỏ lúc nhảy dây cảm giác ngực hơi bị đè ép, nói chung phương pháp này cũng không tệ lắm, chẳng những chảy tắt nhiều mồ hôi, nhảy xong rồi tôi cảm thấy cảm của mình dường như nhỏ đi một chút.

Mẹ tôi một bên coi phim truyền hình một bên gội nước lạnh tôi: “Thằng gấu con này, ngốc chết đi được, cái chỗ đó là do thoát mồ hôi, tất cả đều là hơi nước, tùy tiện ăn chút đồ liền bị bù trở lại, kết quả cũng chỉ là vớ vẩn bận rộn một hồi.”

Lời của mẹ nhắc nhở tôi, vì cho Lộ Thiên một kinh hỉ, tôi tuyệt không thể ăn đồ ăn!

Đến tối, tuần hoàn ác tính hình như kéo tới. Bởi vì không ăn thứ gì; lại tiêu hao lượng lớn thể lực, tôi đói bụng tới mức căn bản ngủ không yên. Tựa cái bánh nướng áp chảo nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, tận lực gây sức ép chính mình. Cuối cùng để dời lực chú ý, tôi đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Mấy tháng này qua giữa tôi và mập mạp luôn luôn giống như nổi dậy đấu tranh, trước đó không lâu tôi là vì Phùng Dật mà giảm cân, nhưng hiện tại lại dời mục tiêu, biến thành vì Lộ Thiên mà giảm cân. Hóa ra tôi chưa từng nghĩ qua tôi lại thay lòng đổi dạ, còn tưởng rằng sẽ thâm thương trộm mền Phùng Dật thẳng đến ngày nào đó chết già. Nhưng cảm xúc thay đổi bất thường, hết thấy đều tới đột nhiên như vậy, mặc dù nằm ngoài ý liệu, lại vẫn hợp tình hợp lý. Đối với Phùng Dật, tôi chỉ có thể nói tiếng xin lỗi, đối với đoạn ái tình còn chưa bắt đầu mà đã chấm dứt kia, tôi cũng chỉ có thể cảm khái thể sự vô thường.

Thoáng một cái đã qua ba ngày, giảm cân vẫn còn đang tiếp tục. Tôi cảm thấy tôi đối với cái sự nghiệp vĩ đại này bỏ vào nhiều lắm tinh lực cùng thể lực. Ấy mà có chút quá đầu, ba ngày liên tục không ăn thứ gì còn buột màng bọc thực phẩm nhảy dây, thể nên cơ thể của tôi có hơi suy nhược. mấy ngày này tôi rất cuộc thấy choáng đầu hoa mắt, tay chân mất sức, ngồi vào bàn làm việc liền muốn ngủ gật, làm hại trường phòng lấy mất trứng tôi, tôi thực sợ ông ta không cẩn thận đem con người trứng rót ra ngoài, tới lúc đó tôi đi đâu mà tìm hai con mắt đền cho ông a?

Hôm nay đi làm sớm tôi một mực nhắc nhở chính mình, phải cố gắng làm việc, biểu hiện thật tốt, nếu lãnh đạo phía trên đến phòng tôi công tác tuần tra, còn có thể để trường phòng vì tôi kiêu ngạo một hồi. Ý tưởng thì tốt đẹp đó, hiện thực nhưng lại khôi hài. Sau khi đến công ty, tôi mở máy tính ra, ánh nhìn chăm chú vào màn hình còn chưa tới một phút thì đã ngủ.

Giữa lúc mơ mơ màng màng dường như nghe được có người kêu tên của tôi, mở mắt ra, tôi thể nhưng bắt gặp gương mặt của Phùng Dật.

Phùng Dật cau mày nhìn tôi, trong mắt hiển hiện vẻ lo lắng.

“Tiểu Toàn, cậu làm sao vậy? Cậu mấy ngày nay thực không tinh thần, có phải sinh bệnh hay không?”

“Tôi không sinh bệnh, hân là không thể ăn thứ gì, cho nên đầu có hơi choáng váng.”

“Cậu vì sao không ăn thứ gì?”

“Ách... Giảm cân.”

“Làm càn, cậu trước đi mua một ít đồ ăn nhẹ lót bụng, tới giữa trưa chúng ta lại đi ăn cơm trưa.”

“A...”

“Nhanh đi!”

Bộ phận quản lý đưa xuống mệnh lệnh, phải lập tức chấp hành. Anh chính là cấp trên trực tiếp quản việc thăng chức và thăng lương của tôi, ngàn vạn không cãi lời được. Tôi xuống dưới lầu mua một cái bánh nướng, sau đó gặm bánh nướng lên lầu, lần nữa trở lại cương vị công tác, tuyệt đối là một bộ dạng sinh long hoạt hổ, thần thanh khí sảng. Anh không có ghi hận tôi, tôi thật vừa cảm động lại vui mừng, nếu anh có thể cho tôi một cơ hội bồi thường anh, đời này tôi nguyện vì anh làm trâu làm ngựa, hơn nữa tuyệt đối không hối hận!

Đến giữa trưa, tôi và Phùng Dật rất ăn ý mà bước vào cùng một thang máy, chúng tôi đi thang máy xuống lầu, sánh vai ra khỏi công ty. Tâm tình tốt, thời tiết cũng tốt, mặc dù là mùa đông, mặt trời vẫn nắng chói chang, sáng đến mức đầu tôi có chút váng. Anh giống như làm ảo thuật mà móc từ cặp công văn ra một chai nước tăng lực đưa cho tôi.

“Uống nhanh đi, bổ sung tí khoáng chất, xem cậu về sau còn có thể mù quáng gặm cân nửa hay không.”

Tôi vặn mở nắp bình, ngửa đầu nốc một hơi, hướng anh ngây ngô cười: “Sẽ không sẽ không, thân thể quan trọng mà.”

Anh sờ sờ đầu tôi, cười nói: “Muốn ăn cái gì?”

“Ăn... Mì sợi thịt bò!”

“Yêu cầu thấp như vậy? Được, thỏa mãn cậu.”

Sau khi thương lượng chúng tôi quyết định bước thêm vài bước hướng chỗ một góc phố khác đi ăn mì thịt bò Lan Châu chính tông. Mới bước vài bước, bỗng nhiên, dư quang khóe mắt của tôi liếc thấy một dáng người rất giống Lộ Thiên ở phố đối diện.

Tôi nhanh chóng quay đầu, rướn cổ lên nhìn kĩ bên kia, rồi lại cái gì cũng không thấy được.

Tôi nghĩ có lẽ là tôi nhìn lầm rồi đi, Lộ Thiên một tuần sau mới có thể trở về, hiện tại mới qua bốn ngày, hắn làm sao có thể sẽ xuất hiện trước cửa ngõ công ty của tôi? Hơn nữa hắn nói qua, trước khi trở về sẽ cho tôi biết trước tiên.

Nghĩ đến đây, tôi liền thu hồi tầm mắt. Tiếp tục cùng Phùng Dật vừa đi vừa cười bước về phía tiệm mì.

10. Chương 10: Anh Đẹp Trai, Thì Ra Anh Có Người Yêu Thích

Sau khi đến quán mì sợi, không nghĩ tới chỗ sinh ý cũng rất tốt, toàn bộ bên trong ngồi đầy người, chỉ còn một chỗ bốn bề gió quây.

Mặt Phùng Dật có chút đen, tà tà liếc mắt quét tôi một lượt: “Cậu xác định ngồi ở chỗ này cậu nuốt trôi đồ ăn?”

“Đương nhiên nuốt trôi.” Tôi cười nịnh nọt, đi trước ngồi vào chỗ, hướng anh vẫy vẫy tay, “Mau tới đây ngồi đi, nếu không vị trí duy nhất này cũng bị người ta đoạt đi, tôi kêu ông chủ mức cho ta hai chén canh nóng, uống xong thân mình liền ấm áp.”

Phùng Dật than nhẹ hai tiếng, thoát nhìn có chút bất đắc dĩ. Do dự vài giây, anh vẫn là đi tới ngồi xuống.

Tôi lập tức hướng về phía ông chủ gọi hai bát mì thịt bò cùng canh nóng.

Tôi cảm thấy cái vị trí bốn bề gió quây này kì thật rất không tồi, chúng ta còn có thể nhân tiện thưởng thức phong cảnh xinh đẹp trên đường cái.

Có hai tên mất không dài (thiến cận) từ bên người chúng ta đi qua, bọn họ lớn tiếng nghị luận.

“A, quán mì sợi này làm ăn rất khá sao? Ngày đông lạnh giá, ngay cả cửa ngõ cũng ngồi đầy người.”

“Sặc, cho dù làm được cho dù tốt ăn, tôi cũng sẽ không ngồi ở cửa ngõ nói mát, hai người kia thật sự là tú đũa (1).”

...

Tôi phát hiện mặt Phùng Dật lại thành đen một chút, trong lòng hô to không ổn, đành phải cười gượng với anh hai tiếng.

“Nếu không chúng ta đem mì sợi đóng gói mang về công ty ăn?”

“Thôi, liền ăn ở chỗ này đi. Tôi còn có chuyện muốn nói với cậu.”

Lại có lời muốn nói với tôi?!

Tôi bắt đầu khần trương không hiểu nổi, theo dõi sắc mặt anh, thở mạnh cũng không dám thở một hơi.

So sánh với đối phương, bộ dạng của anh nhìn qua thoải mái nhiều, anh chậm rãi ném ra một quả bom nặng cân.

“Cậu thật không lo lắng cho tôi một chút nào hả?”

Tôi trực tiếp bị tạc bay.

Tôi còn tưởng rằng anh đã nghĩ buông tha cho, không nghĩ tới anh còn chưa chết tâm, nếu tôi lại cự tuyệt anh một lần, đợi lát nữa sau khi trở lại công ty phỏng chừng không thể tiếp tục công tác mà là thu thập hành trang rời khỏi. Vì gìn giữ bát cơm, tôi giết heo mổ bụng mà tổ chức ngôn ngữ, thực cố sức mở miệng: “Cái đó... Cái đó... Tôi... Tôi... Anh...” Tôi lắp bắp nói tiếp, giống như cái radio kiểu cũ mất kết nối với một đài, ngay cả tôi đều nghe không hiểu mình đang nói gì, càng miễn bàn anh.

“Tôi kém như vậy sao? Có nhà, có xe, có tiền tiết kiệm, so với người kia chỉ có thể cỡi xe đạp đưa cậu lên xuống đi về, chỉ có thể mua cho cậu bánh mì loại lớn tốt hơn nhiều lắm đi?” Phùng Dật không hổ là cấp bậc quản lý chuyện người ta, đầu óc chính là xoay chuyển mau lẹ so với người thường, anh bắt đầu dùng viên đạn bọc đường công kích tôi, nói xong những lời này về mặt anh tự tin mà nhìn tôi, còn đề cao giọng hướng tôi “Àn?” một tiếng, như là lại trưng cầu ý kiến của tôi. Tôi biết rằng lúc này không thể nghịch ý anh, hơn nữa tôi cũng không dám đắc tội anh, nhanh chóng phụ họa, “Không kém, anh tốt lắm, so với hần tốt hơn rất nhiều, nhưng mà...” Tôi thủ chắc một dây phòng tuyến cuối cùng, cắn chắc răng, bất chấp tất cả, “Tôi chính là thích hần.”

Phùng Dật cười cười, nhìn qua rõ ràng là ôn hòa tươi cười, nhưng tôi cứ thấy sợ nổi da gà!

Tôi dùng tay ôm ngực, hơi hơi nghiêng mình về phía sau, muốn cùng anh nói ra khoảng cách. Miệng cũng không nghe theo sai khiến, lặp đi lặp lại nhiều lần khiêu chiến tính nhẫn nại của anh: “Tôi thật sự thích hần, thật sự... Anh cũng tốt lắm, anh nhất định sẽ tìm được người thích hợp với anh.”

Ánh mắt anh chậm rãi âm thầm đi, khóe miệng gợi lên một tia ý cười tự giễu: “Cậu đây là phát cho tôi thể người tốt à?”

Chân tôi mềm nhũn, thiếu chút nữa từ trên băng ghế trượt xuống quỳ trước mặt anh.

“Không có không có, tôi không có ý tứ này, tôi chỉ là...”

Anh đánh gãy lời tôi: “Cậu chính là ý tứ này.”

Tôi lệ rơi đầy mặt, đột nhiên thật hối hận cùng anh đến chỗ này ăn cơm.

“Thôi, trước ăn chút đi.”

Anh vừa dứt lời, hai bát mì đã được đặt ngay trên bàn. Anh cầm đũa liền bắt đầu ăn, nhưng tôi nào còn có khẩu vị a?! Trái tim yếu ớt của ta kia đều bị anh tra tấn tới sắp bất động. Miệng anh ăn mì sợi, dùng mắt liếc tôi: “Mau ăn a.”

“Tôi ăn, lập tức ăn.” Tôi đem đầu chôn ở mặt trong cái bát từng ngậm từng ngậm mà ăn, còn cố ý phát ra âm thanh suýt xoa suýt xoa, thực ra là muốn chứng tỏ cho anh nhìn, tôi tuyệt sẽ không cãi lại mệnh lệnh của anh, hy vọng anh được một niềm vui, cũng có thể giữ tôi ở lại công ty tiếp tục công tác.

Đây là châu cơm trưa thống khổ nhất từ trước tới nay mà tôi ăn được, tôi vẫn luôn nơm nớp lo sợ, chẳng tới ăn xong rồi chân vẫn đang run rẩy.

Hoàn hảo hữu kinh vô hiểm, thời điểm trở về công ty, anh đột nhiên vứt bỏ đau buồn, lại biến thành cái bộ dạng cao cao tại thượng lúc trước,

Anh nói, tôi không muốn anh, là tôi chịu thiệt.

Tôi vội vàng phụ họa, chính xác, tôi quá thiệt thòi bản thân!

Anh tiếp tục nguyên rửa tôi cả đời ngồi xe đạp.

Tôi không nghĩ anh để ý như vậy, lại vẫn mặt dày vuốt lông cho anh.

Tôi nói tôi một đứa dân chợ trời, cả đời này không ngồi nổi xe hơi.

Đợi đến bây giờ anh mới nở nụ cười, thoát nhìn rất vừa lòng.

Tôi thở dài một hơi, cuối cùng đã được anh vui vẻ.

Tức thì tảng đá trong lòng vừa mới rơi, anh lại quay đầu nói với tôi, về sau đi làm không cho ngủ gà ngủ gật, nếu không khấu trừ tiền lương của cậu!

Tôi sụp đổ! Tiện thể mãnh liệt mà khinh bỉ anh! Kỳ thật anh cũng giống như những thằng đàn ông tục tằng phổ thông khác, căn bản không rộng rãi khoan dung như vậy, còn mưu đồ giả trang hào hiệp, thật là bụng dạ gà con nhỏ bé!

Quan hệ giữa người với người quý ở thẳng thắn chân thật và cư xử, sau khi đem chuyện nói rõ ràng, quan hệ giữa tôi và Phùng Dật biến chuyển tốt lên nhiều lắm. Gặp mặt, anh không hề là một dạng lạnh như băng, mà là chủ động hướng tôi chào hỏi, còn sẽ hướng về phía tôi cười. Chỉ là cao ngạo trong cốt anh quả thật bỏ đi không được, nhớ lúc sai sử tôi, anh mới quản không được nhiều như thế, cho dù trong tay tôi còn có công việc chưa làm xong, vẫn muốn tôi tạm thời buông việc đấy, một chốc giúp anh mua thuốc lá, một chốc giúp anh mua cà phê, chốc thì giúp anh mua bữa sáng, chốc thì lại giúp anh mua thêm thuốc lá, một chốc nữa vẫn là giúp anh mua thêm thuốc lá... Tôi có thể đặt một cái chấm hỏi hay không, anh ta có ý đi? Nào có ai một ngày rít hơn mười bao thuốc a? Anh ta chính là gai mắt tôi nhàn rồi, cho nên nghĩ cách sai sử tôi, quả nhiên là bụng dạ gà con nhỏ bé.

Thời gian bắt đầu lộn về khi trước, trước khi Lộ Thiên trở về mấy ngày, tôi hoàn toàn là đếm phút đếm giây mà qua bữa. Tuy nói Phùng Dật năm lần bảy lượt dặn tôi không được giảm cân, hơn nữa còn thường xuyên mời tôi tới mấy hàng ăn, nhưng buổi tối sau khi về tới nhà tôi vẫn sẽ bọc màng bao thực phẩm nhảy dây. Tôi biết loại phương pháp giảm cân này không quá khoa học, nhưng vì bớt thịt rất nhanh, tôi vẫn như cũ đạo nghĩa không thể chùng bước. Tôi tự nhủ mình, kiên trì ba ngày, chờ Lộ Thiên trở về, cho hắn kinh ngạc vui mừng xong, liền không gò ép bản thân nữa. Mẹ của tôi đã muốn lười cười giễu, bà nói, nếu tôi bị bệnh, bà tuyệt đối sẽ không giúp tôi chi tiền thuốc men, càng sẽ không đi vào bệnh viện thăm hỏi tôi, mặc tôi tự dinh tự diệt, chết sống không liên quan đến chuyện của bà.

Tôi thật hoài nghi tôi không phải con ruột của bà, nếu không nào có người sẽ nguyên rửa con trai mình như vậy?!

Ngày đó Lộ Thiên trở về, tôi mặc một cái áo khoác măng tô màu đen, đứng soi ở trước gương, nhìn qua giới lăm chỉ đến một trăm hai mươi cân. Tôi thực vừa lòng, lần này quả nhiên không bị hổ (Chém!). Hắn gửi cái tin ngắn cho tôi rồi, bảo tôi chiều hai giờ đón hắn ở sân bay. Tôi sửa soạn thân mình hoàn toàn sạch sẽ, sau đó bọc áo khoác chạy khỏi nhà.

Bên ngoài rất lạnh, muốn đạt phong độ không chịu giữ ấm tôi bị đông lạnh liên tục run rẩy. Trước khi quá giang, tôi rút cuộc thấy đi tay không không mấy nhìn được, thế là bỏ chạy vô cửa hàng hoa mua một bó hoa. Tôi hấp tấp đuổi tới sân bay, mới từ trong xe bước ra đã thấy Lộ Thiên dẫn theo hành lý đứng ở cửa. Tôi coi thời gian, mới một giờ bốn mươi lăm phút, hắn làm sao xuống mấy bay trước?

Hơn hai mươi ngày không gặp, Lộ Thiên gầy rất nhiều, thoát nhìn càng đẹp trai. Tôi lặng lẽ chảy chín hàng nước mắt (2), người ta không cần giảm cân mà có thể gầy nhiều như vậy, tôi liệu chết liệu sống thiếu chút liệu tới tiêu luôn mạng già mới giảm được mười cân. Người so người thật tức chết người!

Tôi thấy hắn đang hướng về tôi cười, nhanh chóng chạy tới bên cạnh hắn, đưa hoa tươi cho hắn.

“Lộ Thiên, hoan nghênh anh trở về, vui muốn chết tôi, a choo...”

“Cậu bệnh thần kinh à, mặc ít thế!”

Thấy tôi nhiệt tình thế này, hắn ngang nhiên còn móc mỗ tôi, tôi thật muốn vứt cho hắn một cái nhìn khinh bỉ.

Bất quá nói móc xong lập tức cởi áo lông choàng trên người của tôi, một bên giúp tôi kéo khóa, một bên hỏi tôi: “Còn lạnh không? Có bị cảm lạnh không? Nếu không chúng ta đi bệnh viện coi thử?”

“Đừng phiền phức, tôi không sao.” Tôi ngoắc dừng một chiếc taxi, hỏi hắn: “Chúng ta đi đâu? Anh ăn cơm chưa?”

“Chưa, bọn Tần Hải họ ở nhà chờ chúng ta, đi nhà cậu ta trước, đợi lát nữa chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Hắn nói xong liền kéo tôi vào taxi. Vali hành lý đặt tận cùng bên trong, chúng tôi sánh vai mà ngồi, chân kê chân, không một chút kẽ hở, nhiệt độ toàn thân tựa như chậm rãi tập trung một chỗ đó, tôi có thể cảm giác được độ ấm trên đùi hắn xuyên thấu qua lớp quần là (ủi) bông da thịt tôi.

Trái tim của tôi mặc danh kỳ diệu loạn đập mạnh lên, tôi cảm thấy tôi hắn nên dời chân, rồi lại luyến tuyết, dứt khoát thuận lòng, trộm động đây mông, cùng hắn dán càng chặt hơn. Một phát đột ngột thay đổi, tôi một bên chửi mình vô sỉ một bên cố ý buông lỏng toàn thân dựa trên người hắn, còn trộm vui vẻ trong lòng, chẳng lẽ tôi thật sự đã sắp hết thuốc chữa ư...

Đến nhà Tần Hải, chúng tôi tụ tập một bàn mặt chược ở nhà cậu ấy, đánh liên tục mãi tới gần giờ ăn cơm chiều, một đám người mới ra khỏi nhà.

Buổi tối ăn lẩu, vì giúp Lộ Thiên tẩy trần, bọn họ gọi tới rất nhiều bạn hữu, có nam có nữ, trừ bỏ ba gương mặt cũ kia, những người khác tôi một tí ti cũng không biết. Mấy người này thật phóng khoáng, vừa ăn vừa mời rượu Lộ Thiên, Lộ Thiên ai đến cũng không-từ-chối, một ly lại một ly uống cùng bọn họ, rất có xu thế muốn khiến mình quá chén. Tôi khuyên hắn uống ít chút, hắn bảo tôi đừng lo lắng, như trước uống đến vui uên trời đất.

Tôi lại bắt đầu miên man suy nghĩ, tôi cảm thấy hắn hôm nay có hơi khác thường, tuy rằng hắn luôn luôn cười với tôi, nhưng nụ cười kia không phải xuất phát từ nội tâm, khiến tôi có loại cảm giác xa cách.

Chẳng nhẽ thời gian có thể thay đổi tất cả? Bây giờ còn chưa đến thời gian một tháng, đôi ta đã trở nên xa lạ đến thế sao?

Ăn cơm chiều, Tần Hải đề nghị đi tới quán rượu tiếp tục uống, Lộ Thiên không chút suy nghĩ đáp ứng, đám người bọn tôi đây lại chạy tới quán bar. Kỳ thật tôi muốn tôi và Lộ Thiên thế giới hai người, nhưng thấy mọi người hưng trí đều cao như vậy, liền đem cái ý nghĩ này ém nhem dưới đáy lòng.

Đến quán bar, chúng tôi ngồi xuống ở đại sảnh. Một chai rượu đỏ đặt kề bên dụng cụ mở nắp, bọn họ lại khui uống.

Có người đề xuất chơi nói thật tâm mạo hiểm lớn, mọi người đồng loạt giơ hai tay tán thành, tôi ngay cả quy tắc trò chơi còn không không hiểu, cũng mơ màng tham gia vào trò chơi. Chơi vài lần, tôi đại khái thăm dò quy tắc, chính là một đám người bốc bài, ai bốc trúng vương bát (con rùa), người đó sẽ bị phạt. Có hai lựa chọn: nói thật tâm và mạo hiểm lớn. Nói thật tâm chính là bạn hữu hỏi bạn vấn đề, bạn phải thành thật trả lời không cho nói láo; mạo hiểm lớn chính là bạn hữu bảo bạn làm điều gì bạn nhất định phải làm, không thể chơi xỏ lá, về phần rốt cuộc làm gì, vậy xin hãy xem sức tưởng tượng của các vị. Đám người kia chơi đến thực điên, hỏi vấn đề thật xảo quyết, thật hủ bại, cho nên đại đa số người đều thích lựa chọn mạo hiểm lớn, đương nhiên cũng là một ít chuyện thực hủ bại.

Tôi cảm thấy cái trò chơi này thật đáng sợ, mặc kệ chọn lựa chọn nào, tôi vừa đáp không được cũng làm không được.

Nhưng tôi chính là mệnh khổ như thế, mới vừa mò ra luật chơi liền ngẫu nhiên bốc trúng thẻ vương bát.

Trải qua một hồi nghĩ sâu tính kỹ, sau tôi lựa chọn nói thật tâm.

Tôi thật cẩn thận hỏi, có thể nói dối hay không?

Tiếp theo bị mọi người tập thể khinh bỉ.

Tôi ngậm nước mắt chọn mạo hiểm lớn.

Phỏng chừng bọn họ thấy tôi là tân thủ, sẽ không toan tính làm khó tôi, chỉ bảo tôi bôi son trét bột nước (để hóa trang) đứng ở đại sảnh hát Mua bán tình yêu.

Mua bán tình yêu, yêu nhất Phượng tỷ...

Tôi có còn phải cảm ơn mấy người thủ hạ lưu tình hay không a?!

Được rồi, thấy Lộ Thiên chơi đến vui vẻ như vậy, tôi liền bắt chước tất cả hát cho mấy người nghe.

Tình yêu không giống như anh nghĩ bán muốn mua là có thể bán...

Khiến tôi tránh xa, biết buông tay với tình yêu dành cho anh...

Nghe giọng hát bỏ đứt dây chửa mình, nhìn mọi người cười tới đấm ngực dậm chân.

Tôi thật muốn cầm đầu đâm chết cho xong.

Trời ạ! Thật sự là xấu mặt ném tới nhà bà ngoại!!

Lúc tôi rống xong bài hát trở lại chỗ ngồi, mấy người đó còn đang cười mãi không ngừng.

Tôi không để ý tới bọn họ, vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Lộ Thiên.

Lộ Thiên cũng tới cười nhạo tôi, hần khen giọng tôi tựa như tiếng trời.

Nhìn trên phần tôi thích hần, tôi lười cùng hần so đo.

Lại một vòng bóc bài bắt đầu, bây giờ Lộ Thiên ngẫu nhiên bóc trúng lá vương bát.

Hần chọn nói thật tâm.

Quan hệ giữa người với người đôi khi quả nhiên phân biệt khác nhau.

Mọi người suy nghĩ nửa ngày mới hỏi hần, có thích ai không.

Hần thực bình tĩnh mà nói, có.

Tôi căng thẳng trong lòng, nhanh chóng truy vấn, là ai.

Hần cười cười nói, quy tắc trò chơi, chỉ dùng trả lời một vấn đề.

Tôi học máu.

Ti0ếp, hần còn nói, tôi bóc trúng vương bát thì trả lời vấn đề của cậu.

Tôi lặng lẽ khẩn cầu trời cao, người kế tiếp bóc trúng vương bát, phải là hần!

(1) Tú đùa: Theo mình hiểu thì xưa có tú tài, là người học giỏi thi hên. Bây giờ người ta đùa giỏi nên bị châm biếm là tú đùa. Ai hiểu khác chỉ mình nha.

(2) Nguyên văn : Nước mắt mì sợi

11. Chương 11: Anh Đẹp Trai, Tôi Nhất Định Khinh Bĩ Anh Cả Đời

Sự thật cứ một lần lại một lần chứng minh, tôi chính là cái loại người chịu khổ bức, lão thiên gia căn bản sẽ không chiều cổ tôi.

Mãi tới trò chơi kết thúc, Lộ Thiên một lần vương bát cũng không bóc trứng, mà tôi lại ngẫu nhiên lấy hơn mười tờ.

Tôi bị mọi người chỉnh ác một phen. Chỉ đứng hát trong sảnh lớn liền hát tới tám lần, từ Thấp thỏm đến Sáo mã can (*) rồi đến Không thể tha thứ, mấy ca khúc làm nhạc chuông điện thoại từ đứng thứ bảy cho đến hot nhất lượt tải xuống đều bị tôi rớt lên hai ba lần. Tôi phỏng chừng tất cả người trong bar này đều biết được tôi, tôi thề sẽ không bao giờ bước vào chỗ này. Về sau tôi mặt dày cùng bọn họ lập cái thương lượng, tôi nói, mấy người có thể thay đổi đa dạng cách chơi không? Lão ca hát nhiều mất mặt, tôi nếu lại hát nữa ông chủ bar sẽ đá dít tôi ra ngoài. Đám người kia đã tiếp nhận ý kiến của tôi, nhưng mà không có ý định buông tha tôi, bọn họ thấy tôi tửu lượng không tốt, mãi không uống rượu, liền bắt tôi uống, hơn nữa còn một ly lớn, còn không đổi đồ uống. Thật thì tôi có hơi dị ứng cồn, sau khi uống rượu xong toàn thân vừa đỏ vừa ngứa, nghiêm trọng còn phải đi bệnh viện. Tôi đang chuẩn bị mở miệng xin tha, không ngờ Lộ Thiên cầm lấy ly rượu nâng lên nốc một hơi. Lộ Thiên chịu phạt thay tôi, mọi người hình như đều không có dị nghị. Có lẽ tôi nghĩ nhiều, tôi rất cuộc cảm thấy đám người kia thái độ biết điều mà ẩn chút ý tứ nịnh bợ lấy lòng. Đêm nay, Lộ Thiên thay tôi uống rất nhiều ly rượu, tôi thấy ánh mắt hắn trở nên mơ màng sắp mở không lên lại không có tiêu điểm liền đoán được hắn đã muốn say.

Sau say rượu phản ứng đến rất nhanh, ngay khi trò chơi vừa kết thúc, mọi người nói xong lời khách sáo chuẩn bị về nhà, Lộ Thiên đột nhiên từ trên salon đứng lên trực tiếp nhắm phía toilet. Tôi sợ hắn xảy ra chuyện gì, nhanh chóng đi theo, vừa bước vào toilet, liền thấy hắn ngồi bên bồn cầu nôn mửa. Tôi chạy ra ngoài lấy một chai nước khoáng rồi vào lại, một bên giúp hắn vuốt lưng một bên đưa nước cho hắn uống. Hắn phun xong rồi, trước đi súc miệng, tiếp mới uống nước.

Tôi thấy mắt hắn đỏ lừ, hô hấp dồn dập, thoát nhìn dường như rất khó chịu, liền nhịn không được trách mắng.

“Anh uống nhiều rượu như thế làm gì? Sao lại không biết giữ mình để mà lết về a? Bây giờ biết lợi hại chưa? Đáng đời!”

Hắn tựa trên người của tôi cười ngu với tôi: “Đừng lo, tôi không sao, ngủ một giấc thì tốt rồi.”

Tôi lười lý luận cùng ma men, đỡ giúp hắn ra ngoài. Mới đi tới cửa, hắn nói hắn mắc tiểu, tôi lại đỡ hắn quay trở lại.

Suy nghĩ của con ma men tựa hồ thực khó lý giải, hắn đột nhiên hất tay tôi ra, nghiêng ngã chao đảo mà đi vào WC, lại còn khóa cửa.

Tôi mặt mày xám xịt, trầm mặt vài giây, rống to.

“Anh có tật xấu à! Khóa cửa cái gì hả?! Lát nữa nếu té xỉu trong WC, tôi sẽ không cứu anh!”

Hắn không lên tiếng, bên trong truyền ra tiếng nước tiểu.

Tôi ghen khí, đứng ngoài cửa chờ hắn.

Lúc này, Ngụy Diên Lâm hoang mang rối loạn ló lửng chạy vào, cậu ta quét mắt một vòng WC xong mới hỏi tôi.

“Lộ Thiên đâu?”

“Đang tiểu.”

“Hả, hắn lại uống rượu?”

“Ừ, đã say mèm.”

“Ai, mấy bữa nay ngày nào hắn cũng uống.”

“Ngày nào cũng uống? Sao cậu biết? Hắn gọi điện nói cho cậu biết à?”

“Tôi đương nhiên biết, bọn tôi mỗi ngày uống cùng một chỗ với nhau a.”

...

Tim tôi tự nhiên rớt bịch xuống, nhìn Ngụy Diên Lâm, hỏi từng chữ một.

“Không phải hần hôm nay mới về sao?”

Vừa nghe tôi hỏi vậy, Ngụy Diên Lâm dường như phát giác chính mình lỡ miệng, cười gượng với tôi hai cái, liền chạy ra ngoài.

Tiếng xả nước trong WC vang lên, tôi chết lặng nhìn chằm chằm cánh cửa kia, nhìn Lộ Thiên từ bên trong bước ra ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau, chần mảy tôi thuận theo cau lại, tôi chỉ biết, biểu tình tôi bấy giờ nghiêm túc đến đáng sợ.

Tôi hỏi hần: “Anh về bao giờ?”

“Ba hôm trước.”

“Tại sao gạt tôi?”

Tôi thực tức giận, cũng thực khó chịu, tôi không hiểu vì cái gì hần phải làm nhiều chuyện đến vậy để lừa gạt tôi?

Từ xế chiều nhìn thấy hần, tôi cũng cảm giác được hần với tôi không thật sự nhiệt tình.

Đến cùng là có chỗ nào sai, trước chúng tôi đều tốt, thế nào đột nhiên liền biến thành cục diện này?

“Em thật sự muốn biết nguyên nhân à?”

Lộ Thiên cười cười hỏi tôi, nụ cười kia thật khó coi, phía sau tựa như ém nhem chua xót.

Không biết là lòng tôi mềm yếu, hay là thích với hần đã đạt trình độ không thể tưởng tượng.

Nhìn mặt hần ẩn nhẫn đau đớn, tôi tự nhiên không thở được, lo lắng trong lòng hoàn toàn áp đảo tức giận.

Tôi đi về trước một bước, nâng tay muốn sờ mặt hần: “Anh bị làm sao vậy...”

Nói còn chưa dứt, hần mạnh mẽ kéo trụ tay tôi, dùng sức lôi kéo, kéo vào trong ngực hần, không cho tôi kịp phản ứng, khuôn mặt tuần tú kia to dần áp xuống, hôn lên môi tôi.

Cánh môi bọn tôi dính sát vào nhau không tưởng được, hần ôm tôi rất chặt, tôi chỉ thấy đại não trống rỗng. Hần dùng đầu lưỡi cọ xát răng nanh tôi, thậm chí trong miệng tôi, tôi nếm thấy vị cồn trong miệng hần, hơi cay đắng, còn có chút sặc mũi. Tôi không thích cái hương vị này, bản năng muốn đẩy hần ra, hần lại không cho tôi cơ hội, ôm tôi bước đến cạnh tường, áp tôi vào tường tận sức hôn tôi. Đầu lưỡi hần trong miệng tôi đảo loạn, không phương pháp gì đáng nói. Cùng hần miệng lưỡi quần quít, tôi có lẽ cũng hơi say, hoàn toàn quên giấy dũa, chỉ ngây ngẩn đưa miệng phối hợp hần. Nước dãi hai bọn tôi rỉ ra theo khóe miệng, chảy thẳng tới cằm, tôi thấy rất không thoải mái, gơ tay định lau sạch, đột nhiên hần ngẩng đầu, mười phần u oán nhìn tôi.

“Em có thể chuyên tâm một chút hay không a?”

Tôi chỉ ngón tay khóe miệng mình, lấp bắp giải thích cho hần.

“Nước dãi... Chỗ này dính nước dãi... Rất không thoải mái...”

Hần đưa tay giúp tôi lau nước dãi, giây tiếp, lại trét lung tung trên mặt tôi một trận.

Tôi ngất, hần tuyệt đối là cố ý!

Mặt hần lại áp xuống, tôi tưởng hần còn muốn tiếp tục hôn tôi, tức khắc nín thở, chờ đợi cái hôn này, chỉ kém nhắm mắt. Đáng tiếc hần chỉ kê trán vào đầu tôi, làm hại tôi một phen chuẩn bị tinh thần.

Hần nhẹ nhàng bảo tôi một tiếng: “Tiểu Khuyên...”

Tôi cũng nhẹ giọng đáp lại hần: “Chuyện gì?”

“Anh thích em...” Khẽ hôn chóp mũi tôi một cái, “Anh thật sự rất thích em...” Tiếp lại là một cái.

Giọng điệu hần ôn nhu không tưởng nổi, ánh mắt nóng rực như lửa, bên trong lấp lánh thâm tình vô hạn.

Ngay cả kinh nghiệm một lần yêu đương cũng không có như tôi, nào ngăn trụ được cục diện này, lập tức vứt bỏ vũ khí đầu hàng.

“Em cũng thích anh.” Tôi nhin chẳng được thẹn thùng xấu hổ, trực tiếp thốt ra lời cất giấu tận sâu đáy lòng đó.

“Phải không? Thế nào anh nhìn không ra?” Mặc dù hần đang nghi vấn lời của tôi, ấy mà nơi chân mày khóe mắt đậm ý cười.

Tôi cảm giận mà nói: “Bởi vì anh qua ngu ngốc! Tôi đã muốn thể hiện thực rõ ràng, anh lại nhìn đoán không ra.”

Hần trêu chọc bảo: “Em thể hiện ra sao? Nói nghe một chút.”

Tôi kiễng chân, tại môi hần hôn vội một hơi, hần thuận thế lại hôn môi tôi. Lúc đó nụ hôn của hần thực nhẹ thực nhu, đầu lưỡi thực cẩn thận mà luồn vào, nơi miệng tôi chậm rãi gián tiếp mút mát câu dẫn, khiến tôi sinh một loại cảm giác thương yêu luyến tiếc. Tôi bắt đầu ngây ngô đáp lại hần, giao ra đầu lưỡi, cùng đầu lưỡi hần dây dưa một chỗ, hần hình như rất vừa lòng, dùng sức ôm chặt tôi, làm sâu sắc cái hôn này.

Đương lúc chúng tôi hôn tới khó mà chia lìa, Tần Hải bọn họ đột nhiên xông vào.

Chúng tôi cùng lúc xấu hổ, cùng lúc trầm mặc.

Sau mười giây đồng hồ, Lộ Thiên kéo tôi bình tĩnh rời khỏi toilet.

Thăng đến bọn tôi ngồi trên taxi, Tần Hải mới gửi tôi một mẫu tin nhắn.

Cậu ta muốn tôi nói với Lộ Thiên, ngày mai đừng quên nhà hần lấy hành lý.

Tôi đột nhiên nhớ tới một số việc không cahl nào hiểu được, liền giả mặt nghiêm túc hỏi Lộ Thiên: “Anh rõ ràng sớm về tới, tại sao muốn gạt tôi? Tại sao không chịu gặp tôi?”

Lộ Thiên đem đầu xoay qua bên, ấp úng không chịu nói nguyên nhân.

Tôi vận sức cố định đầu hần phía này, tiếp tục lấy tay nắm da mặt hần kéo ra hai bên: “Không cho trốn tránh, khai mau nguyên nhân, nếu không ta kéo nát da mặt mi!” Mặt hần trái xoan nhanh chóng bị tôi kéo thành mặt tròn, nhưng hần chính là muốn đối nghịch với tôi, chết sống không chịu mở miệng nói chuyện.

Tôi buông tay, cười lạnh hai tiếng, một chầm thấy máu mà vạch mặt vấn đề: “Kỳ thật anh không nói, tôi cũng đoán được nguyên do. Ngày đó anh trở về, cũng chính là giữa trưa ba ngày trước, tại dưới công ty tôi thấy anh.

Hần kinh ngạc nhìn tôi, tôi hừ hừ, tiếp tục nói: “Lúc đó chắc anh tới tìm tôi đi? Đoán chừng thấy tôi một chỗ cùng người khác mà bắt đầu miên man suy nghĩ ha? Lại cảm thấy mình gặp đả kích liền bỏ chạy? Rồi liền mượn rượu giải sầu, mỗi ngày sau đến bất tỉnh nhân sự, cam chịu đoán mò, cũng không chịu tới tìm tôi. Nếu tất cả chỉ là cái hiểu lầm, anh nói anh mấy ngày này không phải vớ vẩn tự chèn ép bản thân sao?”

“Hiểu lầm? Không lẽ là anh suy nghĩ nhiều quá...” Lộ Thiên nhíu mày, bày ra một dáng không hiểu nội tình.

Tôi thở dài, ngày thường thông minh như hần đây sao tự nhiên trở nên trì độn vậy, lời của tôi đã muốn huých toẹt, hần lại vẫn là nghe không thấu, tôi thật muốn cạy đầu hần ra, nhìn coi bên trong có phải toàn chứa tương hồ hay không.

“Lộ Thiên tên ngu ngốc này tôi và anh ta căn bản không có gì hết chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm mà thôi tôi chỉ thích một mình anh nếu anh còn muốn đoán mò tôi liền khinh bỉ anh cả đời!” Tôi không dùng dấu câu một hơi nói xong câu đầy sau đó trợn mắt liếc xéo hần, biểu lộ là cực kỳ khinh thường.

Lộ Thiên ngẩn người, mạnh mẽ ôm tôi, ngay sau đó giọng nói dào dạt đắc ý vang lên bên tai tôi: “Tiểu Khuyên, thật thì anh đã sớm đoán được em thích anh lắm, vả lại anh cũng không đoán mò gì, nếu chẳng hôm nay nào sẽ hẹn em ra đây?”

Quả thực là được tiện nghi còn khỏe mã, tôi tuyệt đối khinh bỉ hần cả đời!

Hiểu lắm giải thích rõ ràng, sau Lộ đại soái ca lần nữa tươi tỉnh lên, hần phân phó tài xế đại ca đem ô tô trái rẽ phải rẽ cuối cùng rẽ đến cửa cổng một khách sạn cấp năm sao, sau đó phóng khoáng mà cho đối phương một trăm đồng, miệng nói không cần thối lại.

Chúng tôi bước xuống xe, tài xế đại ca ngoái đầu ra ngoài cửa kính, hướng hần nói tiếng cảm ơn lại vô cùng đồng tình mà liếc mắt tôi một cái, là lái xe đi ngay.

Cổng khách sạn dựng thẳng một tấm biển, mặt trên viết: Phần ăn tình nhân của khách sạn — ẩm áp lãng mạn cực giá trị phòng hai người giường kingsize + tăng thêm 14 giờ trả phòng + một phần hoa quả + hai phần bò bít tết + một chai rượu đỏ + nến hai cây + hai phần điểm tâm + 8 phiếu giảm giá ưu đãi, toàn bộ chỉ cần 888 nguyên!

Lộ Thiên chỉ vào cái biển, hướng tôi cười: “Chúng ta liền trọ ở đây, đặc biệt có lời!”

Tôi ực mạnh nước miếng vài cái, từ trong xoang mũi gian nan hừ ra một chữ “Ừ”.

Hần lập tức ôm eo tôi đi vào khách sạn.

Đèn trong đại sảnh thực chói mắt, khiến tôi sinh cảm giác bị choáng.

Tận khi bước đến trước quầy, thấy Lộ Thiên cầm thẻ lấy phòng, đầu tôi mới hoạt động lại bình thường.

Nào có vừa mới xác định quan hệ, chạy đi khách sạn mượn phòng? Chúng ta có phải phát triển hơi quá nhanh rồi không?

(*) Trong raw chỉ có Sáo mã nhưng gõ vào Baidu và Google thì ra bài Sáo mã can.

Thần khúc Thấp thỏm () – Cung Lâm Na (): cử nghe, tính giải trí cao)

12. Chương 12: Anh Đẹp Trai, Anh Quá Dịu Dàng Em Sẽ Mặt Đỏ

Edit: SamLeo

Được rồi, hiện tại phổ biến tình yêu tốc hành, chú ý từng bước thích hợp. Một chút này sớm muộn cần gấp phải, thoát được hôm nay lại chạy không khỏi ngày mai. Đàn ông nũng nịu thật khác người, tuyệt đối sẽ bị người xem thường! Còn không bằng nhắm mắt vung tay quên đi, cùng lắm thì ở trên giường nằm mấy ngày!

Tôi giống hòa thượng niệm kinh tiến hành thôi miên chính mình, Lộ Thiên và cô tiếp tân dùng ánh mắt khó hiểu nhìn tôi.

Nhìn mốc chữ nhìn! Một hồi nữa, cái mộng của tôi sẽ phải nở hoa rồi, tôi ngay cả quyền lợi an ủi mình cũng không có sao?!

Lộ Thiên giống như mới thả ra từ trong chuồng đói, thúc giục cô tiếp tân, kêu cô ta nhanh đưa bò bít tết rượu đỏ và nến vào phòng, tiếp theo thì cao giọng ôm tôi vào thang máy.

Tôi thực , mượn phòng không phải đều lén la lén lút sao?

Đặc biệt giống tình nhân đồng tính chúng tôi, không phải nên đeo kính râm và khẩu trang một trước một sau đi vào phòng sao?

Tôi quay đầu nhìn lại cô tiếp tân bên kia, phát hiện quầy tiếp tân đột nhiên nhiều thêm mấy cô nương mang theo nụ cười bỉ ổi trên mặt, các cô đang chỉ trỏ về phía chúng tôi.

...

Làm người quả nhiên không thể quá cao giọng.

“leng keng leng keng leng keng! Cha anh giải băng thẻ ngân hàng của anh rồi!”

Mới vừa bước vào phòng, Lộ Thiên đã tự đệm nhạc, một tấm thẻ ngân hàng bày trước mặt tôi.

Tôi run run khoe miệng, rất muốn nhắc nhở y, đừng quá trẻ con!

Y còn nói: “Chúng ta không phải nói rồi sao, chờ thẻ ngân hàng của anh tan băng mời em ăn bò bít tết, lát nữa phục vụ đưa bò bít tết em nên ăn nhiều một chút, nếu cảm thấy ăn chưa đủ, ngày mai anh dẫn em đến nhà hàng Tây hôm trước ăn nữa.”

Tôi rất cục hiểu được nguyên nhân cơ bản nhất cha y đóng băng thẻ ngân hàng của y, đó chính là y tiêu tiền hoàn toàn không có tính kế hoạch.

Chi phí bữa tối trước đó, tiếp theo đi trong quán bar, tất cả đều là do y trả tiền, hơn nữa bây giờ tốn hơn tám trăm đồng ở khách sạn, đêm nay y tùy tiện tiền quét thẻ, tiền tiêu hết đã tương đương ba tháng tiền lương của tôi. Tiêu tiền không khống chế như y, trong nhà cho dù có núi vàng núi bạc, sớm muộn một ngày cũng sẽ bị y tiêu sạch.

Bất kể là đứng ở lập trường bạn bè hay người yêu, tôi cảm thấy cần thiết nhắc nhở y một chút, kiếm tiền khó khăn.

“Lộ Thiên, tâm ý của anh em nhận. Nếu anh rất muốn ăn bò bít tết, chúng ta có thể mua nguyên liệu nấu ăn tự mình làm ở nhà, cần gì tiêu tiền uống phí. Anh biết không, người Trung quốc nhiều như vậy, trước mắt còn có thật nhiều người sinh hoạt ở trong hoàn cảnh ngay cả cơm cũng ăn không đủ no. Nhìn người khác, lại nghĩ nghĩ bản thân, chúng ta đã đủ hạnh phúc. Tình cảm của chúng ta không cần dùng tiền để suy xét, kỳ thật từng chút việc nhỏ đều có thể thể hiện ra tình yêu của anh với em, em đều nhớ ở trong lòng. Chỉ cần chúng ta có thể cùng một chỗ, xem như mỗi ngày ăn bánh nướng, em cũng cảm thấy vui vẻ.”

Lời này tuy rằng dong dài một chút, trang bức (trang B đạo đức giả) một chút, nhưng tôi biết sau khi Lộ Thiên nghe xong vẫn có một chút xúc động.

Ánh mắt của y bắt đầu trở nên dịu dàng, nhẹ nhàng ôm tôi vào trong ngực.

“Tròn Tròn, sau này chuyện gì anh cũng nghe theo em, thẻ cũng giao cho em giữ được không?”

Tôi nói: “Được!”

Đừng nói thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng, thẻ mua hàng, thẻ giảm giá, đủ loại thẻ, chỉ cần anh bằng lòng cho em, em tuyệt không khước từ!

“bữa bò bít tết hôm nay đã thanh toán rồi, chúng ta nhất định phải ăn đủ tiền. Em nói chúng ta ăn trước hay đi tắm trước?”

Ăn bò bít tết và tắm rửa có tí xíu liên quan sao?

Tôi không hiểu ý tứ trong lời nói của y, đang muốn hỏi nguyên nhân, y đã ôm ngang tôi lên.

“Hãy cứ đi tắm trước, tắm rửa xong chúng ta nằm ở trên giường ăn. Nằm ăn bò bít tết, kết hợp sắc và vị, tuyệt đối khoan khoái!”

Kết hợp sắc và vị?! Đây là xu hướng sao a?!

Tôi rất khó đuổi kịp suy nghĩ của y, còn chưa kịp phát biểu ý kiến đã bị y ôm vào phòng tắm.

Trong phòng tắm thực sạch sẽ, ánh đèn rất sáng ngời, bức tường rất trắng, sàn nhà thực bóng loáng...

Hi vọng ông tổng khách sạn đừng trách tôi giống học sinh tiểu học làm văn dùng từ ngữ đơn giản như vậy để hình dung gian phòng tắm xa hoa này, bởi vì lúc này đầu óc của tôi đã sắp đình công rồi, căn bản không nhận hạ thoải mái thưởng thức thành quả trang hoàng phẩm vị cao này.

Lộ Thiên sau khi bỏ tôi vào bồn tắm lớn, thì hai cái lột sạch quần áo tôi, ngay cả chiếc quần lót cũng chẳng chừa cho tôi, toàn bộ thịt béo trắng bóng bày ra ở trước mắt y. Mỗi người đều có “Chân đau” (khuyết điểm, nhược điểm) của họ, chân đau của tôi chính là chỗ thân thịt béo này, bình thường tắm rửa ở trong phòng tập thể hình, tôi bao giờ cũng chờ người khác tắm xong rồi, lại trùm khăn tắm tùy tiện cọ rửa hai cái thì cho qua chuyện, sợ bị người nhìn thấy thịt béo tưng tưng. Bây giờ bị y nhìn trơ trọi, tôi thật sự rất muốn chết!

Lộ Thiên híp mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới, tiếp theo cong khóe miệng cười.

A lộ! Tay kỳ lân của tôi! Bụng nạm của tôi! Chân voi của tôi!! Tôi có thể tìm mảnh vải che kín hay không a?!

“Tròn Tròn, một tháng không gặp, sao em gầy nhiều như vậy a?!” Lộ Thiên dùng tay chọc chọc xương quai xanh của tôi, “Xem, xương cốt ở đây cũng lòi ra rồi.” Y lại sờ soạng eo tôi một cái, “Eo thon cũng có rồi.” Cuối cùng ngắt hông tôi một cái, “Hông cũng vỉnh lên rồi. Chắc chắc, thằng nhóc em có phải chạy đi hút mỡ hay không?”

“Không có!” Tôi lớn tiếng chứng minh trong sạch của mình, tôi chính là vì y mới không ăn không uống lại bọc màng bảo quản làm vận động, y lại còn nói tôi hút mỡ?! Lời này tổn thương người bao nhiêu a!

“Vậy sao em gầy xuống?”

“Tập thể hình!”

“Nhưng tập thể hình tại sao có thể có hiệu quả như vậy?”

“Ách... Không ăn gì.”

“vậy sao được! Ai kêu em mù quáng giảm béo?! Em nếu còn dám kiêng ăn giảm béo, xem anh trừng phạt em thế nào!”

Em biết phương pháp giảm béo kia không quá khoa học, nhưng anh đừng nghiêm mặt dạy dỗ em a, lại nói, em còn không phải là vì anh!

Lời nói ở trên tôi chỉ dám oán trách ở trong lòng, ngoài miệng vội vàng hòa theo y nói: “Em sai rồi, sau này tuyệt sẽ không mù quáng giảm béo.”

“Àn, kia còn không sai biệt lắm. Để anh xem xem rốt cuộc em gầy bao nhiêu ký.”

Lộ Thiên lập tức cởi sạch quần áo, nhắc chân nhảy vào bồn tắm lớn, tiếp theo ôm tôi nằm xuống, sờ lưng tung ở trên người tôi một trận.

Trong bồn tắm tản ra làn hơi nóng, rất nhanh cả phòng tắm sương mù lượn lờ.

Lộ Thiên ngoài miệng nói giúp tôi tắm rửa, nhưng thật ra là mượn chuyện kỳ cọ tắm rửa chân thực chấm mút, y lặn qua lộn lại tôi mà sờ, không biết là nhiệt độ nước quá cao hay y sờ quá dùng sức, tôi nhìn thấy làn da trên người tôi đều trở nên đỏ, toàn thân nóng cháy khó nhịn, giống như sắp hòa tan hết. Y đột nhiên xoay người tôi lại, cùng y mặt đối mặt, tiếp theo tách chân tôi ra, để tôi cưỡi ở trên người y, tôi cảm giác có một vật cứng để ở trên hông mình.

Tôi không thể bình tĩnh, bản năng giãy dụa thân thể muốn rời xa vật đó, Lộ Thiên ôm chặt tôi, nhẹ nhàng hôn ấn ở trên môi tôi.

“Tròn Tròn, đừng nhúc nhích, em chỉ cần nhắm hai mắt hưởng thụ là được rồi, anh sẽ không làm đau em.”

Ngay sau đó, chỉ chút nụ hôn nhỏ một đường từ trán tôi xuống, cuối cùng trần trọc dừng ở phần môi tôi. Nụ hôn này dường như có chút tác dụng yên ổn lòng người, tôi mở miệng mặc cho đầu lưỡi y tiến vào trong khoang miệng tôi quấy nhiễu chơi đùa. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi lại bắt đầu ý loạn tình mê, chỉ biết tiếp nhận, lĩnh hội, thưởng thức...

Lúc tay Lộ Thiên áp vào trên hông tôi, tôi chỉ biết thời khắc quan trọng nhất sắp đến rồi.

Tôi muốn để cho mình thả lỏng một chút, nhưng thân thể chính là căng quá chặt chẽ. Lộ Thiên dùng ngón tay vuốt ve qua lại ở xung quanh khe đùi tôi, ngoài miệng còn an ủi: “Đừng căng thẳng, anh giúp em làm khuếch trương trước, chờ sau khi thích ứng, lúc đi vào cũng sẽ không đau.”

Tôi ừ một tiếng, vội đầu chôn ở trên vai y, chờ đợi khoảnh khắc này đến.

Y đầu tiên vươn một ngón tay đi vào, dị vật xâm nhập làm tôi cảm thấy có chút khó chịu, hoàn hảo động tác y thực dịu dàng, nhẹ nhàng mà chuyển động, chậm chậm thăm dò vào, khiến tôi bắt đầu thích ứng dần dần. Tiếp theo y lại luồn vào một ngón tay, tôi cảm giác hậu huyệt có đau đớn rất nhỏ như tê liệt, nhưng

chút đau ấy tôi còn có thể chịu được. Sau đó y thêm vào ngón tay thứ ba, cảm giác xé rách trở nên rõ ràng một ít, tôi cắn chặt răng, tiếp tục chịu đựng.

Y vừa giúp tôi làm khuếch trương, vừa hỏi tôi: “Đau không? Nếu chịu không được, anh sẽ lấy ra.”

Tôi dùng đầu lưỡi liếm liếm sườn cổ y: “Cũng được, nếu quá đau, em sẽ cắn cổ anh.”

“Tha hồ cắn, dùng chút sức cũng không sao.” y đột nhiên rút toàn bộ ngón tay ra, nói khê với ta: “Anh chuẩn bị tiến vào.”

Vào đi vào đi, chuyện xấu hổ như vậy sao còn muốn nói ra.

Khi y thật sự tiến vào, tôi phát hiện mình cũng không có kiên cường trong tưởng tượng vậy.

Cảm giác xé rách mạnh mẽ xâm nhập từng dây thần kinh của tôi, tôi đau đến nước mắt cũng chảy ra.

Y từng chút hôn sạch nước mắt tôi, chờ sau khi tôi thích ứng, mới bắt đầu từ từ chuyển động...

Theo đưa động của y, tôi phát hiện mông của mình đã hoàn toàn tê dại, thăng đến kết thúc cũng không cảm nhận được bất luận khoái cảm gì. Nhưng trong lòng lại rất thỏa mãn, có lẽ là thể xác và *** thần của chúng tôi đều kết hợp chặt chẽ cùng một chỗ, cảm giác ngọt ngào trong anh có em, trong em có anh, giống như nước sữa hòa nhau, có thể bồi thường đau đớn đã qua.

Lộ Thiên giúp tôi lau khô cơ thể sau đó thì ôm tôi lên giường. Tiếp theo y lại gọi điện thoại cho tiếp tân kêu các cô đưa bỏ bít tết và rượu đỏ lên. Phỏng chừng trước đó người ta từng đưa đến một lần, tôi nghe thấy y còn đang giải thích với đối phương bởi vì ban này đang tắm cho nên không nghe được tiếng đập cửa.

Sau khi bỏ bít tết đưa tới, y ngồi bên giường dứt từng miếng từng miếng cho tôi ăn, thăng đến hai miếng đều ăn hết. Được y thật cẩn thận hầu hạ, tôi thật sự có cảm giác làm hoàng đế. Tiếp theo y muốn tôi nằm ngửa thân thể, tôi không rõ nguyên nhân, nhưng vẫn làm theo. Y mở rượu đỏ, đổ một chút ở trên người tôi, xấu xa cười với tôi: “Vừa rồi là anh thoải mái, bây giờ đến phiên em rồi.”

Tôi hình như hiểu được, kết hợp “sắc” cùng vị theo lời y hóa ra chính là làm chuyện này...

Tôi có thể mặt đỏ hay không a!

Lộ Thiên tắt hết toàn bộ đèn trong phòng đi, đốt hai ngọn nến đặt ở trên tủ đầu giường, tôi nghĩ thầm y còn rất lãng mạn, không ngờ trên miệng y lại nói: “Ngọn nến cũng tính trong tám trăm tám mươi tám đồng đó, tài nguyên gì cũng không thể lãng phí. Còn có bàn chải đánh răng a, lược a, xà phòng a trong phòng tắm có thể lấy thì lấy đi, cứ như vậy em có thể cảm thấy rất thỏa đáng.”

Tôi đột nhiên có chút hối hận nói lý luận không thực tế cho y, không khí lãng mạn ấm áp thật vất vả xây dựng ra đều bị y phá hư hết, sớm biết rằng có thể như vậy, tôi hẳn là giữ những lời này đến sau khi trả phòng rồi nói.

Lộ Thiên đứng ở đầu giường, ôm thắt lưng nhìn tôi, ánh nến chợt lóe chợt lóe, chiếu ra hình dáng y.

Ngũ quan anh tuần mê người, một đôi mắt ý cười nhẹ nhàng.

Người đẹp trai như vậy là bạn trai của tôi, trong mắt của y chỉ có tôi.

Tôi có cảm giác hạnh phúc đến sắp ngạt thở.

Hơi thở quen thuộc đập tới trước mặt, y áp ở trên người tôi. Vừa dịu dàng vuốt ve toàn thân tôi, vừa dùng đầu lưỡi liếm sạch giọt rượu đỏ ở trên người tôi. Cảm giác tê dại từng đợt lan khắp toàn thân, đây là cảm nhận chưa từng có, tôi hơi choáng váng lại không dám nhúc nhích, mặc cho tay và đầu lưỡi y càng không ngừng dạo chơi ở trên người tôi, nhưng trong lòng muốn nhiều hơn.

Y dường như có thể đoán được ý nghĩ của tôi, tay dời xuống phía dưới, ở bên đùi tôi vuốt ve nhiều lần. Tôi cảm thấy nhiệt lượng toàn thân đều tập trung ở một chỗ này, em trai nhỏ thoáng cái đã bành trướng lên, muốn nhận được “vỗ về” của y, có thể tay y vẫn xoa vuốt như vẽ vòng trên bắp đùi và bụng dưới của tôi chính là không chạm vào chỗ kia, làm cho tôi không thể không nghi ngờ y cố ý.

“Lộ Thiên...” Tôi gọi y một tiếng.

Y ngẩng đầu nhìn tôi: “Làm sao vậy?”

“Em thật khó chịu...”

“Khó chịu chỗ nào?” Tuyệt đối là giọng điệu trêu chọc.

Lời nói nhục nhã như vậy kêu tôi làm sao nói ra miệng!

“Nói ra a, rốt cuộc chỗ nào khó chịu, em nói, anh sẽ giúp em.”

Tôi sốt ruột, dùng ngón tay nhếch lên một ngón, thanh âm run rẩy gay gắt: “Nơi... Nơi này...”

Đàn ông quả nhiên là động vật chỉ dùng nửa người dưới suy xét, tôi cũng không thể ngoại lệ, cuối cùng nói những lời này ra miệng.

“Nga!!” Lộ Thiên cười hôn tôi một cái, tiếp theo xoay người ghé vào trên người tôi, tôi cảm giác được hơi nóng y tỏa ra đều phun ở bụng dưới của tôi, ngứa ngứa, tê tê, còn chưa kịp linh hội kỹ càng, vật kia lập tức được khoang miệng ẩm áp bao quanh. Y chậm rãi mút, liếm láp, cảm giác ẩm ướt chặt đôn quả thực muốn bức tôi điên...

13. Chương 13: Anh Đẹp Trai, Hóa Ra Anh Để Ý Em Đã Lâu Rồi

Edit: SamLeo

Ngày hôm sau chúng tôi vẫn ở trong phòng ngọc đến một giờ năm mươi chín phút chiều mới đi xuống quầy tiếp tân trả phòng, lúc đi thứ có thể lấy đều nhét vào trong túi, ngay cả dép lê dùng một lần cũng không tha.

Lộ Thiên hỏi tôi, có phải cảm thấy trong lòng dễ chịu rất nhiều không?

Tôi nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của y.

Y nói, em ăn thịt bò bít tết của người ta, uống rượu đỏ của người ta, tắm rửa ba lần, điều hòa TV liên tục không nghỉ ngơi, lúc trả phòng còn mang đi nhiều đồ như vậy, có phải có cảm thấy chiếm hời lớn không?

Sau khi nghe y nói xong, tôi thật sự cảm thấy đầu óc của y thiếu dây thần kinh.

Tôi ngã! Chúng ta tổn tám trăm tám mươi tám đồng được không?!

Sau đó, chúng tôi đi nhà Tần Hải lấy hành lý, đúng lúc Chu Trì cũng ở nhà.

Anh ta chỉ là gạt đầu cười với chúng tôi một cái thì tiếp tục xem tờ báo trên tay.

Tôi cảm thấy anh ta đối người khác hơi lạnh nhạt, không biết tính cách anh ta vốn là thế, hay trong mắt anh ta, tôi trước sau là một người lạ, anh ta có thể cười với tôi một cái, đã đủ tận tình tận nghĩa.

Chúng tôi ở nhà bọn họ ngồi một lát thì xách theo hành lý rời khỏi.

Sau khi đi ra, tôi hỏi Lộ Thiên: “Chu Trì có phải không thích em không?”

Lộ Thiên nói: “Không có chuyện này, con người cậu ta chính là như thế, cũng không bày tỏ tâm tình của mình ra.” Tiếp theo từ trong hành lý lấy ra một cái hộp nói với tôi, “Đây là thứ cậu ta tặng chúng mình, nếu không phải Tần Hải trước đó nhắc nhở, anh còn không biết đâu.”

Mở hộp, bên trong một cặp đồng hồ tình nhân, vừa nhìn đã có giá cả xa xỉ.

Lộ Thiên nhìn chăm chăm đồng hồ không ngừng vui a: “Cái thằng muộn tao ánh mắt cũng không tệ lắm nha.”

Tôi cảm thấy nickname này thật chuẩn xác, cũng vui theo a.

Như thế xem ra, là tôi nghĩ nhiều rồi.

Y thích ra vẻ thâm trầm, bề ngoài “Im lìm”, nội tâm “không ổn định”, bạn làm sao có thể nắm bắt anh ta bây giờ đây?

Nhưng, người tôi khâm phục nhất là Tần Hải, cậu ta hoạt bát hiểu động như thế, hơn nữa lại là cái nói lao (tạo từ dùng so sánh ý, hình dung một người nói nhiều như người bị bệnh lao phổi ho khan), lại có thể cùng anh chàng muện tao sống chung được vô cùng hòa hợp, tôi thật không biết cậu ta làm thế nào được.

Tôi vẫn cảm thấy trong nhóm này người không dễ ở chung nhất chính là Chu Trì. Anh ta rất ít tham gia hoạt động cùng chúng tôi, thông thường là chúng tôi chơi của chúng tôi, anh ta cứ mặt mộc ngồi ở bên cạnh nhìn, chờ chúng tôi chơi đã rồi, anh ta ngay lập tức dẫn Tần Hải đi. Tôi luôn có ảo giác, quan hệ Tần Hải và anh ta giống như con trai và cha. Trong hiện thực không phải thường có tình huống này sao, một nhóm bạn nhỏ cùng chơi, người giám hộ thì ở một bên nhìn bọn chúng chơi, chờ bọn chúng chơi mệt, thì đều tự dẫn bé con mình về nhà. Cho nên tôi cảm thấy thực không thể tưởng tượng nổi, hai người bọn họ bình thường nói những gì? Lại làm những gì? Chẳng lẽ một nói, một nghe một làm, một xem sao?

Lộ Thiên nói tôi lo chuyện bao đồng. Người ta năm năm này vẫn rất tốt, chắc chắn bọn họ có phương thức sống chung tốt nhất. Tất cả chuyện này liên quan gì đến mình! Còn không bằng ngoan ngoãn nghĩ nghĩ chuyện của mình.

Tôi không rõ: “Em có chuyện gì nên nghĩ?”

Lộ Thiên cười xấu xa với tôi: “Nghĩ chuyện ở chung của chúng ta này.”

Lộ Thiên đề nghị thuê nhà gần công ty, thứ nhất thuận tiện đi làm, thứ hai có thể trải qua cuộc sống hai người.

Đề nghị này làm tôi động tâm, nhưng tôi trước sau không bỏ được mẹ mình. Bà một mình đơn độc ở nhà, một mình ăn cơm, một mình xem TV, ngay cả người nói chuyện cũng không có, thật là cô đơn lạnh lẽo bao nhiêu a. Hơn nữa bóng đèn hành lang nhà tôi thường xuyên chấn động, nếu tôi không ở nhà, bóng đèn hư cũng không ai giúp thay, lúc bà xuống lầu té ngã làm sao bây giờ?

Lộ Thiên dường như có thể đoán được ý nghĩ của tôi, không làm bất cứ yêu cầu quá đáng nào. Tiếp theo mua hai rổ hoa quả, đón xe về nhà tôi.

Ở trên xe, y ôm tôi nói: “Sau này phải làm phiền mẹ chúng ta lo lắng rồi, chúng ta cần phải cho sinh hoạt phí nhiều hơn chút.”

Tôi giả vờ đen mặt: “Sao anh còn y lại vào em thế?!” thật ra trong lòng là vui mừng.

Tôi rất cảm ơn Lộ Thiên đã làm tất cả cho tôi, mặc dù tôi không cho y được cuộc sống xa hoa lãng mạn, nhưng tôi sẽ dùng một trái tim toàn tâm toàn ý yêu y để báo đáp y.

Sau khi về đến nhà, mẹ tôi vẫn đang xem phim truyền hình bà yêu thích nhất. Sau khi về hưu, cuộc sống của bà trải qua rất đơn giản. Phần lớn thời gian trong ngày của bà sẽ kính dâng cho phim truyền hình, tiếp theo lại dành ra một chút thời gian cùng tôi thảo luận nội dung tình tiết, cuối cùng chính là ăn ngủ. Tôi thường cười bà, nếu thích phim truyền hình như vậy, cứ nhàn rỗi không có việc gì tự mình viết kịch bản, miễn cho bị nội dung làm rối rắm cơm cũng ăn không vô. Tôi vốn chỉ nói giỡn mà thôi, không nghĩ tới bà thật đúng là nghe lọt được, thời gian buồn chán thì suy nghĩ một số tình tiết ở trong đầu, chờ sau khi tôi trở lại thì hăng hái dào dạt nói cho tôi nghe, tôi đương nhiên phải tăng bốc bà một phen, khen tình tiết bà suy nghĩ vô cùng có sức hấp dẫn, bà bên ngoài ung dung thản nhiên, nhưng tôi biết trong lòng bà đã sớm mở cờ trong bụng, tới ngày hôm sau tuyệt đối sẽ làm cho tôi một bữa tối thịnh soạn.

Mama đáng yêu như thế, tôi sao đành lòng bỏ bà ở nhà một mình.

Mẹ tôi thấy Lộ Thiên lại kéo hành lý đến, ngoài miệng cũng không nói gì, cười cười với y rồi tức khắc ngã vào phòng bếp nấu cơm.

Chờ Lộ Thiên đi vào phòng thu xếp đồ đạc, bà lại chạy ra, nhỏ giọng hỏi tôi: “Hai đứa tốt hơn sao?”

Tôi gật đầu.

“Mấy ngày trước mẹ lấy ngày sinh tháng đẻ hai đứa đi tính toán một chút.”

Mẹ tôi cau mày nhìn tôi, làm tôi có dự cảm bất hảo.

“Kết quả thế nào? Chẳng lẽ bọn con không thích hợp?”

Mẹ tôi trầm mặc không nói. Xem ra bị tôi đoán trúng rồi.

Tôi đang muốn khuyên bà đừng quá mê tín, không ngờ bà đột nhiên nở nụ cười, lấy tay gõ trán của tôi một cái.

“Thằng ngốc, con đã đoán sai! Hai đứa rất thích hợp! Trời đất tạo nên một đôi!”

Tôi , ngài bao nhiêu tuổi cũng trở nên thích trêu chọc người?!

Sau đó tôi và Lộ Thiên ở nhà trải qua một cuối tuần thoải mái vui vẻ, sáng ngày thứ hai bị đồng hồ báo thức đánh thức, bỗng nhiên nhìn lịch, thứ hai! cuộc sống đi làm! thứ Hai màu đen!

Bệnh tổng hợp ngày thứ hai đột kích, bọn tôi đau khổ rời giường, mơ mơ màng màng ra cửa, y đạp xe chậm chậm chở tôi đến công ty. Vốn đây bụng đều là bực dọc, đi vào cửa công ty, lại không may gặp phải Phùng Dật.

Phùng Dật thoát nhìn sắc khoái *** thần, một chút cũng không bị bệnh tổng hợp ngày thứ hai quấy nhiễu, tâm tình anh ta dường như không tệ, lại có thể chủ động đi tới chào hỏi chúng tôi, nhưng lời nói ra cũng rất vô sỉ: “hai người lại cỡi xe đạp đi làm à? sao thoát nhìn phờ phạc thế? Có phải đạp xe đến quá mệt mỏi quá vất vả không?”

Lộ Thiên đã sớm nhìn anh ta không vừa mắt, vừa nghe lời này, lập tức nổi giận phát cáu: “Đừng tưởng rằng anh có chiếc xe rách thì rất giỏi, tôi và Tròn Tròn chính là thích cỡi xe đạp dạo chơi cả thành, ung dung tự tại, còn không cần chờ đèn đỏ!”

Phùng Dật dường như không muốn cùng y đấu võ mồm, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn y một cái, cứ nói với tôi: “Tiểu Toàn, đợi lát nữa vào văn phòng nhớ giúp tôi pha ly cà phê, đừng quên bỏ đường.”

“Bản thân anh không có tay à? Em ấy cũng không phải người hầu của anh, dựa vào gì nghe anh sai khiến!” Lộ Thiên giống gà mái bảo vệ gà con ôm tôi vào trong ngực, tôi có thể cảm thấy thân thể y giống như dây cung kéo căng cực kỳ, tuyệt đối là tư thế chuẩn bị đánh nhau bất cứ lúc nào.

Phùng Dật lần này cuối cùng chuyển tầm mắt qua người y, trầm mặc vài giây, cười lạnh một tiếng: “Có chuyện cậu còn chưa biết đi, Tiểu Toàn vẫn rất yêu thích tôi, nếu không phải tôi lo ngại quá nhiều, bây giờ người ôm cậu ấy cũng không là cậu, mà là tôi.”

Nói xong câu đó, Phùng Dật dưới cái nhìn lom lom trợn mắt há hốc mồm của bọn tôi, ngẩng đầu ưỡn ngực đi rồi.

Qua hồi lâu, một tiếng “Kháo” thật lớn thoát ra từ miệng Lộ Thiên, y dùng một vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi, tiếng nói cũng bị tức đến thay đổi, “Nghe ý tứ của anh ta, anh ngược lại thành Tiểu Tam?! Em rốt cuộc là yêu anh ta hay yêu anh?!”

“Yêu anh.” Tôi lập tức xoa dịu tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương, “Anh ta mới là Tiểu Tam, nga không đúng, anh ta sớm đã bị em đá ra khỏi cửa.”

“Vậy tại sao anh ta kiêu ngạo hò hét à? Có phải hai người còn dư tình chưa dứt hay không?”

“Làm sao có thể! Em đã sớm không có cảm giác nào với anh ta! Em thề, em chỉ yêu một mình anh!”

“Hừ, tạm thời tin em trước một lần, lát nữa không cho phép pha cà phê cho anh ta!”

“Được, nghe lời anh, không pha, anh ta muốn bức em, em lấy hạt cà phê ném anh ta.”

“Àn, em tốt nhất nhanh từ chức đi.”

“Được, nhưng em phải đi tìm công việc khác trước.”

“Em đừng lấy lệ với anh.”

“Tuyệt đối không lấy lệ!”

...

Mất phen công sức thật lớn, tôi cuối cùng tiễn bình dấm chua đi.

Nhớ lại một màn nháo kịch này, tôi phát hiện sao bên cạnh tôi đàn ông đều là lòng dạ hẹp hòi a!

Thời gian lặng lẽ trôi qua, đông đi xuân tới, thoáng cái đã tới mùa hè, tôi vẫn chưa đổi việc, tôi và Lộ Thiên bàn bạc tốt rồi, cứ kiên trì nửa năm, chờ cha y cho y tự do sau đó chúng tôi sẽ mở cửa hàng xe đạp, cho nên chiến tranh giữa y và Phùng Dật vẫn còn tiếp tục. Sống núi của bọn họ theo thời gian trôi qua càng kết càng sâu, hai người vừa thấy mặt, giống như gặp được kẻ thù giết cha, trên người bao giờ cũng mang theo sát khí vô hạn. Tôi đứng ở giữa bọn họ, cảm giác áp lực núi lớn, chỉ sợ không cẩn thận thành một người vô tội gặp tai họa.

Nhưng gần đây Phùng Dật hình như chẳng thêm để ý chúng tôi, không giống trước kia, mỗi sáng sớm luôn ở cửa công ty chờ chúng tôi, cứ phải cùng Lộ Thiên chằm chọc nhau mấy câu mới bằng lòng bước vào công ty.

Tôi tỉ mỉ quan sát mấy ngày, cuối cùng tìm được nguyên nhân, hóa ra anh ta lại nhắm trúng mục tiêu mới, *** lực đều tập trung vào trên thân người khác. Người kia là người vệ sinh mới tới của công ty chúng tôi, khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người gầy yếu, bộ dạng thanh tú, cười rộ lên có thể cho người một cảm giác khoan khoái như tắm gió xuân. Tôi cảm thấy ánh mắt Phùng Dật nhìn anh ta lúc nào cũng mê đắm, tôi rất muốn nhắc nhở anh ta, phải cẩn thận con sói xám lớn bên cạnh. Đáng tiếc những lời này còn chưa kịp nói ra miệng, anh ta đã bị Phùng Dật chuyển thành thư ký bên người.

Tần Hải cùng Chu Trì đôi phu phu gương mẫu tình cảm vẫn đang rất tốt, bọn họ chưa bao giờ tranh cãi, đáng được mọi người học tập. Nhưng tôi nghe Lộ Thiên tiết lộ, bọn họ cũng có lúc xảy ra xung đột, không phải Tần Hải không muốn cãi, mà là Chu Trì căn bản chẳng muốn tranh cãi với cậu ta, một mình cậu ta âm ỉ rất chán.

Ngụy Duyên Lâm như trước rất gốc thiếu, nghe nói cậu học nghiên xong lại chạy tới công ty của con trai đối thủ một mất một còn với cha cậu làm bảo vệ, chuyện này sau khi bị cha cậu biết, thiếu chút nữa tức giận đến vào bệnh viện.

Nửa năm sau, Lộ Thiên cuối cùng đã khôi phục thân tự do, chúng tôi tôi mở cửa hàng xe đạp ở gần nhà. Lộ Thiên là ông chủ, tôi là nhân viên, nhưng lúc y giới thiệu với người khác, luôn nói tôi là bà chủ. Tôi không có tranh luận, bởi vì tôi chẳng thêm so đo với người thiếu dây cung trong đầu.

Mẹ tôi thường tới giúp chúng tôi trông coi cửa hàng, bà thích khách hàng tìm bà cò kè mặc cả nhất, vì mấy đồng tiền, bà có thể cùng khách hàng dằng dụa một hai tiếng, dựa vào ba tắc lưỡi không nát cuối cùng thuyết phục khách hàng dùng giá gốc mua đồ của chúng tôi. Ở một khắc này, tôi bắt đầu nghiêm túc ngưỡng mộ bà, kỳ thật bà chính là một cao thủ trả giá, có thể chém, có thể ngăn, không đâu địch nổi.

Hôm nay, tôi ở nhà thu dọn đồ đạc, trong lúc vô ý lật cuốn nhật ký ra. Từ sau khi bị Lộ Thiên xem trộm, tôi đã không viết nhật ký nữa, cũng không chạm qua cuốn nhật ký này. Tôi tùy ý lật một cái, phát hiện phía dưới trang nhật ký cuối cùng có viết một hàng chữ nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo.

Sau khi xem, tôi nở nụ cười từ nội tâm.

Nhớ đến lúc đó khi viết trang nhật ký cuối cùng này, tâm tình của tôi rất sa sút.

Tôi viết như thế này ở trên cuốn nhật ký: tôi tồi tệ, hơn nữa còn là thằng mập, trên đời này sẽ có người yêu tôi sao?

Hàng chữ nhỏ xấu xí phía dưới thay tôi trả lời câu hỏi này.

Bây giờ có một anh đẹp trai thập toàn thập mỹ đáng người siêu đẹp hơn nữa để ý em thật lâu yêu em, em muốn hay không?

Nói thừa, tôi đương nhiên muốn!

—

—

—

—

—

—

một người anh luôn để ý đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh, anh sẽ làm sao?

Lộ Thiên nói: mặt dày theo đuổi!

—— Toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-xau-than-ai>